

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

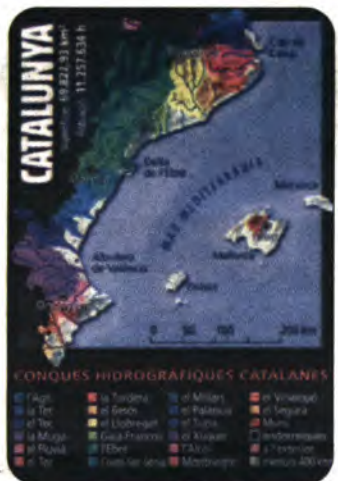
A.P.E.C.
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXIII. NÚMERO 520

1° DE DESEMBRE DEL 2003

PREU: 2 €

Per viure en pau és més necessari amagar el mèrit que no els defectes (Caylus). Els esperits mediocres solen damnar tot allò que els cau a fora de l'abast (Rochefoucauld). Com millor és el bo, tanta més nosa fa al dolent (St. Agustí) Poques coses són més dures d'aguantar que un bon exemple (Mark Twain). Alto, no sou vós? - va fer -No ho volia ser. Ella obrí els ulls com a plats. S'havia quedat a quadros. Caviil·lava. Jo podia veure, fins i tot en aquell petit detall, que pensar havia de ser sempre una nosa per a ella (The Big Sleep, R. Chandler).

SANTA PONÇA

Fa un any que en Perico Guerrero regenta el Bar La Nòria al carrer Puig des Teix, 14 de Santa Ponça. Despatxa el plat del dia a 5'50. Tel. 971 694 386

Fa mig any que n'Anna Rosa Kamel va obrir el taller de modista -arreglos de vestits- Änderungsschneiderai Rosi a l'Avinguda Jaume I, 107 - 109 de Santa Ponça. Tel. 971 694 434

Fa 3 anys que na Celedonia Martínez regenta el Bar Can Perico al carrer puig des Teix de Santa Ponça. Despatxa els menús a 7€. Diu que aquests mesos d'hivern te més feina que a l'estiu, per això dels obrers que hi van a dinar. Tel. 971 693 074

Fa 10 anys que n'Antoni Garijo i na Miquela Pulido obren la Immobiliària Santa Ponça Management Services a l'Avinguda de Jaume I, 109 de Santa Ponça. Tel. 971 690 612

Fa 13 anys que na Maria Rosa Ximenes regenta el Bar Alhambra al carrer del Puig des Teix, 6 de Santa Ponça. Despatxa les tapes i les begudes. Tel. 971 693 123

Fa un any i mig que en Norman MacLeod d'Escòcia va obrir la Immobiliària Interreality a la Plaça de Santa Ponça, 4 Local 1. Tel. 971 699 545

PALMANOVA

Fa 13 anys que en Joan Manel Baena regenta el Bar Trini a l'Avinguda de la Platja de Pamanova. Tel. 971 135 919

Fa un mes que na Mandy i na Susab han obert el Bar Palmanova Garden al Passeig del Mar, 39 de Palma Nova. Despatxen el menjar anglès a una mitjana de 7€. Tel. 971 682 903

Fa 28 anys que en Rafel Sociés i n'E-lionor Martínez obren la botiga d'Electrodomèstics Expert al carrer de Miquel dels sants Oliver, 9 de Palma-nova. Tel. 971 681 871

Ibarretxe segons n'Ansón

Euskadi i qualsevol altra país que se senti maltractat té el dret internacional de l'autodeterminació que l'avalua des de l'ONU i les mateixes declaracions papals desmentides pels bisbes sostinguts per Madrid.

Igual que les dones poden separar-se els països també poden fer-ho, fins i tot si no hi haguessin maltractaments.

Espanya ha estat l'únic Estat del món amb una Inquisició de 3 segles, el que més genocidis ha protagonitzat (el major, en Ameríndia, amb més de cent milions de víctimes) i l'últim Estat occidental a abolir l'esclavatge (Anglaterra cap al 1815, Estats Units cap al 1855, Espanya encara tenia esclaus a Cuba quasi bé fins a la independència cubana del 1898). El caràcter retrògrade de Madrid continua igual, sols que maquillat amb assessors de tota mena.

El mateix José María Aznar, igual que gran part dels alts càrrecs del PP, provenen de les més negres famílies del franquisme, amb les mans tacades de molta sang. Exemples; frases de Manuel Aznar, antisemita pare de José María, durant l'època nazifranquista: "Las colonias de judíos y sus compadres. Esa clase de sujetos son perfectamente despreciables", "Los judíos que instigan a la lucha, pero que no participan de ella"... Ω

Ibarretxe i Aznar

Vivim la realitat?

La cantonada entre els carrers Moliners i Sant Esperit és utilitzada com a excusat per humans de tot color, raça i religió, la única vinculació que tenen és que malviuen a la nostra ciutat.

En el dominical de l'UH del passat 9 de novembre, hi apareixia una crònica d'en Pep Roig, en que s'astorava i contava l'astorament dels passavolants que presenciaven el moment en el que una jove negra se baixava els pantalons, s'acotava i se posava a defecar davant d'ells, sense deixar de parlar pel seu mòbil.

Jo convid a en Pep Roig a que, el dia que vulgui, doni un passeig per diferents carrers, cantonades i passejos de la Ciutat de Mallorca. Per exemple els carrers Joan mestre, Jeroni Rosselló, Beatriu de Pinós, Lluís Martí... (que podríem denominar el "Barri Moro"). O els carrers Indalecio Prieto, Tomàs Rullan, Santa Florentina... (que podrien denominar el "Barri Negre"). I en tants i tants llocs de Ciutat on la gent defeca i orina al carrer, a les places o als portals de les escales de les finques que encara tenen les portes obertes.

Aquesta és la realitat escatològica de la Ciutat de Mallorca d'avui.

"Militants socialistes ha detectat una notable preocupació en segments laborals que desenvolupen les tasques menys qualificades, com poden ser dones de neteja o els escalons més baixos del món laboral, perquè els immigrants estan llevant molta de feina als de nacionalitat espanyola. És un problema larvat però pot esclatar qualsevol dia". (Diari de Balears 11-11-03).

Per altre part, els mitjans de comunicació estatals han difós que, a Andalusia, els immigrants són agredits i expulsats dels pobles perquè pretenen fer feina. I això, allà no és possible. Allà no els ho poden consentir, degut a que si fan feina posen en perill el que la població autòctona -sense feina- pugui seguir cobrant les peonades. El famós PER, vaja.

És aquesta o és una altra la realitat social, laboral, sindical i econòmica?

"Una empresa mallorquina ha rebut una carta de la Sindicatura de comptes on li demana unes dades. Fins aquí tot correcte. El que sorprèn és que la carta està escrita en castellà. I el més trist és que signa el síndic de comptes. Ho fa amb el nom de pila en espanyol: Pedro Antonio Mas Cladera, com en els temps del Movimiento tot i tenir llinatges mallorquins de socarrel". (Diari de Balears 11-11-03).

"El PSM crida a mobilitzar-se contra la retallada en Política Lingüística. El PSM. EN va fer una crida ahir perquè "la gent mani-

festi el seu rebuig" a la retallada del pressupost de l'àrea de Política Lingüística del Govern. Per aquest motiu, el partit nacionalista comunicarà a les associacions la retallada del 33'4 per cent que ha patit el pressupost de Política Lingüística per part del Govern en relació a l'any passat, que suposa una minva de prop d'u'6 milions d'euros. Les diputades nacionalistes Maria Antoni Vedell i Joana Lluïsa Mascaró varen criticar el fet que el Govern hagi realitzat aquesta reducció pressupostària en aquesta àrea, tal com va avançar el Diari de Balears diumenge passat. Tota aquesta qüestió ha provocat que el PSM hagi anunciat que mourà la seva maquinària per sensibilitzar les associacions sobre aquesta qüestió, ja que "des del Govern s'intenta que se n'assabentin en el darrer moment. És important la mobilització", va indicar na Vedell. (Diari de Balears 11-11-03).

Ja hi tornam a ser. Ara resulta que el PSM anuncia que mourà la seva maquinària per tal de sensibilitzar les associacions sobre aquesta qüestió i, a més remarca que és important la mobilització.

Però bono, durant 4 anys de mandat en el Govern balear, el PSM i la mateixa vedell en el Consell no cregueren oportú ni sensibilitzar les associacions, ni mobilitzar-les, ni res de res... Tengueren temps, tengueren mitjans i feren poc, molt poc. Ara tenen temps, però pocs mitjans.

Allò que importa ara és que el PSM com a partit i la senyora Vedell com a persona, assumeixin errors i empenyin fort amb els mitjans que tinguin per lluitar, conjuntament amb les associacions i els ciutadans en la reivindicació sempre necessària a favor de la nostra cultura i de la nostra llengua.

Però serà important que demà, un demà en que el PSM i la senyora Vedell tornin al poder, tornin a tenir mitjans, així ho desig. També desig que no ens tornin a defraudar. Que no s'oblidin que un dia tengueren mitjans i no els saberen utilitzar. També desig que en la lluita actual tinguin molta sort. La seva sort serà la nostra en aquesta lluita per a la conservació de la nostra llengua i cultura. No de bades ens espera la Televisió Autònoma de les Illes Balears, que diuen emetrà en castellà.

Aquesta és la realitat lingüística de les Illes Balears, si Déu, el PSM, na Vedell, les associacions, els ciutadans i concretament vostè, vostè i vostè ho hi posen remei. Ω

PERE FELIP I BUADES

DECLARACIÓ DE L'ESPAI ALTERNATIU CONFEDERAL

Espai Alternatiu defensa la legitimitat de la Proposta d'Ibarretxe i del dret de la societat basca a decidir el seu futur.

dijous 6 de novembre del 2003

Espai Alternatiu manifesta el seu ferm rebuig a l'agressiva campanya que des del govern, el poder judicial i la majoria de les forces polítiques i mitjans de comunicació d'àmbit estatal s'està desenvolupant contra la Proposta presentada pel govern basc. Així mateix, vol expressar el seu desacord amb les crítiques públiques que des de la direcció federal d'IU s'estan fent a l'actuació de Ezker Batua pel seu suport la tramitació d'aquesta Proposta i el seu defensa del federalisme de lliure adhesió.

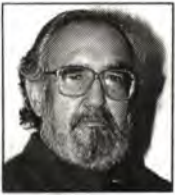
Com s'ha pogut comprovar al llarg dels 25 anys de vigència de la Constitució actual, aquesta no va donar satisfacció a la demanda de reconeixement en condicions d'igualtat de la realitat plurinacional existent a l'Estat i va xocar a més amb el rebuig majoritari d'una ciutadania basca que, malgrat els avanços que ha pogut aconseguir en el marc de l'Estatut de Gernika, segueix votant majoritàriament a formacions partidàries de redefinir les seves relacions amb els altres pobles de l'Estat espanyol i amb la Unió Europea. La política del govern del PP, dirigida a reconstruir un neocentralisme basat en l'afirmació d'una identitat nacional espanyola amb trets creixentment excloents, està qüestionant a més la relativa descentralització político-administrativa aconseguida fins ara, arribant fins i tot a amenaçar amb aplicar l'article 155 de la Constitució contra l'autogovern basc. Aquesta política és la que està trobant-se amb una oposició significativa no només a Euskadi sinó també a Catalunya, Galiza i altres Comunitats Autònomes, amb major raó quan va acompanyada de la constant criminalització de les veus favorables a una solució dialogada, com ha ocorregut en casos com la projecció de la pel·lícula "La pilota basca".

En aquestes condicions, la Proposta de nou Estatut Polític presentada per Ibarretxe expressa una demanda legítima a favor d'un nou model de relació amb l'Estat Espanyol que ha de ser sotmesa a debat parlamentari i ciutadà en la Comunitat Autònoma Basca per a ser posteriorment confirmada o no pel conjunt de la ciutadania d'aquesta Comunitat i negociar finalment l'acordat amb l'Estat espanyol. Espai Alternatiu, igual que EB, té les seves diferències polítiques amb aquesta Proposta, però no per això deixa de compartir el que li sembla fonamental en aquests moments: la legitimitat que assisteix al poble basc a l'hora d'establir amb l'Estat Espanyol i amb el conjunt d'Euskal Herria un nou marc de relacions sense restriccions de cap tipus, incloent el dret a constituir-se en estat independent. La Constitució, suposada garantia de les llibertats democràtiques, no pot ser utilitzada, com el fan el PP i els defensors de posicions tancades al diàleg, per a impedir l'exercici del dit dret. Si realment existien traves constitucionals a la Proposta d'Ibarretxe -cosa que des del punt jurídic és dubtós -es faria imperativa la reforma de la Constitució en tots aquells punts que obstaculitzessin el seu desenvolupament.

Al participar Espai Alternatiu com corrent dintre d'IU, amb representació en els seus òrgans de direcció federals, volem manifestar a més que aquests criteris són els quals han presidit l'actuació de EB-IU, coincidint igualment amb les Resolucions de la V i VI Assemblea Federal d'IU i de les Assemblees de EB-IU sobre aquestes matèries. Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

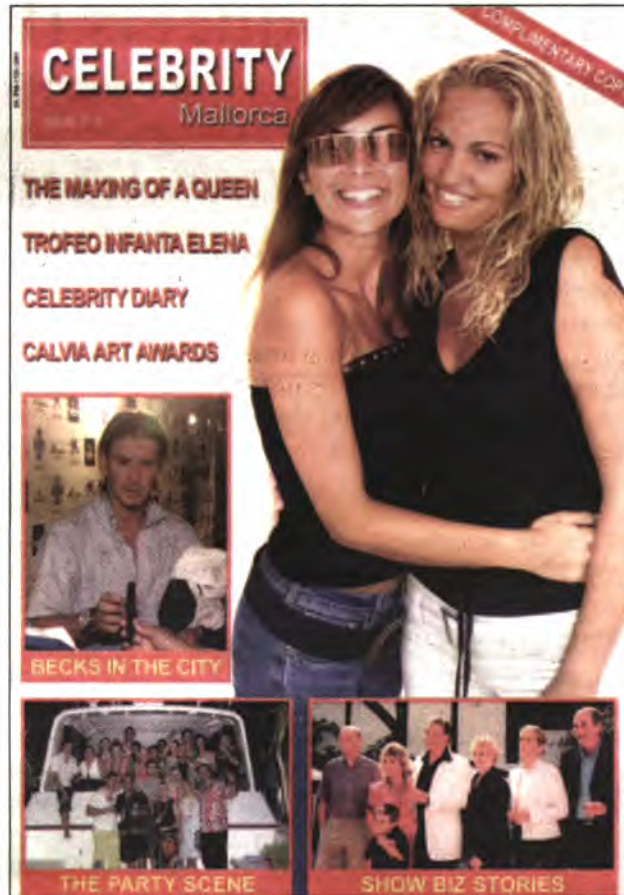
M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix
escoles catalanes al teu poble o barriada

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

- * Aquesta setmana he donat una volta pel terme de Calvià i pel d'Andratx. A Calvià, la gent se pensa que només hi ha forasters, però si donau una volta pels bars i botigues us adonareu que allà els anglesos són majoria. A més dels negocis tenen publicacions, en anglès, of cours, com les de premsa forana que estan en català i les de premsa gratuïta, la majoria en castellà que hi ha a la resta de Mallorca.
- * La publicació que més ens ha cridat l'atenció és CELEBRITY MALLORCA que editen en paper couxè cada mes, i des de fa 8 mesos, el matrimoni Ken i Àngela Ros al carrer Benito Feijoo, 2 de Porto Portals. Fotos de gent prominent del terme de Calvià i Andratx, començant pels batles i els residents anglesos rics. Hi ha publicitat de les immobiliàries i restaurants de luxe de la contrada. La podeu veure a www.celebritymallorca.com
- * Una de les altres publicacions que trobareu als bars i botigues és The Islander que parla de temes nautics amb articles interessants pels navegants de luxe i anuncis sobre el tema.
- * Una altre de les revistes gratuïtes que trobareu és euro-weekly news que se reparteix pel sud de la península i a les Balears de manera gratuïta. A Mallorca te el local al carrer de Miquel dels Sants Oliver, 2 de Palma Nova i la dirigeix na Louise Snow 971 680 430

- * La darrera revista que hem trobat pel terme de Calvià és Mallorca Reporter, El setmanari gratis en anglès de mes circulació ala illa, segons dia la seva capçalera. L'Editor és na Maureen Ejjird que te l'oficina al carrer Virgili, 3 de Can Pastilla. 971 494 010

- * De revistes locals en català o en castellà no n'hem trobat cap llevat de la revista castellana Part Forana en algunes botigues. Encara se publica la revista Maganova en castellà, i n'Alí en català però se veuen ben poc.
- * Anant al pla de Mallorca, dir que ens congratulam que a proposta del PSM s'iniciï l'expedient per nomenar fill il·lustre de Porreres el qui fou batle republicà, assassinat pels feixistes Climent Garau de mal nom Marió. Esperam que aquest expedient tiri endavant i que prest puguin penjar el quadre d'en Climent Garau a la sala de plens de l'Ajuntament Ja fa anys, en Joan Sorell, és fill des fuster va publicar un extens serial a damunt L'ESTEL contant la desgraciada història d'aquests esdeveniments quan els homes d'aquell temps es rebel·laren contra les autoritats legalment constituïdes i fins i tot les mataren.
- * Segons diuen les notícies, cada 4 minuts es romp un matrimoni a l'Estat espanyol. Una de dues. O viure tot sol és l'estat ideal de la persona, o viure en parella és un infern.
- * Ens envia un correu electrònic en Pere Lliteres de Manacor denunciant que en Gabriel Maria Alsamora i Torres és el recaptador de contribucions del Govern Balear i que se calcula que pot estar guanyant entre 500 i 1000 milions de pessetes a l'any. Aqsts recaptador també recapta esl tributs dels ajuntaments amb l'excepció dels ajuntaments de Manacor, Algaida i Artà. De cada 100 euros que vostè paga a l'ajuntament 3'48 a 4'64 son per aquest recaptador. Ara el Govern balear ha presentat un projecte de llei per legalitzar aquesta irregular situació. Si voleu més informació, anau a <http://recaptacioaib.com>

Un alcalde mallorquí diu que mai no parlarà en català

INFORMA: PERES

"Aquest és el meu bilingüisme i si a algú no li agrada que no em voti".

Aquestes són paraules del batlle de Calvià (Mallorca), Carlos Delgado, recollides pel *Diari de Balears* a la seva edició d'avui i que constaten que el Govern del Partido Popular a les Illes des del mes

de Maig només fa que abraonar la intolerància lingüística envers l'idioma propi.

Concretament, les paraules de Delgado van arribar a dir el que segueix, lògicament, en espanyol: "Sí, personalment em sento més còmode xerrant en castellà, perquè així ho he fet durant tota la meua vida i m'expresso millor. Em nego a xerrar en mallorquí per semblar millor polític. No ho faré mai i si a algú no li agrada que no em voti. Aquest és el meu bilingüisme i el que aplicaré".

Diàleg:

-Quina llastima.... jo que soc mallorquí estic molt apenat.

Tant de bo sa gent de Mallorca, es mallorquins de veres facin qualque cosa per s'illa, sinó d'aquí uns anys no xerrará ni Deu en mallorquí.

-Això no tendria collons de dir-ho a qualsevol municipi de sa part forana.... Calvià està plagat de forasterum espanyol que mos trepitja la llengua constantment...coses com aquestes són les que hem de suportar...

Mallorca en lluita //*/

-Quan dic mallorquí, em refereixo a sa varietat de català que es xerra a Mallorca, per a que no hi hagi polèmica amb això. Supòs que a Catalunya aguantará un poc més el català.

-Si una cosa tenim en comú mallorquins i catalans...és que mos passam al castellà a sa més mínima...ho he comprovat...i així no li fem cap favor a la llengua...és una costum de vells i més joves...

Salut!

-He de reconéixer que jo també em passava al castellà... fins que he dit prou... fa un temps que només ho faig amb sa meua llengua. I això es el que hem de fer tots.

-Ell mateix ho a dit. Aquest és el bilingüisme dels espanyols, només parlar espanyol. Algú dubta per que serveix això tan fals del bilingüisme?. Doncs, perquè ells només hagin de parlar espanyol, i res més....ells els privilegis i nosaltres l'opressió, i mentrestant el català va reculant arreu.....quins neofeixistes;.

-A veure nens i nenes, o ens cardem un xic durs amb es tema lingüístic, o ja podem començar a parlar, no en castellà, sinó en anglès directament. Però, què collons ens passa als catalans perquè ens arribem a odiar a nosaltres mateixos? Quina vergonya de nació! Salut i força collons! Canya contra s'imperi!

-Totalment d'acord, brunyol. Hem d'emprar el nostre idioma a tot arreu, i qui no l'hi agradi que es posi fulles....i que el bombin!

El cas és... que aquest home és un servidor de la comunitat. Van forts.

-Ànim, gent de Ses Illes Balears i Pitiüses, que no ha estat res. El que pretenen és portar-nos al seu terreny visceral. Fotem-li humor a la cosa. Per cert, aquest prohome sap anglès??

-Quina poca vergonya la d'aquest alcalde...com hi ha gent que se'n refia d'ell?? Hem de fer alguna cosa pel retrocés del català!!!! Fora imperialistes!!!! Salutacions des d'Alacant

-Doncs jo celebro que aquesta gent es tregui definitivament la careta i es vegi clarament quin és el seu concepte de bilingüisme, democràcia, solidaritat, etc., etc.

-No ens enganyem, fins que no ens estiguin donant pel cul en tots els fronts de forma aclapadora i amb tot el descaro la gent no reaccionará i no ens començarem a moure.

Un altre tema es si serem a temps de salvar alguna cosa quan, finalment, es produeixi aquesta reacció...

-La gran majoria dels mallorquins a les darreres eleccions van votar al P.P. I ara, tenen el que tenen. Cadascú té el que és mereix.

Joan Miró, quan veia els desastres ecològics que s'estaven fent a la seva estimada illa de Mallorca, va fer unes declaracions molt fortes però, a la vegada, molt certes, **ELS MALLORQUINS SÓN TONTOS**.

Els mallorquins tenen un seriós problema, de sempre s'han mogut excessivament per interessos materials. Mai no s'han adonat del valor que té tot l'entorn natural, cultural... que els envolta. Quan un poble arriba a aquest punt, es pot dir que ha tocat fons, ha caigut molt abaix. El poble mallorquí un dia no molt llunyà desapareixerà, és trist però és cert. No s'ho han estimat, no ho han valorat... i això els passarà factura.

Per cert, el poble eivissenc és igual o pitjor.

I els menorquins, l'única illa on la dreta li costa accedir al poder, hem de batallar contra un Govern Balear de dretes escollit pels interessos materialistes de la majoria de mallorquins, eivissencs i formenterers.

CATALANS, DIA 16-NOV. ANAUTOTSA VOTAR!!! RUMIAU MOLT BÉ A QUI DONAU EL VOSTRE VOT, QUE LES CONSEQÜÈNCIES PODEN SER MOLT SERIES. NO ÉS UN JOC, HI VA EL FUTUR DEL NOSTRE POBLE, DELS NOSTRES FILLS.

MENORCA (VISCA LA TERRA)

-Jo votaré ERC gens convençut després de 20 anys d'abstenir-me perquè encabronen els nostres veïns.

Com després de tanta independència, i una Catalunya lliure, etc., etc., pactin amb PSOE o CiU em sentiran dirlos el nom del porc. I si tenen intenció de pactar que expliqnin sota quines condicions.

Vejam si els catalans també haurem d'inventar el contracte polític.

-Cagondeu que ja m'estic encenent !!! Si no pacten no podran governar perquè no deuran tenir la majoria.

No deuràs pas voler que pactin amb el PP, suposo. **Ω**

Cuba: el país dels dos bloquejos (I)

INFORMA: ZEP

Són dos quarts de set del vespre, el temps a La Havana (Cuba) és calorós, la xafogor és impressionant i l'aire condicionat de l'avió no fa més que agreujar l'impacte de la sortida del mateix. Una sala de trànsit on ensenyar els passaports és la primera etapa del viatge: 20 guixetes on, a cinc minuts per viatger, hi passes una bona estona, si no ets dels afortunats que tenien lloc a la part de davant de l'avió i han pogut sortir els primers. Repassades de dalt a baix i preguntes inversemblants que res tenen a envejar a qualsevol dictadura militar (i no) del món, algú ho dubtava?

Surts a la terminal d'arribades i trobes que l'aeroport José Martí és un bon aeroport (res a veure amb el segon aeroport José Martí de La Havana, el dels nacionals), tot i les mancances pròpies d'un país pobre. A més, diversos 'xiringuitos' de lloguer de vehicles et donen la benvinguda i et fan sentir en un país amb certa competència, fins que descobreixes que, al cap i a la fi, tot és el mateix. Un bon preu del lloguer del vehicle depèn sempre de l'amistat que puguis tenir amb el cap del xiringuito i de la comissió que li vulguis donar. Si finalment et fan un bon preu, amb assegurança inclosa, hauràs de revisar el vehicle: rodes de recanvi punxades o inexistents és el principal que has de mirar i anotar.

Per últim i seguint amb el tema dels vehicles comentar una dada que, sota el meu punt de vista i, després de 12 dies i més de 3100 km de xerrades per tota la illa amb cubans de tot tipus, defineix el país: 9 matrícules diferents per a 9 tipus de persones diferents, o el que és el mateix, una paradoxal lluita de classes portada a terme per un govern que té més de monarquia absoluta que de república.

Bé, però no escric aquesta sèrie d'articles per a donar instruccions a ningú, si no per donar a conèixer una realitat que molta gent a aquest petit gran país del Carib espera que reflecteixi per a no viure en la ignorància del primer món, l'auto-anomenat desenvolupat, sobretot, i és per això pel que a partir d'aquesta setmana aniré donant unes pautes sobre el que es troba un a Cuba, un país que suporta dos bloquejos des de fa més de quaranta anys, un d'extern que està ofegant la gent i un d'intern que està ofegant la gent, ... diferències?

Foto i text de Rodrigo Beiza Galaz

Diàleg:

- Espero que aprofundeixis una mica més, jo també he estat a Cuba i sé bastants realitats a part de la visió que ens has mostrat.

Si has menjat aquest sistema salvatge tota la vida no tens prou objectivitat per criticar, tant a la valenta, el seu sistema.

Amb això no vull dir que a Cuba les coses estiguin anant de la millor manera, però l'esperit de la revolució el defensaré a mort.

Independència i SOCIALISME!

- Cuba té problemes pels boicots dels països capitalistes. Aquests són els autèntics assassins.

- L'esperit de la revolució és molt lloable, però el poble cubà es veu ofegat per un règim que no ha sabut afrontar els reptes que marca l'era moderna, i per suposat, tampoc ha sabut afrontar el col·lapse soviètic.

Vaig ser-hi fa 3 mesos, i en cap moment vaig trepitjar un hotel, o una platja de varadero o cap lloc "exclusiu". Apreciant el dia a

dia en la vida a Cuba te n'adones de com et prenen el pèl. T'enganyen de mala manera tots aquells que et diuen que el govern revolucionari i dels treballadors és víctima del bloqueig i fa tot el que pot per subsistir. En aquesta afirmació hi ha un cinisme extraordinari. Si bé és veritat que el bloqueig existeix i no beneficia de cap de les maneres a Cuba, el cert és que el règim tampoc es mostra el prou eficaç com per aturar la desesperació de la gent, al contrari, un govern que, tot i la paradoxa que pugui suposar, està creant una divisió insalvable entre les classes socials.

Quan ets aquí, creus en la igualtat d'oportunitats i estàs en contra l'imperialisme d'EE UU, és molt fàcil buscar caps de turc: el bloqueig. Però allà veus les coses des d'un prisma diferent. Veus proves clares de la ineficàcia i repressió d'un govern totalitari, que no admet cap mena de discrepància i es creu per sobre el bé i el mal, i potser en veus de menys clares, ja sigui per intuïció o raonament, però perceps que les coses no són blanques ni negres, Cuba és mil móns diferents.

Estaré atent als propers anàlisis de la realitat Cubana que puguis fer i, si s'escau, no dubtaré en criticar o recolzar les teves opinions. Crec que cap dels qui hem estat a Cuba i hem viscut el dia a dia de l'illa hem sigut indiferents al que veïem i sentíem cada dia, i aquesta és la grandesa de Cuba... si et deixa indiferent és que realment no has conegut Cuba.

I emportar-te una visió monotemàtica sobre qui té la culpa de la pobresa (el bloqueig internacional o la ineficàcia governamental) ho considero, si més no, erroni.

P.S.: per als defensors aferrims a la revolució, uns petits incisos sobre legislació cubana:

- Pena per matar una vaca: 25 anys de presó.

- Pena per matar a un home: 20 anys de presó.

- Pena per ser portador de qualsevol quantitat de droga: entre 10 i 15 anys de presó.

- L'estat cubà dona diners als joves per tal que estudiïn, degut a l'elevat fracàs escolar fruit de l'escassa expectativa laboral de futur.

- Salari d'un cirurgià: 300 pesos cubans/mes (15 dòlars).

- Salari d'un policia: 800 pesos cubans/mes (40 dòlars)

- Preu d'un paquet de llet en pols de 800 grams: 7 dòlars.

- Accés exclusiu a turistes a les platges de Varadero.

- Un nadó nascut de pares cubans a l'estranger no és considerat cubà.

- Preu per accedir al museu de la revolució:

Cubans 4 pesos

Estrangers 5 dòlars (1 dòlar=20 pesos)

- % de joves (18-25 anys) que no treballen: 70% (prefereixen no treballar a guanyar 5 dòlars mensuals en 100 hores de treball).

- La sanitat i l'educació són gratuïtes i de qualitat, però el dret a una existència digna és tan o més important.

- Per favor!! quantà infàmia i quanta mentida que es pot veure i preveure en aquests articles!! realment, em sembla que no he vist tal campanya de calúmnies en molt de temps. però bé, no començaré ara a destralejar sense més, només volia mostrar la meua indignació. i tenint en compte que tinc poc temps, faré uns breus:

- si el que valores quan has estat a Cuba és el tema turístic, potser caldria que fessis un repàs als països capitalistes del teu estimat pri-

mer món, i veure com 't'astillen'. - que has parlat amb la gent de Cuba i tots estan contra el govern? però on coi has anat? vaig estar a Cuba aquest juliol, i la veritat, als pocs llocs on trobaves 'gusanos' era on hi havia turistes -mostrant la seva riquesa material- (casualitat, no?), i eren sempre gent que no treballava, però que en canvi vestia amb un nivell molt superior al de la resta.

- de veritat, vaig parlar de tota confiança amb obrers, metges, gent del carrer, comerciants, estudiants, etc., i no em crec el que dius, ni de conya! però si ells mateixos/es et poden arribar a reconèixer que el sistema no és perfecte, però que és el més just i millor de tots, o que els falten coses, però que no és culpa del sistema, cosa que aquí som incapaços de fer!!

- aquí l'única gent que pren el pèl és aquella que es dedica a destralejar contra Cuba sense més, segurament es podrien entreveure arrels petitburgeses en la seva mentalitat, com pot ser el tema de la propietat, la 'llibertat individual' (quan en realitat es tracta del poder d'uns sobre altres, basat en recursos econòmics que, ai l'as!, pot ser que no ho trïis tu, això...)

- però bé, són moltes les coses que es podrien dir, i fer-ne un anàlisi molt més global, seriós i estructurat del que som capaç de fer, tant per temps (ara mateix) com per capacitat (sigui quan sigui). així, contestaré al tema dels punts:

- pel que fa a les penes, perquè no mirem cap a casa, de tant en tant? per cremar un caixer, 10 anys de presó i una campanya meditativa impagable si fos de publicitat. per ser un nazi que apunyala un/a qualsevol, poc més que uns apunts a l'expedient. i així també aquells/es que exploten treballadors/es, que assassinen la seva parella, que destrossen el medi ambient, etc. i tot i així, deixa'm que dubti de la veracitat d'aquesta dada. d'on l'has tret?

- tema droga. sàpigues que aquesta està fent molt mal, que serveix a la 'dissidència' per destruir el poble i el teixit social.

- ara es critica a l'estat cubà perquè dona diners per estudiar!! i aquí que ens queixem perquè no en tenim! i la lectura no és perquè no hi ha feina, sinó perquè es potencia l'estudi. perquè feina no els fa falta, ja que si tant ben informat estàs, sabràs que l'estat cubà envia cada any MILERS i MILERS de metges i professors/es arreu del món, a canvi de res, pagats per l'estat, amb l'únic interès de la vessant humanista que dona una educació socialista. per cert, quan una fàbrica tanca, tots els seus treballadors/es reben durant 1 any el mateix sou, i es posen a estudiar (gratuïtament) per no quedar-se sense ferres i poder millorar (reconquerir els motius principals de la vaga del 20-J...?)

- pel fa al tema de la llet, sabràs que TOTS ELS NENS I NENES DE FINS A 7 ANYS tenen assegurat un litre de llet diari. inclòs durant l'inici del període especial, el 1990. i encara ara, perquè es van retallar despeses militars per poder-ho seguir fent.

- lo de les platges és un recurs que els 'gusanos' hauríeu de deixar de fer servir, sinó que algú m'expliqui qui eren els centenars i centenars de cubans que teníem al voltant nostre... que eren d'atrezzo? de cartró? fotre, doncs quina tecnologia té Cuba, perquè es movien, suaven, es banyaven, podies parlar amb ells/es... per favor, que ja fot pudor!

- em sembla molt correcte que els estrangers haguem de pagar més per anar al museu de la revolució, que no ho fa tothom, això de cobrar més als guiris? es una forma que entrin ingressos per Cuba. a més, que et suposen a

tu 5\$ (que són menys de 5€)? rata!!

- tanta conya amb el tema dels salaris, però no dius que no han de pagar per: habitatge (per naltros, el 60% del sou o més), menjar, educació, sanitat, etc. això no ho dieu, eh?, cuquets...! fes càlculs ara, de les compres innecessàries que fas...

- la Sanitat i l'Educació a Cuba s'han d'escruiure així, amb majúscula. no relativitzem la importància i el pes que han tingut, tenen i tindran. la vessant humanista de ser de Cuba es desprèn de cada una de les seves persones. però això, des d'aquí, no ens ho podem ni planejar.

apa, salut i a ser més crítics/es i pensar per naltros mateixos/es, que bona falta fa! pels cuquets, esqualids i botiflers, ja en tenim prou amb els mass media!

pd: voldria dir moltes coses, però no tinc mes temps - disculpeu les faltes, he escrit molt de pressa

- Company Zep,

T'aconsello que l'estiu que ve vagis de vacances, per exemple, a la República Dominicana o a Haití -si ho prefereixes-. Després comença a fer articles sobre els països del pobres del Carib, tot fent comparances entre com és la pobresa a un estat socialista i com ho és a un de capitalista.

T'he de dir que jo, particularment, no ho he fet suficientment. Només he estat un parell de dies en una zona deprimida d'un país capitalista com Mèxic i, un mes a Cuba -amb motxilla i transport públic.

En canvi, a Cuba, anava amb companyia d'una persona que sí havia viatjat per un país pobre capitalista (Nicaragüa, concretament). Per tant, ella sí que podia anar comparant cada una de les situacions que removien els nostres "sensibles" estòmacs petitburgesos. I t'asseguro que el seu diagnòstic sempre era el mateix: això no té res a veure amb el que et pots trobar a Nicaragua. També, a partir de la meua experiència personal, jo tampoc vaig copsar a Cuba el clima de violència, inseguretat i desprotecció que vivien aquells mexicans de la zona que havia visitat temps endarrera.

En definitiva, acostumem a jutjar les coses a partir dels valors personals i de les experiències similars viscudes en altres llocs. És per això que t'aconsello que viatgis per altres països pobres de la regió perquè, potser, el que et passa és que estàs confonent les misèries derivades de la pobresa amb el model de règim polític. I enlloc de carregar els neulers al regim castrista potser seria més interessant intentar buscar les causes de la pobresa a la regió i denunciar als seus causants. Salut. Ω

PER UNA MALLORCA MÉS BEN PROTEGIDA (I i II)

(I)

Mallorca s'ha de defensar, sia com sia i des de totes les instàncies democràtiques al nostre abast. Aquí, a ca nostra, a l'àmbit dels Països Catalans, i també a les Corts generals de l'Estat espanyol, i al Parlament europeu.

Des d'Esquerra Republicana, valorem molt positivament que, davant l'anunci de modificar normes protectores del nostre territori, s'hagin presentat més de vint-i-tres mil alegacions, tant a títol individual com a títol col·lectiu.

Bé s'ho paga haver-ho fet.

Som part d'Europa. D'una Europa democràtica que té tot el dret el món a saber què feim comptes fer-ne, d'aquest bocí que se'n diu Mallorca. Sobretot, pel que fa a la protecció del territori, el paisatge, la flora i la fauna, o el patrimoni històric.

Quan sabérem que a prop de la vila mallorquina de Campos, en terrenys protegits per les lleis i les normes urbanístiques, es pretenia aixecar i construir una macroubanització, ens adreçarem a la màxima instància pública europea, la presidenta de la Comissió, Sra. Wallstrom.

Mitjançant l'eurodiputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, Miquel Mayol i Raynal, - resident a l'actualitat a Perpinyà i descendent de família sollerica per branca paterna -, hi férem arribar una sèrie de preguntes parlamentàries.

Des de la presidència de la Comissió europea se'ns contestà que no se'n sabia gairebé res, d'aquell projecte urbanístic. Que sí es tenia constància de la integració d'aquella zona dins la xarxa Natura 2000 (que afecta la conservació d'hàbitats naturals, la fauna i la flora salvatges). I que la Comissió estava ben decidida a vetlar pel compliment estricte del dret comunitari europeu.

Un cop feta pública la negativa del PP a impulsar la construcció d'un camp de polo a Campos ¿què se'n diu des d'Esquerra Republicana?

Primerament, que deuen ser diversos els motius d'haver pres una decisió com aquesta. No solament n'hi deu

haver un, com sembla que s'apunta quan es fa al·lusió al pagament d'indemnitzacions governamentals als promotors.

Entre d'altres motius, qualche cosa hi deu haver tengut a veure, també, la forta estirada d'orelles que la Comissió europea ha hagut d'envergar a l'Estat espanyol, després de la intervenció de l'eurodiputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, Miquel Mayol.

Com a formació política arrelada a Mallorca, estam disposats a continuar insistint en la tasca de mantenir Europa ben informada "on line", sobre qualsevol modificació normativa que emprengui qualsevol instància pública il·lenca que pretengui minvar la protecció del nostre territori.

Avui dia, tothom qui construeix fora norma pel seu compte contribueix a destruir el nostre país. Com no ha succeït mai, s'ha destruït molt més, segons s'afirma, la fesomia de Mallorca ha canviat més en aquests darrers cinquanta anys que en els cinc mil anys d'història anteriors!

Qui construeix fora norma pel seu propi compte, destrueix territori i paisatge. Però també, i sobretot, destrueix estils de vida i de relació humana, cada cop més abocada a veure's marcada per aspectes mercantils, portadors i/o promotors d'allò que se'n diuen negocis bruts.

Massa sovint, certs canvis legislatius semblen produir-se únicament amb la pretensió, finalitat i afany de netejar-ne una mica façanes massa lletges.

(i II)

Què n'hem de dir, en conseqüència, d'aquest altre projecte substituït que, segons s'afirma, afecta els banys d'aigües termals de sa Font Santa?

Hem de recordar que el consell de Govern de dia 28 de juliol de l'any 2000 va aprovar que els espais des Trenc i es Salobrar de Campos - a l'interior dels quals es troben aquestes instal·lacions privades d'aigües termals - passaven a integrar-se dins la xarxa europea Natura 2000.

Es tracta d'unes instal·lacions situa-

des dins un lloc d'interès comunitari europeu, dins una zona europea d'especial protecció per a les aus, dins una àrea natural d'especial interès per a Europa.

Amb la normativa vigent a l'actualitat, quina autoritat pot esdevenir competent per autoritzar obres d'ampliació o de modificació de les construccions existents en una zona de tan alt grau de protecció com aquesta?

Ni l'Ajuntament de Campos, ni el Consell de Mallorca, ni el Govern de les Illes Balears poden actuar contra la llei.

Poden afanyar-se a modificar-la, sí. Però sempre n'hauran de donar les explicacions pertinents a la ciutadania, si volen actuar democràticament.

Hauran d'explicar a tothom que ho vulgui saber - també als nivells institucionals comunitaris europeus - per quins motius volen modificar unes lleis que protegeixen aquest territori. Quin interès tenen a promoure i acceptar l'inici d'un tràmit orientat a modificar aquest alt grau de protecció. Quina casta d'interessos hi volen defensar, de caràcter públic o privats?

En ser unes obres que afecten diverses àrees de l'acció de govern, toquen molt directament l'àrea sanitària: cures terapèutiques en banys d'aigües termals. S'haurà d'aclarir, per exemple, si queden o no queden incloses dins l'àmbit d'aplicació de la seguretat social, per al conjunt de la ciutadania, o si solament queden reservades a la gent que se les pagarà de la seva pròpia butxaca

També hi queden afectades altres àrees de l'acció del govern com la urbanística, la cultural, l'agrícola ramadera, la turística...

Des d'Esquerra Republicana, continuam considerant que val la pena treballar intensament per protegir i conservar el nostre territori; molt més que per construir-hi i destrossar-lo.

Continuam formulant preguntes parlamentàries a la cambra europea, perquè hi quedi ben aclarit tot allò que hi ha qui s'afanya a presentar-ho en embolics massa embullats.

Com hem fet amb la zona de Campos, també volem saber si les modifi-

cacions del Pla Director Sectorial de Carreteres que ha emprès el Consell de Mallorca són conegudes per la Comissió europea; si aquesta té previst d'emprendre-hi cap casta d'acció o iniciativa; i si comparteix amb nosaltres l'opinió segons la qual es tracta d'un pla que comporta una agressió i un atac directe al Tractat de Niça.

No s'ha d'oblidar que són unes modificacions que permeten construir, a l'illa de Mallorca, una autovia d'Inca a Manacor; dues autopistes d'Inca a Sa Pobla i de s'Arenal a Lluçmajor; l'ampliació d'un tercer carril a l'autopista de Palma a Inca, l'ampliació del segon cinturó de Palma; i el desdoblament de la carretera de Palma a Manacor.

Quasi res. Així i tot figura al BOIB 141 de dia 11 d'octubre passat, i no s'hi considera necessària cap casta d'avaluació d'impacte ambiental!

Dimarts, dia 25 de novembre, festa de Santa Catalina i Dia Internacional de Lluita contra la Violència masculina, un bon grapat de gent mallorquina farem costat a l'eurodiputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, Miquel Mayol.

Ens farem presents a Brussel·les, on feim comptes lliurar la nostra denúncia expressa davant la presidència de la Comissió Europea, com a continuació de la sèrie de preguntes parlamentàries que ja hem presentat a la cambra europea.

Tenim el ple convenciment de ser-hi ben rebuts:

"Mallorca serà esquerra o, com diuen, no serà.

I serà republicana, si amb Europa vol estar.

I ha de ser ben catalana, si en aquest món vol pintar

Qualque cosa molt més sana que ser un apèndix castellà". Ω

CECILIA BUELE I RAMIS
SECRETARI
D'ORGANITZACIÓ
ESQUERRA
REPUBLICANA A
CIUTAT DE MALLORCA

Satisfacció en el GOB per la retirada de la urbanització i el camp de polo

PER AL GOB L'ALTERNATIVA DE FER UN COMPLEX HOTELER A SA FONT SANTA ÉS IGUALMENT IMPACTANT

No hi ha dubte que la decisió de PP i UM de tornar enrera en el tema de la urbanització i camp de polo de Sa Cànova a Campos constitueix una excel·lent notícia.

Sembla que al final no hi haurà urbanització ni camp de polo ni centre comercial ni hotel. El milió de metres quadrats (100 hectàrees) de magnífica

garriga d'ullastre de sa Cànova se podran conservar i d'altra banda Es Trenc i el Salobrar de Campos se lliuraran de la pressió negativa d'aquesta nova urbanització. Per aquest motiu el GOB expressa la seva satisfacció.

No obstant això, el GOB veu amb preocupació que se plantegi com a alternativa, la possibilitat de construir un complex hotelier devora el balneari de Sa Font Santa. Des del nostre punt de vista, es tracta d'una construcció turística camuflada com a clínica de

rehabilitació, prevista dins a una zona protegida per la Llei d'Espais Naturals.

Per al GOB seria una autèntica barbaritat que se permetés la construcció d'una "autoanomenada" clínica de rehabilitació a terrenys de la zona protegida d'Es Trenc i el Salobrar.

*** Dins una zona protegida**

El projecte que anys enrera s'havia tramitat se situava prop dels banys de sa Font Santa a pocs metres de la zona

humida del Salobrar i constava d'11 edificis de tres plantes cada un, amb una capacitat per a 300 habitants.

El GOB considera que l'impacte ambiental i paisatgístic seria molt greu. Cal recordar que la zona on se situen els apartaments està declarat Àrea Natural d'Espais Naturals i Zona d'Espais Protegits per a les Aus d'acord a la Directiva Europea de protecció de la fauna i Lloc d'Interès Comunitari d'acord amb la Directiva d'Hàbitats. Ω

Jo prefereixo la salut, per això no fumo

Jo prefereixo la salut,
per això no fumo

Molta gent, creu que el tabac és pràcticament inofensiu, però això és una idea equivocada perquè, avui dia, nombrosos estudis científics han demostrat que:

El tabac és un factor important de malaltia i de mort. El tabac s'obté a partir de la planta *Nicotiana Tabacum*, en la qual s'han trobat més de 3.000 components químics.

La inhalació del fum que es produeix en la combustió del tabac perjudica la salut ja que conté gran quantitat de substàncies tòxiques: fenols, nicotina, anilines, monòxid de carboni, acroleïna, àcid cianhídric, nitrosamines, quitrans.

De totes aquestes les més importants, per les conseqüències que tenen en la salut, són: el quitrà, per tal com conté els components capaços de produir o afavorir l'aparició de càncer i la nicotina, responsable de la majoria dels efectes nocius del tabac sobre l'organisme i de la dependència física del tabac.

Per això:

- Tot fumador ha de saber que els cigarrets que fuma contenen aquestes dues substàncies.

Quines són les conseqüències del tabac sobre la salut?

El tabac disminueix la capacitat pulmonar i provoca, a la llarga, malalties respiratòries importants. Els fumadors són menys resistents a l'exercici físic, es cansen més quan han de fer algun esforç i rendeixen menys

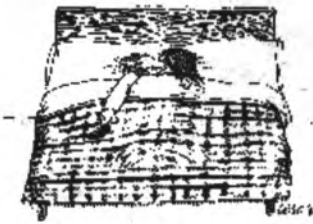
en els esports.

D'altra banda, el fumador crònic té una tos típica permanent i, quan pateix alguna infecció respiratòria (refredat, bronquitis, etc.), li és més difícil guarir-se'n.

El consum de tabac augmenta dotze vegades el risc de tenir càncer de pulmó.

El risc dels fumadors de tenir càncer de pulmó està directament relacionat amb:

- El nombre de cigarrets fumats.
- L'edat d'iniciació en l'hàbit.
- Les formes de fumar que augmenten l'exposició del pulmó als contaminants del tabac, com la inhalació habitual del fum, l'excés de pipades i l'aprofitament màxim del cigarret.

El risc de tenir un infart de miocardi es duplica en els fumadors.

El tabac constitueix un factor de risc cardiovascular de primer ordre.

Altres efectes nocius:

El tabac també és un factor de risc pel que fa a l'aparició de càncers de laringe, de boca, d'esòfag, etc.

Les úlceres gàstriques i duodenals són més freqüents en els fumadors.

El fum del tabac disminueix la visió i els reflexos del conductor que fuma, raó per la qual pot causar accidents.

L'hàbit tabàquic és un factor important de risc d'incendis, tant dins de casa com en llocs públics, sobretot als boscos.

Per què fumem?

Es comença a fumar quasi com un joc. Després del primer cigarret, ve el segon, el tercer i així s'arriba a dependre del tabac.

L'addicció a la nicotina, més la forta dependència psicològica que crea el tabac, requereixen que el fumador que vol deixar de ser-ho hagi de fer un gran esforç.

Recordeu que:

- Deixar de fumar és molt difícil, però no pas impossible.
- Deixar de fumar val la pena.

Els exfumadors, als 10 anys de deixar de fumar, tenen el mateix risc d'agafar qualsevol malaltia relacionada amb el tabac que els no fumadors.

Amb l'abandó del tabac aconseguirem:

- Disminuir els riscos de malaltia.
- Augmentar la capacitat pulmonar.
- Respectar els drets dels no fumadors.
- Recuperar la llibertat enfront de la dependència tabàquica.

Per què castigar l'organisme amb el fum que produïu? Apunteu-vos als qui poden dir:

Jo prefereixo la salut, per això no fumo. Ω

PARES I TABAC: unes paraules als pares

Molts pares són conscients dels problemes i riscos que provoca el tabac, i per tant, no desitgen que els seus fills comencin a fumar. Els professionals de la salut i els professors estan també preocupats per aquest fet. El recolzament per part tant dels pares com de professionals i professors, serà decisiu per tal que el jove no comenci a fumar.

Parli amb el seu fill

Parli amb ell sobre el tabac i expliqui-li quines són les raons per les quals vostè espera que ell no comenci mai a fumar.

Encara que sigui fumador a l'actualitat, faci saber al seu fill que se'n penedeix d'haver començat i que li agradaria molt poder deixar-lo. Com a fumador pot contribuir intentant no fumar en cap habitació de la casa ni tampoc al cotxe. D'aquesta manera deixarà ben clar que respecta el dret dels seus fills a respirar aire pur.

Mai demani als seus fills que li comprin tabac. La llei prohibeix la venda de tabac als menors de 18 anys. No demani als dependents que infringeixin la llei.

Animi als seus fills a practicar algun tipus d'esport i altres activitats que els faci sentir bé.

El seu exemple és decisiu pels seus fills

La seva actitud davant el tabac és molt important per tal que els seus fills desenvolupin unes actituds sanes. Si el seu fill sap que no aprofueu que fumi, és menys probable que comenci a fumar. Mai és massa tard per **discutir el perills** del tabac amb els seus fills. És essencial que ho facin abans que comencin a fumar.

Els **9 anys** és una edat crítica en la que els nens i nenes comencen a desenvolupar la seva actitud davant el tabac. Parli amb ells a casa sobre qualsevol tema i recolzi la feina dels professors a l'escola. Si els nens reben el mateix missatge als dos llocs, escola i casa, aquest serà més efectiu.

Aquest és el millor **exemple** que pot donar al seu fill. Si un dels parés fuma, la possibilitat de que els fills fumin augmenta el doble. Allò que vostè fa influeix als seus fills.

CONSELLS PER DEIXAR DE FUMAR:

Si està interessat en deixar-lo els següents consells podran ajudar-lo.

• Pensi en les raons que té per deixar-lo

Pot ser molt útil escriure una llista amb els seus propis motius per deixar-lo: millora de la salut, una discreta millora de la economia familiar, la seva expectativa de qualitat de vida, les seves relacions amb la família, els seus amics i a la feina. Esculli un bon moment per començar, un moment en el que no tingui massa estrès, però faci-ho l'abans possible.

• Prepari's per deixar-lo

Com qualsevol hàbit, fumar està estretament lligat a certs llocs i moments. Per trencar l'hàbit eviti les situacions que "convidin" a fumar. Aixequi's més d'hora, faci una taula d'exercicis, canviï la seva alimentació per una més sana i lleugera evitant àpats copiosos, picants, el cafè, l'alcohol, etc. Demani a la seva família i amics que tinguin paciència!

Apropi's al seu Centre de Salut i demani assessorament i ajuda per deixar de fumar. Allà podran

oferir-li una "Guia Pràctica per deixar de fumar"

• Deixar-lo

Faci que el primer dia sense fumar sigui especial. Mantingueu-vos ocupat tot el dia. Canviï la seva rutina evitant fer coses que estaven íntimament lligades al tabac. Begui molta aigua. Mantingui un diari, escrivint en ell tots els dies.

• Manteniment

Resisteixi a la temptació de fumar-se un cigarreta. Pensi en com de saludable està ara que ha deixat de fumar.

Actualment tots coneixem els riscos reals associats al consum de tabac, tant per la nostra pròpia salut com per a la salut dels altres. Tanmateix, una gran part de la societat adulta fuma tabac. Més preocupant encara és que els nostres fills comencen a experimentar amb el tabac a edats cada vegada més precoces. En particular apreciem com aquesta precocitat s'accentua a les **noies adolescents**. A Canàries quatre de cada cinc fumadors adolescents són noies.

Per aquestes raons, els parés necessiten **transmetre** als nens els coneixements, les habilitats i l'autoestima suficient per resistir tant la pressió exercida pels grups de joves fumadors com per la publicitat promoguda per la indústria del tabac.

Pares, professors, professionals sanitaris i la comunitat en general, necessitem treballar **conjuntament** per donar el millor exemple i assegurar l'èxit. Ω

Font: Servicio Canario de Salud

BOJOS I BORRATXOS

-
- Doctor canviï'm d'habitació, si us plau, el meu veí em fa por. Em matarà.
 - Però si es pensa que és un gatet blanc.
 - Per això em fa por. No veu que jo sóc una rateta?
-

Dos bojos es discutien per l'hora:

- És migdia!
- No, és mitjanit!
- És migdia!
- No, és mitjanit!
- És migdia!
- No, és mitjanit!
- És migdia!
- No, és mitjanit!
- És migdia!
- No, és mitjanit!

Ho pregunten al director del manicomi i els respon...

- No ho sé, no tinc calendari.
-

El cambrer a un client assidu:

- Bon dia, què prendrà?
 - Posi'm dues ampolles de vi.
 - Són per a vostè?
 - Sí, necessito beure ara mateix per oblidar.
 - Doncs si beu per oblidar, haurà de pagar-me abans de començar.
-

Arriba el marit a casa, a les dotze de la nit, totalment embriac. Va fent esses i amb prou feines s'aguanta dret. El rep la seva dona a punt de posar-se histèrica i li recrimina:

- Pep, tu a mi m'enterreràs!
 - Sí, home, estic jo ara per posar-me a fer forats.
-

Un boig és a la vora d'un precipici, fent gestos i assenyalant nerviosament cap a baix. Un conductor que passa per allí el veu i atura el cotxe.

- Què passa? - pregunta el conductor -.
- Com ha quedat el 127! Com ha quedat el 127! - es dol, sense deixar de mirar cap a l'abisme -.
- Oh! Quin greu! - diu l'home - On és? No el veig...
- Allí - respon el boig, assenyalant amb el dit -. Quina nata, el 127!
- Doncs no el veig - comenta l'altre, apropant-se a la vora -.

En aquest moment, el boig l'empeny, s'ho mira bé i pocs segons després crida :

- Com ha quedat el 128! quina castanya el 128!
-

El metge està explicant al nou vigilant del manicomi les diverses variants dels interns.

- Aquest es pensa que és Napoleó, que per cert no recordo si es deia Napoleó Bonaparte o Napoleó Malaparte, però ara no vé al cas. Aquell que és una pilota de futbol, el que porta un raspall de dents lligat amb un cordill es pensa que passeja el gos, aquell altre...

El vigilant els vol anar coneixent, i parla una estona amb cada un. En arribar al del gos, li pregunta:

- De quina raça és?
- El què? - pregunta el boig, enfadat -. Per què tothom em pregunta el mateix? No veu que això és un respall de dents lligat a un cordill?
- Perdoni jo... Sí, és clar, quina bajaranada - es disculpa l'astorat vigilant, allunyant-se sense saber què dir. I quan el perd de vista...
- Anem, Tigre, ja n'hem enganyat un altre. Ω

Eleccions a Catalunya

[Des d'ANNA notícies felicitem i ens alegrem de les grans pujades d'ERC i d'ICV-EUiA, que representen la voluntat de la ciutadania catalana per empenyer en la direcció d'una Catalunya sobirana i d'esquerres i que rebutja, amb les seues baixades, als partits catalans del pacte constitucional que volen passar per ser "nacionalista" l'un i "d'esquerres" l'altre]

CiU	vots: 1.018.115 (1.178.420)	escons: 46(56)
PSC-CpC	vots: 1.026.030 (1.183.299)	escons: 42(52)
ERC	vots: 542.045 (271.173)	escons: 23(12)
ICV-EA	vots: 240.358 (122.895)	escons: 9(3)
PP	vots: 390.650 (297.265)	escons: 15(12)

[entre parèntesi els resultats de 1999]

[La notícia a vilaweb]

Convergència i Unió ha guanyat les eleccions al Parlament de Catalunya. Contra tot pronòstic la candidatura presidida per Artur Mas ha superat la candidatura capitanejada per Pasqual Maragall. CiU ha obtingut 46 diputats (deu menys dels que tenia) però ha superat el PSC perquè aquest partit ha perdut vuit escons, i ara en té 42. Com ja va passar fa quatre anys el PSC ha estat el partit més votat, amb 8.000 vots més que no pas CiU.

Esquerra Republicana ha aconseguit el millor resultat de la seva història recent i ha fet un salt monumental: ha passat dels 12 escons que tenia a 23 i apareix com la clau del govern. De fet, el partit de Carod-Rovira podrà decidir quina coalició governarà i qui serà el president de la Generalitat de Catalunya que substituirà Jordi Pujol.

El Partit Popular ha augmentat la seva presència al Parlament i ha aconseguit 15 diputats. Perd la condició de tercera força, però creix en vots i escons.

Qui ha aconseguit també un excel·lent resultat ha estat Iniciativa per Catalunya Verds, que ha obtingut nou diputats i ha aconseguit representació a Tarragona i Girona. Ω

Consell de Mallorca

Pressupostos del Pla d'Obres i Serveis

El departament de Cooperació Local del Consell de Mallorca concedirà aportacions pressupostàries a tots els municipis de Mallorca que han sol·licitat ajudes econòmiques per posar en marxa el Pla d'Obres i Serveis de l'any 2004.

El Consell de Mallorca es troba en converses amb els diferents municipis per consensuar les aportacions amb tots els ajuntaments i partits polítics.

El Consell de Mallorca compta amb 10.171.000 euros de pressupost, dels quals 4.800.000 euros estan compromesos als convenis plurianuals anteriors. Per tant, queden un total de 5.308.000 euros per repartir en obres noves.

El Consell de Mallorca té previst concedir pressupost als municipis per a la realització d'unes 50-60 obres en tota l'illa (1 o dues obres per municipi).

En xifres, aquestes són les demandes dels ajuntaments al Consell de Mallorca:

9	EQUIPAMENTS MUNICIPALS	2.846.917,74 euros
31	OBRES HIDRÀULIQUES	22.364.553,80 euros
30	CAMINS	7.406.336,95 euros
22	OBRES ESPORTIVES	12.160.678,02 euros
8	OBRES CULTURALS	2.644.415,42 euros
23	CARRERS	3.603.437,71 euros
13	APARCAMENTS, PLACES CEMENTERIS	1.428.375,65 euros
4	ENLLUMENATS	3.978.567,48 euros
5	MAQUINÀRIA	317.505,36 euros
TOTAL		TOTAL
145 OBRES		53.903.870,47 euros

DÉU I ELS HUMANS

RELACIÓ DÉU-HUMANS: CONTRASTS, OPOSICIONS-II^a part

RECULL A CÀRREC D'EN RICARD-JOAN COLOM

(Permesa la lliure difusió).

L'home en contrast amb Déu

● “Déu va fer el primer jardí i Caín la primera ciutat” (Malcolm Hannah Cowley, 1763-1847, diplomàtic i escriptor anglès).

● “El que és l'home davant de Déu, això és, i no més” (Francesco di Assisi, “Il Poverello”, “trobador del Gran Rei”, 1182-1226, místic cristià).

● “Cada volta que fem un bé Déu obra en nosaltres. Però les males accions sols ens pertanyen a nosaltres” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista francès).

● “Els homes són sempre dolents, a no ser que la necessitat els torni bons” (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, tractadista polític florentí, teòric del pragmatisme).

F. SCHAEFFER.

● ““Faig de la meua pena una pocsoltada a fi que no sies tu qui ho faci” “Et tracte malament car m'esgliaia que no compreguis la meua pena” (Rabin-dranath Tagore, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

● ““A muntó parlen dels drets humans. Qui parla dels drets de Déu?”

● “En els judicis humans, es castiga el qui confessa la seva culpa; en el diví, es perdona... Beneït sigui Déu” (No en consta l'autor).

Déu segons el paper dels homes

● “L'home és la mesura de totes les coses, de les que són en tant que són, i de les que no són, en tant que no són” (Protàgores d'Abdera, *ca. 550-481-401, sofista probablement ateu).

● “La gent afaïçona el seu Déu segons la pròpia comprensió. Primer fabriquen Déu i l'adoren des-

prés” (Oscar Wilde [Fingal O'Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

ARISTÒTIL.

M. E. MONTANHA

tagira, 384-322 a. de C., filòsof grec, deixeble de Plató i preceptor d'Alexandre Magne).

● “L'home no és capaç de crear un cuc, però pot crear déus a dotzenes” (Miquèl Eyquem de Montaigne, 1533-1592, filòsof gascó, occitanoparlant).

● “L'home, en el seu orgull, creà Déu a la seva imatge i semblança” (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof alemany).

● “L'home és, i sempre ha estat, un fabricant de déus. Ha estat l'ocupació més gran i significativa de la seva permanència al món” (John Burroughs, 1837-1921, escriptor nord-americà).

● “Déu va crear a home en la seva pròpia imatge, diu la Bíblia; filòsofs inverteixen el procés: cadascú en crea el seu propi” (Georg Christoph Lichtenberg, 1742-1799, escriptor i científic alemany).

● “Si Déu ens va crear en la seva pròpia imatge, nosaltres hi hem estat més que recíprocs” “Si no existís Déu, caldria inventar-lo” “Déu és un còmic que juga a una audiència massa atemorida com per a riure” (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

● “A hores d'ara no tenim Déu. N'hem tingut dos: el vell que els nostres pares ens transpassaren, el que odiàvem, i que mai no ens va agradar; el nou, que férem nosaltres per a nosaltres mateixos, i que ens estimàvem; però ara ell se'ns ha escapat, i veiem de què era fet: l'ombra del nostre major ideal, coronada i entronitzada. Ara no tenim Déu” (Olive Schreiner, 1855-1920, escriptora sud-africana i feminista).

● “L'home només arriba a ser home en la mesura que imita Déu” (No en consta l'autor).

● “Guaiteu ara com els homes ens donen la culpa a nosaltres, els déus, per allò que és, al capdavall, sols el fruit de llur estupidesa” (“La Odissea”, atribuïda a Homer, ca. s.X-VIII a. C., poeta grec).

● “Déu dona garrofes a qui no te barram” (Refrany català).

● “La invenció de déus ve de la mà, fonamentalment, de la por” (Petroni, “arbiter elegantiarum”, cortesà gal a la Cort de Neró, S. I).

● “Un déu honest és el treball més noble de l'home” (Robert Ingersoll Green, 1833-1899, orador agnòstic republicà, nat a Nova York).

● “Afirmar que creiem en Déu pot significar, avui dia, a muntó coses distintes. La idea vaga de Déu ofereix poca resistència a la manipulació. L'ambigüitat de la “fe en Déu” augmentarà en la mesura que una certa mena de fe en Déu estigui lligada a una actitud individual, fins i tot privatista, tant en la vida personal com en la col·lectiva. No pas totes les imatges de Déu corresponen a la imatge evangèlica de Déu. Un Déu que no estigui implicat en la nostra història, que no sofresca per les injustícies que l'envaeixen, que no arrisqui la vida per la felicitat dels homes, un Déu que no sia capaç de sostenir la lluita històrica de Jesús contra el mal que destrossa la humanitat, és un Déu llunyà, incapaç de suscitar, sostenir i perllongar la presència viva de cristians i comunitats cristianes, amenaçades per la por de ser engolides per una reviviscència de la “religiositat”, la qual acabarà diluint-les en el cultiu reclòs de llur minsa identitat” (“Dietrich Bonhöffer”, per Ferran Manresa, a “Quaderns Cristianisme i Justícia”, Barcelona).

KARL BARTH.

● “La declaració que Déu és mort prové de Nietzsche i ha estat anunciada a toc de trompeta a l'exterior per alguns teòlegs alemanys i americans. Però el bon Senyor no ha mort per això; el Qui sojorna al cel se'n riu d'ells” (Karl Barth, *1886, Basilea-+1968, Berna, gran teòleg protestant suïsoalemany). Ω

La dissort escolta

En un atapeït tren de rodalies, la major part dels seients estaven ocupats per infants i joves escoltes. Enmig de mil rialles i diversió una dona embarrassada buscava infructuosament un lloc on poder seure i reposar. No va poder fer-ho fins que una home de mitjana edat, que des de l'altre extrem del vagó va adornar-se de la situació, li va prestar en seu seient.

Un altre dia, unes joves universitàries catalanes s'havien assegut directament a terra, just per on la gent entra i surt del tren. Eren noies amb texans i samarretes de colors. Una dona gran es va queixar del lloc que havien triat, doncs feien ensopegar. Van riure-se'n, enmig de la diversió

general. Algunes havien explicat les seves activitats del cap de setmana com monitors d'agrupament. A una certa distància, hi havia una noia amb un mocador al cap. Estava quieta, mirant Dreta. Amb un posat del tot discret.

Xocava la seva serenitat, enmig de la xerinxola que el nodrit grup de monitors (universitaris) deixondien en l'ambient rutinari d'aquest altre tren de rodalies.

Aquestes dues anècdotes no són dues excepcions. Formen part d'una realitat curulla de contradiccions que està a un pas de tocar sostre. Formen part de l'actual ésser europeu que viu confós i perdut. Sense ànima. Em remeto al llibre editat per Edicions Proa, "L'home dislocat" de Nicolas Grimaldi, per posar en el seu just context semblants comportaments. Uns comportaments més generalitzats que no ens pensem.

Tot plegat va començar ja fa temps. En Raimon Galí, a seu llibre "Recalada", editat pel Grup d'Estudis Nacionalistes, fa una exposició detallada de la fi del ideal de la germanor escolta. O si més no, de la seva agonia. Molt resumidament, ve a dir que el mal de tot plegat és el "com si". Fer "com si" un fos una cosa però de fet no ho és. Ho és per altres motius, tots ells banals, com tenir amics, omplir el temps, no empipar els pares, conèixer nois, conèixer noies, ... Si. No sols va succeir als anys 60 el desgavell del món de l'escoltisme que en el seu moment va recrear genialment mossèn Batlle, sinó que encara persisteix ara la seva errada: el "com si".

En el món dels infants, però sobretot dels joves, els ideals no poden ésser objecte de mercadeig, i menys de banalització. La germanor escolta sols pot fer-se, sigui laica o confessional, sobre la base del respecte visceral per l'altre. L'altre és el més sagrat. L'altre és sagrat. L'altre no és un objecte d'intercanvi. Ni molt menys un objecte de comerç: tu em dones més i jo menys. L'altre és el motiu d'un pudor neces-

sari, per perfeccionar la nostra maduresa humana. L'altre no pot ésser objecte de plaer. La sexualitat entre els joves no és un tema més, com el reciclatge de deixalles o un mural per la pau. Pels cristians, l'Altre és el que dona ple sentit a la vida: misteri i lloança continua.

Sense aquesta premissa, com en un castell de cartes, tot cau amb una fragilitat que espanta. No hi ha enganys per res com això. I els qui més ho veuen són els joves, i de retruc els infants. Tot va començar fa anys. Són els seus pares, aquests adults d'avui, els que han conduït aquesta situació.

Els han fet possible aquesta misèria humana que consisteix en buidar de nobles ideals més d'una generació.

Hom, amb tot això, no pretén apedregar a Minyons i Guies Sant Jordi o a Escoltes Catalans, o d'altres grups aplegats en el moviment escolta. Déu em guardi. No. En tot cas, són ells l'aparador que està posant de relleu un comerç dolent: el món dels comportaments egoistes. Sense ideals. Sense esperit.

L'educació en el temps lliure ha caigut en l'espiral imparable de lluitar contra l'avorriment. Els infants i els joves que acudeixen als agrupaments i als esplais, per no parlar dels altres, en general, s'avorriuen. Enmig d'una buidor total. Sense horitzons llunyans, s'avorriuen. I els monitors, que no poden sortir amb temes morals ni lliçons, han d'acabar esbotzant amb els pitjors recursos. Així s'abandona la disciplina, i es perd el sentit de l'autoritat. Es ridiculitza l'exemple dels grans i es fa paròdia de la moral. I tot això acaba divertint. Distraient.

És tot un estil. Fer "com si" un fos un atent cap escolta, per de fet, no ser-ho. Una hipocresia que cap infant, ni molt menys cap jove, pot tolerar.

Encara més si l'escoltisme és confessional cristià. Molts caps d'agrupaments escoltes d'Església, mai han sabut parlar de Déu, o de la seva expressió propera als homes i dones Jesús de Natzarè, com ho havien fet tants i tants líders de la Delegació Diocesana d'Escoltisme o d'altres de molt valerosos en l'actualitat.

Fins i tot Jordi Pujol, en la seva darrera gran conferència ha fet referència al estil kumbaià o boy scout, com un comportament poc madur. Una ingenuïtat volguda, que no innocència, és una mentida. Jordi Pujol, antic bon deixeble de Raimon Galí, i de tota l'escola de la Renaixença, no obstant això, al final es salva. Va parlar de magnanimitat. Greu paraula dirigida a no rebaixar mai les qualitats dels altres. Un honor reservat a aquells que creuen i pensen en els altres. O en l'Altre. Ω

Ó Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

COMUNICACIÓ I CONTROL: TELEFÒNICA I TV3

Quan les repúbliques bàltiques eren a punt d'aconseguir, per via democràtica i pacífica, la seua independència nacional, el govern rus les va amenaçar amb l'últim cartutx que es guardaven: els tallarrien l'energia. Estònia, Letònia i Lituània, si s'independitzaven, l'endemà mateix, quedarien completament a les fosques, sense aparells electrònics, sense frigorífics, sense funcionament dels hospitals... L'amenaça es fonamentava en el fet que les centrals que proporcionaven energia a aquestes repúbliques estaven majoritàriament situades en territori rus. Al final, assortadament per a tota aquella gent, la sang no va arribar al riu i es varen poder resoldre les coses sense fer efectiva aquella amenaça.

El que està ocorrent aquests dies amb la recepció de totes les cadenes televisives i radiofòniques de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les dues cadenes de Televisió Valenciana demostra que el nostre espai comunicacional comú, l'espai comunicacional català, està en mans d'una empresa (originàriament pública i ara privada) que ens és obertament hostil. M'estic referint, ja ho hauran endevinat els lectors i les lectores, a Telefònica. Creu algú que si la cadena de televisió que no es rebés bé fos TV1 o TV2, o fins i tot Antena 3 o Tele5, estaríem una setmana sense subministrament televisiu? Creu algú que, si s'espantava el canal per on venien aquestes cadenes i aquest depenia de Telefònica, ens deixarien sense aquests mitjans d'informació durant pràcticament una setmana? Telefònica, en canvi, diu que no es pot treballar durant el dia, tal com apunta la informació de "Diario de Ibiza", perquè això perjudicaria a altres usuaris de la fibra òptica. I els milers i milers de televidents i radiooients que miren i escolten aquestes cadenes? No tenen dret a rebre la informació que més els interessa? O, i continuam fent-nos preguntes, potser precisament és aquest, el problema: que hi ha massa gent, a les Pitiüses, al conjunt de les Balears, que té més interès a rebre informació a través de TV3 o a través de Catalunya Ràdio que no a través de TV1 o de Radio Nacional.

El monopoli encobert de Telefònica -que tant afecta la comunicació als nostres països- podria esdevenir completament letal si algun dia érem a prop d'aconseguir un canvi important en la nostra configuració política i nacional. Si algun dia ens acostam a la situació que hi havia a les repúbliques bàltiques l'any noranta del segle passat, és molt possible que no ens amenacin amb tallar-nos la comunicació pública entre els Països Catalans, sinó que ho facin efectivament. Si encara continua tot en mans de Telefònica.

Per construir el país, resulta del tot imprescindible anar construint una xarxa de comunicacions pròpia. Això els bascos ho han entès molt bé. Per això bona part de la telefonia i de les comunicacions d'Euskadi van a càrrec de l'empresa Euskaltel. Als Països Catalans, en canvi, la classe política continua dormida als llimbs, confiant sistemàticament en la bona fe d'aquells que no ens deixen ni tan sols informar-nos a través dels mitjans que nosaltres volem escollir. Tots els "sobiranistes" que es presenten a les eleccions del Principat de Catalunya, tenen consciència que sense un sistema propi de telefonia i de telecomunicacions, aquesta sobirania resulta del tot impossible? S'ha de treballar, doncs, en la línia de construir una empresa que ens permeti que la recepció de TV3 o de Canal 9 a Eivissa i Formentera no depengui de Telefònica ni de cap altra empresa amb voluntat jacobino-espanyola.

També hauríem de trobar sorprenents, si no estiguéssim curats d'espants, que, a l'hora d'escriure aquest paper, ni Pere Palau ni Carolina Torres s'hagin pronunciat. El dret a la informació és un dret fonamental, en democràcia, i els nostres governants han de garantir-nos-el. A què esperen per plantar-se davant el cap de Telefònica, a Madrid, i exigir la immediata recepció de les televisions i ràdios del Principat i del País Valencià? Ω

BERNAT
JOAN I MARÍ

FIRA DE POLLENÇA

Fa dos mesos que en Josep Pedregosa de Sevilla ha obert el bar El Rúbio al carrer de Cecil Metel, 36 de Pollença. Despatxa les tapes i els entrepans. És un saló recreatiu amb futbolins i biliars. Tel. 971 534 012

Na Josefina Vivancos és la directora del Refugi d'Animals de Pollença. Recullen els animals abandonats i els donen en adopció. Molts de turistes els adopten per dur-los al seu país i molt de pollencins també els adopten. Tel. 971 532 180.

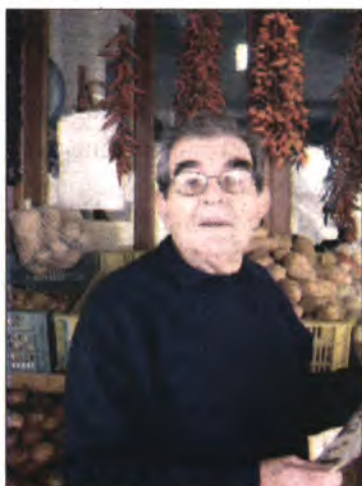
Na Caterina Vicenç és la madonma jove de Galerías Vicenç a la Rotonda de can Berenguer de Pollença. Fabriquen i comercialitzen teixits. Tel. 971 530 450

En Miquel Caimari és el president de l'Obreria des Puig de Maria de Pollença. Allà, hi ha un donat que te cura de la hospederia. Són 12 cel·les de 3 i 4 llits. Hi ha restaurant i zona recreativa. A la foto amb el vocal Xisco de Borja. Tel. 971 184 132. En Miquel també és president de Prodis, associació d'ajuda a les persones discapacitades de Pollença. Tel. 971 534 363

Fa mig any que els germans Serra, en Joan i n'Assumpció han obert l'Hotel Desbrull al carrer del Marqués d'Esbrull de Pollença. Són 6 dobles que costen a 85 € més el 7% d'IVA per dia. Tel. 971 535 055 www.desbrull.com

Fa 50 anys que n'Ignasi Cànaves va obrir la botiga can Cànaves a la Via Pollentia, 14 de Pollença. Tel. 971 530 688

En Joan Guillem Sastre de Sometimes fa façanes dins vases que ven a les fires de tot Mallorca. També fa exposicions. Tel. 617 026 665

N'Antoni Reinès de Campanet va a totes les fires e Mallorca. Ha fet una espanyola de gegant del número 120. Quan trobi el gegant que la compri farà l'al·tre. Tel. 971 516 612

Na Margarida Vilanova pinta figures que llavors ven a les fires. Te el taller al carrer Ramon Lull, 23 de Pollença Tel. 686 901 040

En Joan Maimó de Felanitx te una pedrera a son Bernardí des Carritxó. Els mestres d'obres li compren les pedres per fer trispolis i altres obres. Tel. 639 683 393

Fa 3 anys que na Turi Puigserver va obrir el taller d'estores màgiques i de portes automàtiques a la seva finca del Marroig de Lluçmajor. A la foto amb les seves filles Patrícia i Amanda. Tel. 971 619 758 directem@Mixmail.com

Prevenió de la malnutrició

Perquè les persones grans són especialment vulnerables a la desnutrició

Hi ha situacions d'aquest col·lectiu que afavoreixen sovint la malnutrició:

- Estat deficient de la dentició, com ara la manca de dents o l'ús de dentadura postissa, amb la qual es perd un 75% d'efectivitat a l'hora de mastegar. Per tant, les persones que en fan servir tendeixen a eliminar els aliments durs com les fruites i els vegetals frescos.
- Boca seca, que dificulta empassar-se els aliments.
- Alteració del gust i de l'olfacte.
- Trastorns de deglució.
- Malalties que disminueixen la gana o que alteren l'absorció o la utilització de nutrients.

Medicació crònica, que pot tenir efectes secundaris com irritació gàstrica, restrenyiment i/o disminució de la gana. Viure sol, la qual cosa dificulta cuinar i gaudir del menjar Ω.

Conseqüències de la malnutrició i com evitar-les

Conseqüències de la malnutrició

- Disfuncions del sistema immunitari, que incrementen les infeccions.

Pèrdua de la massa muscular, que si és superior al 40% posa en perill el manteniment de les funcions fisiològiques i disminueix la capacitat de resposta i de recuperació.

- Afectació del cor, predisposant a la insuficiència cardíaca.
- Afectació dels ossos, facilitant l'osteoporosi, que causa fractures vertebrals i del coll del fèmur.
- Alteracions de l'estat cognitiu.

Com evitar-les

A les persones més grans de 70 anys, se'ls recomanen 1.700 kilocalories per dia en el cas de les dones, 1.2.100 kilocalories per dia als homes.

Malgrat aquestes referències, cal individualitzar cada cas en funció de les circumstàncies particulars de cada persona: edat, alçada, exercici físic que fa, hàbitat, etc.

Cal recordar que l'alimentació quotidiana, a més d'assegurar l'energia necessària (calories), ha de cobrir les necessitats de macronutrients (proteïnes, hidrats de carboni i greixos) i micronutrients (vitamines i minerals). La dieta ideal conté en un període de 15 dies un 10-15% de proteïnes, un 30-40% de greixos i un 50-60% d'hidrats de carboni. Ω

AUTOMATISMOS VILCHEZ
Distribuidor oficial Dimoel

8-46

C/. Pontarri nº 43 Tel. 971 836 154
07570 Artó (Mallorca) Mòbil 629 040 354

Bitlletatge en general

Viajes Allaga

Plaça del Migdia, 1
07180 El Toro
Te. 971 23 20 22
Fax. 971 23 22 37
rafaelbonnia@viajesallaga.com

PORTALS NOUS

Fa 23 anys que na Caterina Martorell d'Algaida va obrir el souvenir Portals a la carretera d'Andratx, 30 de Portals. Tel. 971 675 089

Fa 20 anys que en Manuel González va obrir la botiga Mobles Palma Nova a l'Avinguda de la Platja. Te sucursal a la carretera d'Andratx, 38 de Portals Nous. Tel. 971 677 559

Fa 28 anys que en Sebastià Llabrés va obrir la primera immobiliària del poble al carrer d'en Blanes, 1 de Portals. Ara hi ha una dotzena d'immobiliàries al poble. Tel. 971 675 862

Fa 10 anys que els Escrivà, pare i fill, obren la immobiliària Escrivà a la Plaça de l'Alcacer, 3 de Portals. Els Escrivà són patriotes, de la nostra pàtria, es clar. Tel. 971 879 003

Fa 20 anys que en Robert Dekker d'Hollandia, -desde la seva infància viu a Mallorca-, va obrir la immobiliària Best Sellers a la Plaça de l'Alcacer, 3 de Portals. Tel. 971 677 220

Varius: més enllà d'un problema estètic

Les varius són una afecció crònica originada per la debilitat de les vàlvules i parets venoses, amb localització **sobretot a les extremitats inferiors**. En el nostre entorn és un problema que pot afectar fins i tot un 10% de la població, amb **predomini clar en la dona**, gairebé quatre vegades més que entre els homes. La dona, per les seves característiques hormonals, hi té més propensió que l'home, i aquesta possibilitat creix encara més durant l'embaràs. Així mateix, l'ús d'anticonceptius orals comporta un risc afegit.

La funció de les venes és fer tornar la sang de la circulació perifèrica al cor, però a les cames aquest retorn es fa en contra de la gravetat. El mal funcionament més o menys important de les vàlvules (que en situació normal impedeixen el reflux de la sang cap a baix) comporta l'anomenada **insuficiència venosa**, que donarà lloc a la síndrome varicosa.

En aquest sentit, segons l'estat d'afectació de la vena o segons la pròpia vena afectada, pot originar-se un problema

només estètic o una situació més seriosa. Al començament només s'aprecia el **relleu venós**, i l'afecció es limita a les **venes més superficials**. Després apareixen els **síntomes** més típics, com són pesadesa de cames, cansament, edema, rampes i dolor. Més endavant solen aparèixer picor o coïssor i pigmentació a la pell de la zona, i poden veure's afectades venes més profundes. En els estadis més avançats de la malaltia arriben a aparèixer les úlceres varicoses.

tius orals que també hi influeixen. Així mateix, determinats hàbits de vida (**sedentarisme**, o el fet d'estar moltes hores drets), o fins i tot l'ús de **peces de roba ajustades** que limiten el retorn venós, poden actuar també com a desencadenants i, si poden evitar-se, ajudaran a prevenir les varius o a endarrerir el procés.

Les **activitats que augmenten la temperatura de les cames** acostumen a fer empitjorar les molèsties, i, per això, cal ser prudent a l'hora de **pre-**

vorir el retorn venós i a millorar la simptomatologia, però en cap cas garanteixen una desaparició definitiva del problema.

Les **mitges de compressió decreixent** exerceixen una pressió màxima al turmell que va disminuint en el sentit ascendent de la cama; d'aquesta forma la pressió exercida ajuda a la circulació de retorn. Però hi ha algunes patologies que impedeixen la utilització d'aquestes mitges, per exemple les trombosis profundes o els èczemes extensos. Les mitges han de col·locar-se a primera hora del matí abans de llevar-se, i s'han de fer servir fins a l'hora de anar-se'n al llit. El farmacèutic pot aconsellar en l'elecció i col·locació de les mitges més adequades, i també en el control d'alguns dels símptomes.

Els **tractaments quirúrgics o esclerosants** són tècniques efectives per a l'eliminació de les varius, que poden però tornar a formar-se, ja que la sang es recanalitza a través d'altres venes que a partir d'aquell moment suportaran més treball,

1 Relleu venós a les venes més superficials.

2 Pesadesa de cames, cansament, edema, rampes i dolor.

3 Picor o coïssor i pigmentació a la pell de la zona. Venes més profundes.

D'altra banda, cal destacar que algunes de les **causes** d'aquest mal són **hereditàries**, i que estats com l'embaràs o la **menopausa** afavoreixen la aparició de varius, però que hi ha altres causes com l'**obesitat**, el **restrenyiment** o els **anticoncep-**

dre el sol de forma directa. Tanmateix, la frescor o l'**aigua freda** solen servir d'alleujament. La **gimnàstica suau** també és molt útil.

La insuficiència venosa sol tractar-se amb **benes o mitges elàstiques** encaminades a afa-

amb el risc corresponent de transformació en noves varius.

Consells:

- Les característiques hormonals de la dona fan que sigui més propensa a les varius que l'home.
- Eviti estar dret/a durant molt temps, i practiqui una activitat física adequada.
- Eviti l'ús de peces de roba ajustades i l'excés de pes.
- Les mitges elàstiques s'han de col·locar abans de llevar-se. Ω

Si tens qualsevol dubte consulta el teu farmacèutic

Autora: **Dra. Núria Casamitjana.**

Centre d'Informació del Medicament.

Col·legi de Farmacèutics de Barcelona.

IMMOBILIÀRIA ESCRIVÀ

Plaça de l'Alcacer, 3, local 10 i 11
07191 PORTALS NOUS

TEL.: 971 679 003 / 971 677 731
FAX: 971 677 611
MOVIL: 629 787 385

E-mail: escriva@terra.es
www.damo-escriva.com

SINERGIA BALEAR S.L.

OPTICA SANTA PONSÀ

M^{ra} Isabel Rayó Company
Diplomada en Òptica y Optometría
Colegiada n.º 8.921

C/ Río Sil, 10. - 47180 - Santa Ponsa (Calvià) Balears
Tel. / Fax. 971 692 335

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

[text tret d'Adalucia Libre i traduït al català per ANNA notícies]

El Govern espanyol prepara un nou atac contra les pensions

TEO NAVARRO

A Lluitar pel Socialisme

Amb els únics vots en contra del BNG i la tímida abstenció d'IU i d'ERC, l'1 d'octubre el Parlament espanyol aprovava la renovació del Pacte de Toledo per un període de cinc anys. Uns dies després CCOO i la patronal CEOE se sumaven a la satisfacció general pel pacte en un solemne acte institucional presidit per Aznar, que va comptar amb la presència de representants de PP, PSOE, CiU i IU.

ACORD PER A UNA NOVA AGRESSIÓ AL DRET A LA JUBILACIÓ I A LES PENSIONS PÚBLIQUES

Mentre tots els avaladors del Pacte s'esforcen per destacar les suposades bondats de les seues 22 recomanacions, una lectura atenta del seu contingut no deixa massa dubtes. Estem davant d'un aprofundiment de les mesures contra el dret a la jubilació, que va iniciar el primer govern del PSOE en el 85 i que va tenir continuïtat en el Pacte de Toledo del 95, en l'acord entre govern del PP, la patronal i CCOO i UGT en el 96, i en el pacte del PP amb CCOO i la CEOE en el 2001. Si es porta a la pràctica l'acord suposarà:

1. Rebaixar de forma generalitzada les pensions a través de seguir augmentant el nombre d'anys per al càlcul de la pensió. En el text es parla de "seguir reforçant el principi de contributivitat" per a "aconseguir una major proporcionalitat entre les pensions i l'esforç de cotització realitzat, en la línia del que es ve fent en els últims anys". Fins al 85 la pensió es calculava segons el salari dels dos últims anys i llavors el PSOE ho va allargar a 8 anys. Amb el Pacte de Toledo i l'acord social del 96 es va passar a 15 anys.

Ara s'aposta per seguir augmentant progressivament els anys des dels 15 actuals fins als 35, pràcticament tota la vida laboral. Si el pas de 2 a 15 anys va suposar un retall mig superior al 10%, l'augment de 15 a 35 anys suposaria un nou retall entorn del 25%.

2. Retardar l'edat de jubilació. En línia amb l'acord d'abril del 2001 firmat pel govern, la patronal i CCOO, es recomana que l'edat real de retir (63 anys) s'aproximi a la legal (65 anys) o fins i tot més tard, ja que es proposa seguir fomentant la prolongació "voluntària" de la vida laboral més enllà dels 65 anys.

Encara que aquesta mesura haja tingut poc d'èxit en el seu primer any de vigència (només 15.000 treballadors van seguir treballant més enllà dels 65 anys), si tenim en compte que al voltant del 70% de les pensions actuals estan per davall dels 451 euros del Salari Mínim i que amb l'ampliació del nombre d'anys es pretén rebaixar-les encara més, sembla clar que pretenen forçar molts treballadors a jubilar-se més enllà dels 65 anys.

3. Generalitzar els plans privats de pensions. Mitjançant "primar l'extensió de plans de pensions i assegurances col·lectives al nombre més gran de treballadors, incloent el sector públic" del que es tracta és de transferir a fons de pensions, a través de la negociació col·lectiva, una part de l'augment salarial pactat en els convenis, de forma que paguem una part de la nostra futura pensió a càrrec del nostre salari directe, mentre es redueixen les cotitzacions empresarials. El govern acaba de posar en marxa un pla de pensions col·lectiu per a 500.000 funcionaris de l'Administració de l'Estat desviant un 0'5% de la seua massa salarial (54'65 milions) en aplicació de l'acord firmat al novembre del 2002 amb CCOO, UGT i CSIF i el propi Ministeri d'Administracions Públiques preveu que entre 2004-2005 aquests plans privats de pensions s'estenguin al conjunt de comunitats autònomes i ajuntaments, és a dir, als 2'2 milions d'empleats públics. La gestió dels fons de pensions és un suculent negoci per al capital financer: a 30 de juny ascendien a 50.894 milions.

4. Seguir rebaixant les quotes empresarials a la Seguretat Social. Es reafirma que "les bonificacions i exoneracions són un instrument útil per a crear ocupació", per la qual cosa s'obri la via per a seguir augmentant les deduccions de les quotes empresarials, que en realitat no són una altra cosa que una part del salari directe del treballador que el patró reté, i que en el 2004 aconseguiran els 2.270 milions, un 21% més que en el 2003.

EL FUTUR DE LES PENSIONS ESTÀ EN PERILL?

Sabedors de la impopularitat d'aquestes mesures, tant aquí com en la resta d'Europa es justifiquen dibuixant un ombríu panorama repetit fins a la sacietat: si no es prenen mesures ara l'increment del nombre de jubilats amb relació al nombre de cotitzants farà que el sistema es col·lapsi. Si aqueix és el futur... com s'explica que es rebaixen les cotitzacions empresarials al punt que ja són més de 10.000 milions des del 97? Com s'explica que el propi Pacte òbriga la porta a noves rebaixes d'aqueixes quotes? Si el futur és tan desolador, per quin any rere any una part del superàvit de la Seguretat Social, 3148 milions en el 2004, es dediquen a tancar el forat del dèficit públic, creat per les successives rebaixes d'impostos al capital?

L'excedent de la Seguretat Social previst per al 2004 serà de 5.500 milions, als que caldria sumar els 2.270 milions de bonificacions a la patronal que es deixen d'ingressar i els 3.500 milions de complements de mínims

(pensions no contributives) que també ixen de les cotitzacions. En total 11.000 milions anuals que ben podrien servir per a millorar les miserables pensions actuals.

I és que, com sempre, no hi ha política econòmica que no responga a un criteri de classe: no hi ha cap problema per a rebaixar impostos al capital (IRPF, de societats, bonificacions fiscals...), però cal retallar el que es gasta en prestacions per desocupació ("decretàs"), pensions, sanitat i ensenyament públic... Darrere d'aquesta gran farsa el que s'oculta no és una altra cosa que una descomunal i prolongada transferència de riquesa del treball al capital.

PREPARANT UN NOU TRIOMF DE LA DRETA: EL LAMENTABLE PAPER DE L'ESQUERRA

Que el PP, CiU o el PNB o la CEOE, conseqüents amb la classe social a la que representen, donen suport al pacte és completament lògic. Però què dir del PSOE, IU o CCOO i UGT?

En compte de desemmascarar la demagògia neoliberal del PP i d'oposar-se rotundament al pacte, han entrat en la seua mateixa lògica. Ningú ha plantejat mesures tan elementals per a millorar la vida de la classe treballadora i crear ocupació com la jubilació als 60 anys al 100%, el càlcul de les pensions segons els millors anys del treballador, una pensió mínima equivalent a un Salari Mínim digne, oposició a les pensions privades pagades a costa del salari directe o el rebuig a les rebaixes de cotitzacions patronals. El PSOE ha donat al pacte un suport incondicional, anunciant la seua disposició a aplicar les mesures si aconseguix el govern. IU una vergonyant "abstenció positiva", a penes un tímid tapall per a no enemistar-se amb un PSOE de què vol ser soci menor en un futur govern. CCOO ha declarat per boca de Fidalgo la seua satisfacció per l'acord i la seua disposició a desenvolupar-lo, com en 2001. UGT, mantenint una ambigüitat calculada per a no quedar fora de joc, s'ha limitat a assenyalar que examinarà "amb interès" les mesures i que algunes d'elles "no van en la direcció adequada". Zaplana declara amb raó sentir-se "molt satisfet i feliç" amb aquest nou regal al PP a les portes de les pròximes eleccions, mentre Rajoy alça la bandera que gràcies a l'acord el futur govern del PP després de les eleccions "mantindrà i millorarà les pensions per via del diàleg social".

CALDRÀ FER COM A ITÀLIA, FRANÇA...

El govern que sorgisca de les pròximes eleccions intentarà aplicar el contingut del Pacte, atacant de nou al sistema públic de pensions, en una política comuna amb tota la gran burgesia europea, decidida a desmantellar l'anomenat "Estat del Benestar". Les mobilitzacions generals d'Àustria, França, Alemanya, Portugal o Itàlia (on està convocada una vaga general el 24 d'octubre), mostren la disposició de la classe treballadora a defensar amb unghes i dents unes conquestes històriques que són el resultat de llargues dècades de lluita i que avui estan seriosament amenaçades. Són lluites que s'enfronten així mateix amb l'obstacle d'aparells polítics i sindicals "d'esquerra" compromesos amb la gestió del capital i temorosos que la lluita els desbordi. Per a aqueixa perspectiva, la d'enfrontar aquests nous atacs i donar passos en l'organització d'una alternativa de classe, sindical i política, és per a la que hem de preparar-nos.

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

EL TROT ÉS COSA NOSTRA

Nicolau Tous, un director innovador

El setembre del any 1999, aterrà a la direcció de Son Pardo un home que ho ha estat tot al món del cavalls trotadors. El seu nom és Nicolau Tous i Palmer.

Nasqué a Ciutat de Mallorca el 20 de juny de 1948, però és resident a Campos, on és propietari d'una païssa de cavalls trotadors en "Es Verniset". Ha ocupat diversos càrrecs al món de l'hípica com a President de l'Associació de Cavalls de Trot i president d'una patronal ramadera.

A més ha menat cavalls quan era més jove i actualment és director del recinte hípic de Son Pardo fins que el mes de gener del any vinent, Carles Sureda prendrà el seu relleu, passant en Colau a ser president de l'Institut del Esport Hípic de Mallorca.

En Colau Tous començà a menar a l'hipòdrom de Ca Donya Aina l'any 1960. Els seus primers cavalls en propietat foren "Zumbon Mora", "Bang du Padonent" i "Upsa-lind D". Hà menat molts de cavalls al llarg de la seva vida dedicada al món del trot. Entre els millors equins que ha conduït es pot destacar a l'egua nacional "De Marta" i l'estrangera "Sari Trolle". A Manacor, només ha competit quatre vegades i totes elles amb victòries. Aquests triomfs, sempre els ha recordat amb nostàlgia.

La darrera victòria aconseguida en el recinte hípic de Manacor fou amb el cavall "Black Crown GS" i a Son Pardo fou amb el cavall propietat de Nadal Orell "Borgia du Pont". En aquesta correguda, guanyà el trofeu que li lliurà Santiago Fisas (Secretari d'Estat de l'Esport) l'any 2000.

Ara, és propietari dels cavalls "Dimoni de Marta", "Jazz Classic" i de les egües "Calitja de Marta" i "Gala GS".

Com a director de Son Pardo, Colau Tous ha fet una gran renovació, consistent en una reforma esperada per tothom i que ha agradat molt als cavallistes. Una cosa en la que més se nota el canvi és la millora de les velocitats per part dels equins que disputen curses al recinte hípic, del que Joan Mora

fou propietari, fins que el perdé, a part de molt més seguretat a la correguda.

Sempre ha estat recolzat per la presidenta del partit en el que és militant, Unió Mallorquina. La presidenta d'aquest partit, Maria Antònia Munar, gran defensora del trot, té plena confiança en ell, per les seves aptituds demostrades al llarg del temps.

Entre les reformes fetes a Son Pardo, des de que ell ha arribat al càrrec, podem destacar la feta a la pista, que obligà a tancar l'hipòdrom l'estiu del 2000 i la seva obertura feta l'11 de setembre del mateix any. Aquell dia, la presidenta Munar inaugurà la nova pista i Son Pardo comptà amb una programació especial en la que foren presents Joss Verbeeckx i Pierre Vercrusse. Destacats jockeys internacionals i guanyadors de moltes corregudes. Aquesta ha estat l'obra més ràpida que s'ha fet des que existeix democràcia al nostre país. També s'han obert noves païsses, una nova torre de control que substituï l'antiga que es trobava obsoleta i molt deteriorada. L'actual compta amb ordinadors manejats per per-

sonal especialitzat que controla totes les arribades, durant les reunions. Aquestes millores han enterrat per sempre vells rancors provocats un temps en que les arribades donaven molts de mal de caps, bregues i fortes discussions a la sala de l'hipòdrom, obligant a les forces de la policia a intervenir per posar pau als aldarulls creats per les dificultats per definir una arribada.

La jardineria i la façana ben cuidada de l'hipòdrom són aspectes que milloren la gestió d'en Colau Tous al front de Son Pardo.

"La nit de les estrelles", a la programació de Son Pardo, fou un esdeveniment que donà prestigi a l'hipòdrom que dirigeix en Colau com a director del recinte hípic de Ciutat.

Amb en Tous de director, sempre que s'ha celebrat el Gran Premi Nacional, les càmeres de Televisió han estat presents per retransmetre aquest esdeveniment esportiu, amés d'emissores de ràdio que l'han retransmès.

Durant el seu període com director de Son Pardo, ha acostat el trot als infants, grà-

cies a que s'han convidat als col·legis de Ciutat, a visitar l'Hipòdrom de la carretera de Sóller. Aquesta iniciativa és digna d'admirar, ja que acostava el trot als nins i amés és una obertura d'aquest esport que té molta relació amb la gent jove. Ells són el futur. Prest trobarem algun campió que manifestarà que va tenir afició a aquest esport, per mor de les visites que el col·legi, on estudiava programà en el seu dia a Son Pardo on Maria Antònia Munar i Colau Tous els donà tota mena d'explicacions.

Una de les coses positives de Tous és la puntualitat en que es segueix els programes de carreres, amb l'excepció d'algun accident, que sempre pot arribar, es compleix l'horari previst, cosa que abans no passava.

En el honor a en Colau, cada any es disputa a Son Pardo el trofeu "Nicolau Tous".

Aquesta prova nasqué l'any 1986. Fou una brillant idea del famós jockey i gran campió Bartomeu Estelrich "Pancuit", que apreciava molt al protagonista d'aquest escrit.

Des de que en Colau és director de Son Pardo, aquesta correguda s'ha suspès. En un futur, es tornarà a celebrar. En aquest trofeu, els jockeys no saben pas els cavalls que havien de conduir fins una hora abans de la correguda.

El passat mes de maig, hi hagué eleccions autonòmiques. Com sempre, hi haurà canvis al món de l'esport, que afectaran el món del trot, ja que Son Pardo és propietat del Consell Insular de Mallorca i la Presidenta Munar té reservat a Colau Tous un altre càrrec com a Director de l'Institut Hípic de l'Esport de Mallorca, passant Carles Sureda a ser el seu relleu.

Gràcies Colau pels serveis que has donat a Son Pardo i al món del Trot. ♪

MIQUEL ALEMANY I BAILE

La Guàrdia Civil escorcolla 'Berria', l'hereu d'"Egunkaria"

Ja hi tornem a ser! Per ordre de la 'Brunete Judicial' -encapçalada aquest cop per Juan del Olmo, jutge de l'Audiència Nacional-, la Guàrdia Civil ha escorcollat aquesta matinada la seu de 'Berria', el substitut d'Egunkaria', l'únic diari 100% euskera que

veu la llum a Euskal Herria. Aquest cop, l'excusa és que membres del consell d'administració del nou diari actuaven, segons Del Olmo, de "blanquejadors de capital" per mitjà d'"Egunkaria" i d'altres empreses que l'Audiència s'esforça en relacionar amb el finançament d'ETA. En total, vuit detinguts entre treballadors i consellers de 'Berria', que en aquests moments es troben incomunicats sota la llei antiterrorista. Cal recordar que els detinguts de l'operació 'Egunkaria', amb el director Martxelo Otamendi al capdavant, van denunciar reiteradament que van ser objecte de tortures durant les hores d'incomunicació.

Comentaris;

- Ho he sentit al telenotícies migdia de BotiflerTV, on han

inclòs aquesta notícia especificant-la en el bloc de "terrorisme".

- Molt bé, ja tornem a tenir unes quantes persones que a hores d'ara són a Madrid sense menjar, sense dormir, rebent cops i maltractaments per tot arreu i més coses que no gos dir, i en aquest puto país ningú no diu res. Evidentment, ERC no s'hi solidaritzarà pas, ara, demanant explicacions per l'aïllament d'aquestes persones, perquè la campanya electoral és més important. És clar...

- El que s'hauria de fer és una manifestació silenciosa i simbòlica -però efectiva- a Brussel·les i que tothom pogués saber que collons està passant en aquest país de Torquemades!!!

- Que es pot fer quan una democràcia parlamentària reprimeix la dissidència pacífica d'a-

questa manera? De veritat que no tinc resposta. La violència no ens serviria de res, al contrari, es el que l'Estat vol que responguem a la es provocacions per poder-nos marginar. Deixo la pregunta a l'aire, que es pot fer per construir una democràcia "autèntica"?

- Votar a partits renovadors.
- Obrir els ulls cada dia a més gent i conscienciar-la.

- Denunciar en tribunals de dret internacionals, i utilitzar més la justícia (calen diners).

- Opinant sobre la notícia, vull observar com amb l'excusa del terrorisme i en nom de la lluita antiterrorista, el que s'està fent es aniquilar tota una cultura i un poble.

Això no es nou en la història del món per desgràcia. De sem-

pre per exemple en nom de la religió i de la civilització, s'han comès multitud d'enormes genocidis de pobles amb la veritable intenció d'explotar les seves riqueses naturals.

I ho hem vist avui en dia a l'Iraq. El món no canvia, perquè no ho fan els poderosos que sempre son els mateixos, sinó arriba una revolució.

Caldria doncs afegir a la llista anterior:
- esperit revolucionari.

M'està bullint la sang quan lleigeixo aquestes notícies.

Jo no veig més coses que mala fe i ganes de putejar per part de l'estat espanyol. Es deuen creure els amos del món.

Aquestes detencions no son res més que provocacions cap al poble basc. Salut. ♪

Fraga diu que el Prestige ha beneficiat Galícia

Dijous, 13 de Novembre de 2003 a les 23:22

INFORMA: GUILLEM

El president de la Xunta de Galícia, Manuel Fraga, ha afirmat recentment que la catàstrofe del 'Prestige' no ha estat tant dolenta per a Galícia, tot i que va afectar (i encara afecta) greument l'ecosistema marí i les platges gallegues, perquè han rebut ajudes milionàries de l'Estat Espanyol en forma d'infraestructures diverses, com ara autopistes i ponts, i en forma de sous i indemnitzacions, com ara pescadors que encara avui estan cobrant un sou de l'Estat sense haver de sortir a pescar. El total dels diners invertits a Galícia després de l'enfonsament del Prestige es calcula en uns 5.000 milions d'euros. Considera, doncs, que és tota una sort per als gallegos tot el que ha passat amb el Prestige.

Fraga segueix bastant la línia del conselleiro de medi ambient gallec, que va afirmar fa un parell de dies que el 'chapapote' no havia estat tant dolent perquè n'hi havia hagut per tothom (asturians, bascos, portuguesos, francesos...).

Comentaris:

- ME'N VAIG DIRECTE A VOMITAR.

- Fraga el que ha de fer és morir-se

- Quan hauriem pagat perquè aquella bomba de Palomares hagués sigut radioactiva de debò?

- Perquè no matem en Fraga abans que mori? Hem perdut moltes oportunitats últimament (Franco, Serrano Sunyer, etc. ...) i de pas en Pinochet i els argentins també.

- Jo quan veig en Fraga tinc un antídoto per no acabar amb tot, jo entono el: "voló, voló, Carrero voló...." Gora ETA militarrak! (amb perdó)

-Perquè no matem en Fraga abans que mori? Hem perdut moltes oportunitats últimament (Franco, Serrano Sunyer, etc. ...) i de pas en Pinochet i els argentins també.

- Jo quan veig en Fraga tinc un antídoto per no acabar amb tot, jo entono el: "voló, voló, Carrero voló...." Gora ETA militarrak! (amb perdó)

- Em sembla que el vostre cap s'ha aturat. Bombes? Assassinsats?

No podem criticar Aznar per la Guerra d'Iraq i solucionar els problemes de l'estat a cop de bomba. Potser sí es diferent, però la sang no porta enlloc.

- Fenomenal. Extraordinari. M'encanta. En tenim sort de les catàstrofes ecològiques per tirar endavant el país. De fet, (de boca del mateix Piqué) ells són els mateixos que diuen que "SALVARAN" el Delta de l'Ebre amb les seves mesures transvessistes... No pateixis que mai assumiran un error, si a aquest se li pot donar la volta.

- ... tan de bo, no es morin de vells... Fenomenal. Extraordinari. M'encanta. En tenim sort de les catàstrofes ecològiques per tirar endavant el país. De fet, (de boca del mateix Piqué) ells són els mateixos que diuen que "SALVARAN" el Delta de l'Ebre amb les seves mesures transvessistes... No pateixis que mai assumiran un error, si a aquest se li pot donar la volta.

... tan de bo, no es morin de vells...

- Em faig creus de la supèrbia dels peperos, em sembla que estem tots arreglats, però collons aquests gallegos són subnormals o què? És deixen enganyar per uns quants diners, i demà què? I els seus fills què? De segur que aquests no voldran saber res del peix fresc i d'anar a pescar. Els gallegos m'han decepcionat molt, no tenen esperit de lluita, deixen que Fraga, el Senyor dels anells, faci el que vulgui, i no diuen res... I sinó perquè va guanyar a Muxía, la zona més afectada, el PP. I no em parlem dels efectes cancerígens en la cadena alimentària...

I crec que la bomba de Palomares podia haver-lo fotut del tot en aquest vell asquerós.

/**//

Llibertat

Jo el que faria és enfonsar sis o set petroliers més davant les costes de Galícia. Amb el benefici que reportaria, Galícia es convertiria en el Paradís a la terra. Ah, i per si es necessiten barreres marines no patiu, per això ja tenen la ministra de medi ambient... Ω

Cal aturar n'Aznar

El 24 d'octubre, el Govern espanyol fa una solemne declaració institucional cridant a la societat espanyola a mobilitzar-se contra el pla que el Govern basc anava a anunciar el dia 25

El dia 27, el Govern espanyol anuncià que presentaria un recurs davant el Tribunal Constitucional per tal d'impeidir que el Parlament basc pogués discutir la proposta del nou Estatut presentada pel govern d'Ibarretxe.

Per damunt d'aquestes consideracions jurídiques, cal constatar i valorar la decisió política de n'Aznar per tal d'impeidir per tots els mitjans qualsevol debat polític democràtic, la decisió de forçar l'enfrontament en el poble basc i contra el poble basc.

Una vasta maquinària política s'ha posat d'immediat a organitzar aquest enfrontament, a partir de les desvergonyides afirmacions de n'Aznar de que aquest pla és el pla d'ETA i està edificat damunt de mil morts, de que se planteja la secessió. En la mateixa línia en que els franquistes havien organitzat a Granada un intent de linxament del lehendakari, en contradicció amb les aspiracions democràtiques dels treballadors i la població andalusa, i amb la pròpia presència del president andalús.

Sap n'Aznar que és indispensable imposar enfrontaments contra el poble basc, contra tots els pobles, per a dur endavant el conjunt de mesures brutals contra els drets i conquestes que la Unió Europea pretén perpetrar. La seva reforma del mercat de treball, la enèsima, la reforma de les pensions, amb la inestimable col·laboració de les recomanacions del Pacte de Toledo. No hi ha sector, des dels funcionaris als treballadors portuaris que no se trobin en el seu punt de mira, L'ampliació de la Unió europea, que el mes de maig passarà a tenir 25 membres, posen en el centre una sèrie d'atacs inèdits. El cost salarial al nostre país es d'uns 15 euros l'hora. A Bulgària és de 1'35 euros hora... Però en el conjunt dels deu nous membres no s'arriba als 5 euros el cost d'una hora de feina. Aquesta és una tasca que te per davant n'Aznar: reduir les despeses en pensions, els salaris, al nivell dels nous membres.

Necessita l'enfrontament per dividir els treballadors i rompre les seves organitzacions. Vol utilitzar la "guerra del Nort" igual que en Bush vol utilitzar la guerra "contra el terrorisme" contra els treballadors dels Estats Units i del món.

No exager sobre el perill de l'enfrontament. N'Aznar ha posat en marxa una maquinària infernal que cerca enfrontar-nos al País Basc. La reforma del Codi Penal, el recurs d'inconstitucionalitat o la declaració de secessió, aquesta si clarament, d'Àlaba en front del País Basc són elements que preparen mesures policials o militars més amples. Però sap que necessita el consens polític. N'Aznar necessita a la direcció del PSOE a fi que el seu intent d'enfrontar als pobles s'obri camí.

Els treballadors, la majoria de la població esperen que el PSOE digui prou.

En Zapatero ha pres distàncies respecte del recurs del PP, denunciant que és un intent d'imposició contra el Partit Socialista i contra el poble. També el PSE pren distàncies. Qui pot acceptar que n'Aznar enarbori la Constitució i l'Estatut com un nou "Fuero de los Españoles"?

Avui, com tantes vegades en la història, se torna a plantejar la dicotomia. O amb els franquistes o amb els treballadors i els pobles. O amb els qui cerquen la destrucció social o en defensa de la democràcia. Amb els repressors o amb el codi fraternal dels pobles.

Jo pens que tots els partidaris de la democràcia han de fer front a l'ofensiva que han llançat prenent aquest pla com a pretext els sectors més reaccionaris del règim. No estan disposats a escoltar o a discutir res. No hi ha possibilitat de diàleg. Com a partidari de la democràcia, dels drets dels pobles, plantejo, des de les planes de L'ESTEL, a tot el moviment obrer: No és necessari dir prou a la política de n'Aznar? Ω

Pere Felip i Buades

Atacs feixistes a la Facultat de Filologia Catalana de València

VALÈNCIA: AGRESSIONS FEIXISTES A LA UNIVERSITAT

El passat diumenge DIA9 a la matinada grupuscles feixistes atacaren amb ous de pintura la façana de la Facultat de Filologia de la Universitat de València amb un doble objectiu: d'una banda atacar la titulació de Filologia Catalana i d'altra banda atacar la seu que la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans té a aquesta Facultat.

Des de la CEPC, denunciem aquestos fets i volem deixar clar el següent: el primer objectiu d'aquest atac (la titulació de Filologia Catalana) blavero-feixista coincideix amb el que als darrers temps te el PP a territori valencià: desprestigiar una titulació reconeguda científicament a totes les universitats del món com a FILOLOGIA CATALANA. Un mateix objectiu, però, amb diferents (i alhora complementàries) actuacions.

Els uns (el govern valencià) mitjançant lleis, decrets... intenten fer d'aquesta una titulació inservible: deshomologació de títols als territoris de parla catalana, censura de paraules o expressions "massa catalanes", prohibició d'estudiar autors no nascuts al País Valencià o la més grossa de totes: aquell decret que regula que tenir la titulació de Filologia Catalana no és vàlid per presentar-se a les oposicions públiques (i sí una inexistente anomena da Filologia Valenciana).

Els altres, els grupuscles blaveros, envalentonats per una impunitat policial, judicial i política sols equiparable amb la que els mateixos grups tingueren a l'inici de la "transició", tenen el mateix discurs que els primers i que sols es dediquen que a fer el joc brut d'aquells que mitjançant lleis o decrets estan intentant l'aniquilació de la titulació de Filologia Catalana. Curiosos coincidències.

Aquests grupuscles, però, han atacat també la seu de la CEPC a la Facultat de Filologia. I d'un costat, ens molesta que ens ataquen la seu perquè aquesta gent està sent protegida i encobrida per aquells que parlen de democràcia, tolerància i estat de dret i és curiós que després dels nombrosos atacs que han fet en tant poc espai de temps (llibreries, seus polítiques: arribant a la crema total d'una seu; Casals Jaume I d'arreu del País, bars...) i sempre amb pintades amb la mateixa lletra, no hi ha hagut cap detenció, ni s'ha obert cap investigació, ni s'han dedicat planes de premsa, ni aquelles persones demòcrates, tolerants i garantits de l'estat de dret hagen posat el crit al cel per la manca de llibertat que existeix al País Valencià. Simplement miren cap un altre lloc, ho silencien... Però, alhora aquest atac ens reconforta. Això vol dir que els molestem, que la nostra existència (com ja va quedar demostrat al Claustre) els molesta i això per nosaltres vol dir que estem fent les coses bé.

Per tot açò, des de la CEPC continuarem denunciant la trama feixista, policial i política que assoleix la ciutat de València als darrers temps i que esta sent silenciada des de tots els mitjans mediàtics.

LA LLUITA CONTINUA

CEPC- Universitat de València. València 10 de novembre 2003

Comentaris:

Sense València no hi ha independència. I sense vosaltres tampoc. Reconec el vostre treball, seguïu aixina.

Sempre parlan de les "víctimes" de la violència d'una banda, però de la nostre banda mai se'n parla.

Respondre

Re: Atacs feixistes a la Facultat de Filologia Catalana de València

Sois todos unos hijos de puta,
VIVA ESPAÑA!!!

Si es plau,
prego a l'administrador de la web que faci alguna cosa amb l'atac d'aquests anònims espanyolistes que només entren a aquesta web per insultar.

Això es un forum de debat per enraonar.
Gràcies

Una correcció a la notícia: la facultat és de Filologia. La titulació és Filologia Catalana Ω.

AUTOVIA INCA-MANACOR

El passat dia 6 d'octubre el Consell de Mallorca, governat pel Pacte de Dretes PP-UM, aprovà la modificació del Pla de Carreteres que incloïa entre d'altres l'aprovació de l'autovia Inca-Manacor i el segon cinturó de Palma. D'aquesta manera idò, i molt especialment pel que fa a l'autovia esmentada, es donava el cop de gràcia al ja de per si molt desmesurat planejament urbanístic de la illa, que comença a fer ben intolerable la qualitat de vida dels seus habitants.

Si ens faltava -o ens quedava- la comarca del Pla de Mallorca per reconèixer en ella encara algunes de les nostres "mallorquinitats", ja perdudes en la seva immensa majoria, la gani-vetada de rigor ben al bell punt mig de l'illa que suposa l'autovia fereix de ple i "de profundis" el cor de la Roqueta. L'autopista Inca-Manacor esborrarà del mapa comercial, mitjançant el cop de decret d'una gruixuda ratlla de ciment -com ho fa la construcció d'un pantà en altres indrets- tots aquells nuclis de població que estan entre ambdós centres comercials, ara a més, i sense cap motiu aparent, majorment potenciats. L'impacte ambiental de l'autopista, l'expropiació de sòl rústic, la minva del camp, són arguments que ja de per si penalitzen qualsevol actuació d'aquest tipus a un espai regional de les característiques de l'així indicat.

Aquesta serà llavors la crònica anunciada d'una mort assassina, la desaparició com a entitat geogràfica d'una comarca tan significativa com maltractada al llarg del temps, patidora exponencial dels desequilibris territorials més evidents. Ja el mateix Josep Pla, amb la seva ironia i provocació habitual, deia que el Pla -i valgui la redundància- era el lloc de Mallorca que més li agradava, que més li absorbia l'interès i la curiositat, en contraposició als elogis típics i tòpics que tothom sempre n'ha fet i es fa de la Serra, elogis d'altra banda -i que també ens perdoni el mestre- gens immerescuts. Però és que el Pla, tot i la seva mai prou valorada "modèstia" també existeix; "existia".

La fórmula de l'autopista a un territori tan petit com Mallorca és força absurda, ja que el temps volgudament guanyat en la mateixa es perd de nou a l'embós provocat a l'entrada del cinturó urbà de destinació. L'autopista Inca-Manacor contribuirà per tant a empènyer una nova onada de cotxes gens menyspreable cap a la Ciutat. Però clar, així tenim la justificació perfecta del segon cinturó, del tercer i de tots els que de mica en mica ens, "lis", facin falta, com a efecte dominó més rellevant. Ja tenim llavors montat l'"escalextric" definitiu. El més se soluciona amb el més, les deutes amb més deutes, fins arribar a la fallida pràctica del sistema: més cotxes, més carreteres, més cotxes... La retroacció de la causa i de l'efecte sempre és constant i galopant.

El grup ecologista GADMA creu ben rotundament que aquestes inversemblants actuacions en el sòl illenc no poden tenir altre sentit, "l'únic sentit", que l'imposat pels dictàmens "economicistes" d'una guarda de grups de pressió "quasi mafiosos", que han tornat a recuperar ben aviat els seus seients polítics, emparats amb els vots d'una democràcia de paper de "celofan", mediatitzada amb molta de cura per uns grups de comunicació també implicats en el Negoci, quan no són ells mateixos els negociants. Això no fa més que reflectir ben a les clares -massa clar i sense cap escrúpul la majoria de vegades- la vella i "quasi feudal" aliança político-econòmica que des de sempre ha dominat, ha comprat i ens ha venut la nostra illa.

Són aquests els que ara ens volen fer creure que la modernitat del tren com a alternativa és un anacronisme, quan a altres llocs de l'Europa civilitzada així ho han contemplat. Són aquests els que tenen, com a primer i únic i inconfessable objectiu, el d'engreixar, passant per damunt de qui sigui, les caixes B de les seves economies, les de casa seva i les dels seus partits. Són aquests els vertaders culpables de la nostra cada vegada més insuportable qualitat de convivència humana a un tros de terra ben trepitjada pels seus dissenys més brutals. Ω

G.A.D.M.A (Grup d'Amics en Defensa del Medi Ambient)

MILLOR I PITJOR

Diu en R.: >Un altre món és possible (però no pas amb aquesta extrema esquerra que tenim, per cert, ja que sols l'empitjoraria).

M.: Aquest món és incapaç! Ja no pot ser pitjor...

R.: Al País Valencià de vegades ens dèiem, i ara, què més ens poden fer? Tanmateix, sempre ens podien fer alguna barrabassada més. Per això jo crec que no hi ha límits a no ser que te'ls vulguis inventar o autoimposar. Matemàticament l'infinít està provat. Sempre tot pot ser millor o pitjor, sempre. "No podem aprendre sense dolor" (Aristòtil d'Estagira, 384-322 a.C., filòsof grec, deixeble de Plató i preceptor d'Alexandre Magne).

"Produeix una immensa tristesa de pensar que la natura parla, mentre el gènere humà no escolta pas" (Victor Marie Hugo, 1802-1885, escriptor romàntic francès).

"Les ferides rebudes enforteixen i ennobleixen. Tota dolor soferta capacita per a comprendre millor.

Els fracassos, les adversitats, donen mesura i dimensió.

Les dificultats de la vida aguditzen l'enginy, forgen caràcters i templen voluntats.

Les llàgrimes plorades capaciten per veure-hi millor.

Els sofriments aporten saviesa i transcendència". (No en consta l'autor).

Tanmateix... "El món es troba ple d'ànimes belles que, no sabent què fer, cerquen la manera de sacrificar-se; i açò és considerat com a gran virtut. No pas; la major virtut rau a saber què és el que cal fer, i escollir bé la raó del sacrifici".

"Hi ha gent que, en comptes de transformar el patiment que els cau damunt, se n'adapten de seguida a la forma, i en aquest cas escullen la forma més pobra i més vulgar" (Niccolò Tommaseo, 1802-1874, escriptor, filòleg, folklorista, pintor, polític i patriota italià, ministre de Venècia).

Però el quid és: què fem cadascú per fer les coses millor. Sols que fèssim allò fàcil que tenim a mà sóc cert que tot milloria prou radicalment. El problema és que la gent ni tan sols això fa. "Allò més atroç de les coses males de la gent dolenta és el silenci de la bona gent" (Mahatma Gandhi). "El món no està pas amenaçat per les males persones, sinó per aquells que permeten la maldat" (Albert Einstein; físic judeoalemany). "Quan hi ha un camí correcte i un camí incorrecte, amagar-se sota el mantell de la neutralitat és el mateix que escollir el camí incorrecte; perquè d'aquesta manera, el camí correcte no pot ser explorat" (Kwai Chang Caine).

"Altres n'hi ha, de l'ambiciosa escala, que homes de bé pertot arreu se diuen, i, per debilitat, del crim són còmplices mirant-lo indiferents. Lligar no saben la causa amb els efectes, i no veuen que el mal d'altri en llur mal pot tornar-se. Tranquil mira el pagès que els boscos talen; no s'hi oposa: al revés, se n'aprofita; però poc temps després les pluges vénen, i en la muntanya a l'aigua res no detura, i corre munts avall, i els rius desborda, i els camps inunda...i el pagès ofega! Amb tan estranya indolència i apatia els uns, amb llur malícia els altres, deixen o fan que la mentida en aqueix món regni. (Josep Maria Bartrina)

No volem veure el perill, ni les causes dels efectes consegüents (el pensament que hi domina de manera brutal és el pensament dèbil, neoliberal, el segregat pel conductisme de masses) -tot i que el llop ens udola sovint. Això, fins que ja sia massa tard per recórrer el camí (que no ha estat pas recorregut abans, per peresa i per cabuderia enaltida: el problema no

són les grans coses que deixem per fer sinó les petites i elementals que, podent fer-les molt fàcilment, tampoc no les fem). "El nostre gran negoci no és veure el que queda obscurament a distància, sinó fer el que queda clarament a mà" (Thomas Carlyle). Com deia un que ja s'ensumava la nostra decadència, Ausiàs March:

"No pot mostrar lo món menys pietat com en present dessorre mi pareix: tota amor fall sinó a si mateix, d'enveja és tot lo món conquistat. Hom sens afany no vol fer algun bé: ¿com lo farà contra si ab gran cost? cascun cor d'hom jo veig pus dur que post: algú no es dol si altre null mal té".

Si, costant poc, ja no fan res, ¿quin sacrifici en podem esperar per la pàtria (que hauria de ser necessàriament d'alt cost)? Evidentment que no res (més enllà dels discursos de paper mullat per amuntegar poltronam i poder i enganyar al personal en benefici de l'ocupació estrangera). Generositat, sacrifici i, evidentment, valors cristians en general (que parlen de "portar la creu", d'arromangar-se, contra l'hedonisme sibarita d'una esquerra occidental - a ca nostra més anticristiana que en altres països occidentals- ja qualificada per Lenin d'"aristocràcia del proletariat") es troben estretament relligats al genuí sentiment patriòtic. L'actual fòbia de bona part de l'independentisme català contra els valors cristians és una manera de dir que no volen sacrificar-se realment per res, tampoc per Catalunya.

ARRAVATS ESPASMÒDICS DE L'INTEGRISME ATEU CATALÀ

Déu ofereix el seu amor i salvació a tothom. Alguns, orgullosos, arbitraris, tot creient-se astuts i volent ser més, se'n riuen i ho blasmen. Uns altres, pobres, ignorants, incultes potser crèduls i fins i tot reaccionaris, el prenen seriosament, conscients amb realisme de les pròpies limitacions.

Així, Déu, per demostrar als primers orgullosos com van d'errats, permet que els segons passin a ocupar un lloc socialment central, de tal manera que la societat se'ls assembla i governen gent que se'ls pot assemblar un tant i que empaita la ideologia progressista dels primers.

A l'Estat espanyol, l'anticristianisme és un signe barroer d'identitat de bona part del dit progressisme (que no va més enllà del pseudoprogressisme de grans bocasses, quasi sempre), especialment a ca nostra, on, més covards, consideren que poden fer-se els valents (ço és: més despectius, impertinents i gratuïtament agressius) davant allò que consideren "inexistent", és a dir, Déu. Qui pren els propis capricis com a llei, està damnat a repetir com a lloro totes les demagògies arxifracassades, i això ateny al cacafònic "progressisme" i a l'ensopidíssima modern de ca nostra. "L'intel·lectual per al qual la definició substitueix la comprensió és menyspreable" (Keyserling).

Quan aquests ensuperbits filen més prim, sovint després de molts desastres, baixen una mica de la parra on han decidit viure i reconeixen que el problema no és Déu ni el cristianisme sinó simplement els tripijocs de les institucions eclesials, i just aleshores, com a mostra de la misericòrdia divina quan la supèrbia estúpida s'ha aflebit una mica, solen caure les llargues autocràcies que dominen els països catòlics durant desenes.

Però hi cauen per poc temps, car el progressisme no té tradició ni consistència de fons, espiritual,

sinó sòlids prejudicis multiseulars, és rabiüt i poc matisat, rancuniós, i no sol filar gens prim ni mantenir el que après més enllà de certa dosi de ràbia arravatada: Els antics tics, frondosos, amb rels poderoses, tornen de nou amb força i de nou Déu ha de permetre una altra autocràcia de llarga durada, com els israelites vagarejant pel Sinaí. Les autocràcies saben molt bé que la religió és la base de les societats estables i, per tant, en comptes de combatre-la, la compren i desnaturalitzen en favor dels propis interessos bords.

Els arravats espasmòdics d'aquests irresponsables bàrbars presumptament cultes -però en realitat provincians i ben ignorants- ens mantenen sota esclavatge espanyol.

Qui a les bones no ho vol comprendre, li toca patir-ne de ben dolentes. I de ben dures, car "Els caps més durs, més prest es trenquen" ("Antígona", de Sòfocles).

Jaume Tallaferró.

(...)

Has tocat un substrat pregon de debò. Deia Mircea Eliade - o potser ho deia el seu estudiós català més seriós, dom Lluís Duch, ara no me'n recordo - que la religió és la psicoanàlisi de la psicoanàlisi. En termes informàtics jo la definiria com un conector universal; en termes bibliodocumental, un descriptor universal. Religio < Religare : ara bé : relligar amb el germà és relligar amb Déu, i viceversa ("un sol manament us dono...").

Un altre punt : cal repensar la història del s. XX. Atacs a minories nacionals : el genocidi dels armenis en nom del "laïcisme". Atac a les minories ètniques: sota el neopaganisme d'Hitler. Atac a la pròpia població : sota l'ateisme dels comunistes. Atac a l'enemic : el maçó Truman escull les dues ciutats amb més població catòlica del Japó : Hiroxima i Nagasaki. Atac als colonitzats : el maçó i laic Mendès France — escric de memòria aquest punt, caldria comprovar-ho - mata mig milió de persones a Madagascar.

<http://campanyes.org>

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>

<http://www.unitat.org/>

<http://www.aznar.net/>

<http://storm.prohosting.com/extraofi/>

<http://www.kalegorria.net/cgi-perl/>

<http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html>

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a tomb de la meua actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea" (Albert Einstein, al "Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine", 1959, 11).

Catalans: "Malaurada la nació que rep els que la conquereixen amb toc de tabal, que odia l'opressió en somnis i l'accepta desperta. Que sols aixeca la veu quan hi ha morts. Que no es revolta fins que no té el coll sota el llàmpec de l'espasa enemiga" Espanyol: "Ets mon germà: per què et baralles contra mi? Per què envaeixes el meu país i mires de subjugar-me a fi de donar gust als qui aspiren a la glòria i al poder?" (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units). Ω

ESTADISTA MUNDIAL!

No puc sostraurem a la sospita que les nostres constants i fonamentades queixes contra el fanàtic i antidemocràtic nacionalisme espanyol només circulen entre nosaltres. Som com aquelles societats que contracten les professionals del plor, perquè lamentin la mort d'una persona encara de cos present. Ens esbravem a base de queixar-nos entre nosaltres mateixos, entre els que ja ho tenim prou clar; els lectors de publicacions nostrades, a les nostres pàgines "web" i els nostres llistats de correus electrònics, canals i emissores s'omplen de laments. Però..., què fem, per a denunciar la involució de l'Estat de les autonomies i la regressió democràtica fora del nostre context geogràfic? Em temo que ben poca cosa. Ara, a New York, han premiat la interessada fidelitat d'Aznar nomenant-lo "estadista mundial" Quina ignorància i quina "conya". La societat nord-americana no sobresurt pel seu nivell d'informació, ells, naturalment, són el melic del món i cada dia se l'admiren. La informació que la societat civil catalana pot transmetre a l'exterior seria una de les maneres més efectives de posar obstacles a l'agressor. Malgrat la complicitat corporativa dels estats, és molt possible que la nostra denúncia trobés ressò en la nombrosa gent —de totes les nacionalitats— que encara estan disposats a lluitar per la democràcia a qualsevol lloc on estigui amenaçada, també a revistes i a diaris. Ignoren que l'actual partit del govern espanyol, a l'igual que Hitler, ha guanyat les eleccions a les urnes, però està imposant un renovat feixisme. És urgent crear l'orgue, el mitjà que reculli i trameti les denúncies fora, al marge de la informació oficial dels mitjans mercenaris d'aquest l'Estat. Ens juguem la poca llibertat que hem conquerit.

Enric Padrosa

Associació Josep-Narcís Roca i Ferreras

info@rocaferreras.org

Associació Josep-Narcís Roca i Ferreras

Barcelona

...Però... ai las! les queixes !.. ens les anem formulant entre els convençuts i entre els que més lluitem per canviar-ho. Crec, sincerament, que no és als convençuts a qui ens hem d'adreçar-nos sinó fora de les nostres contrades i fora de l'Estat espanyol; fonamentalment a Europa.

No és que creguem que l'Europa dels estats ens ajudarà a solucionar gran cosa (recordem el cas que es va fer de l'holocaust engegat pels servís) però segur que alguna cosa més

que no pas l'Estat. Més amb total seguretat, perquè Europa no sent enveja ni odi envers Catalunya, en canvi els nacionalistes espanyols sí. Som la mamella més important de l'Estat i mai perdran el gust per l'espòli (és històric)

Malgrat tot, ¿no creus que seria més interessant que la societat civil catalana, al marge del periodisme oficial —sovint mercenaris venuts a l'estat de torn— articulés i estructurés la seva pròpia manera de vehicular la informació a "tots" els rotatius europeus, fins i tot als americans per explicar la involució democràtica que patim, que aquí governa l'extrema dreta i que l'Estat de les autonomies és una gran enganyifa?

Ja sabem que és difícil i que es necessitem mitjans per fer-ho: gent disposada preparada per escriure en llengua anglesa, gent disposada a enviar la informació via correu electrònic, a esbrinar quins són els mitjans informatius més ben predisposats, a vehicular la informació etcètera. Però seria fantàstic poder fer-ho, perquè a ben segur, la imatge que tenen del govern actual, és la que dóna el fet d'haver guanyat democràticament les eleccions generals per majoria absoluta. No saben, per exemple, que darrera aquesta majoria absoluta hi ha altres nacions on les perden, que no estan d'acord amb la seva "democràcia" ni amb la seva prepotència feixista.

No saben que els actuals governants pertanyen a un partit hereu directe del franquisme, del falangisme homologable amb el feixisme de Benito Mussolini, que subvencionen amb diner públic la "Fundación Francisco Franco" (presidida per la seva mateixa filla) i també subvencionen la "Fundación Division Azul" els voluntaris que van morir lluitant al costat dels nazis. Penso que aquesta és la mena d'informació que hauríem de transmetre al món. No solament per a convèncer convençuts, sinó per informar als qui no saben, que són la majoria. Cordialment,

LES COSES CLARES PER UN PAÍS CLAR. Un sentimental és un home que veu una absurda valor en tot i no coneix el preu fixe de res (Oscar Wilde). Una empresa que no vigila què fa i com es comporta la competència, és una empresa perduda. I què és Catalunya sinó una empresa col·lectiva? (Xavier Roig). En religió i política, les creences i conviccions de la gent, en quasi tots els casos, són obtingudes de segona mà, i sense ser examinades (Mark Twain). És gràcies als que han patit que el món ha avançat (Lev Tolstoi). Ω

Però nosaltres on som

Mossèn Josep Armengou va escriure que la història d'Espanya és molt trista, sobretot perquè «necessita la violència permanent contra Catalunya —contra una part d'Espanya, segons ells— per mantenir la continuïtat» (dins del llibre *Justificació de Catalunya*).

D'aquesta violència tan antiga tampoc se n'ha escapat el nouat Casal Jaume I de Fraga que ha hagut de canviar les vidrieres exteriors. I és que només començar el 2003 van ser apedregades repetidament. Els atacs, que mai van despertar massa interès entre els cossos policials, es produïren a les petites de la nit dels caps de setmana. Els desperfectes encara s'endevinen en el rètol lluminós del casal i en la finestra del primer pis. Amb la mateixa nocturnitat i traïdoria, la nit del 8 de març passat els brètols van arribar a l'extrem d'assaltar i destrossar, a l'estil antijueu de *la nit dels vidres trencats*, l'Aula de Natura de Mequinensa, l'únic punt d'ensenyament de la Franja de Ponent que tenia com a llengua vehicular el català. Guillem Chacon, dinamitzador de l'Aula de Natura, detalla que la biblioteca escolar va quedar socarrimada i part del material va ser robat. Dues setmanes després de l'atemptat l'administració de justícia de Saragossa va arxivar el cas. En aquest sentit, l'advocat i periodista Alfons Quintà sosté que «l'ideari jacobí no tolera la diversitat (...) Necessiten destrossar per creure's superiors» (*Avui*, 7-12-02). El vandalisme anticatalà no ha minvat al Baix Cinca fins que han aconseguit fer mal de debò. És a dir, fer miques l'esmentada escola d'educació ambiental. I si ha estat així és perquè en cas de noves bretolades, els primers violents que fossin identificats se'ls podria acusar tant dels estralls del Casal Jaume I com de l'Aula de Natura. Com voleu que la gent de cultura catalana d'aquest verals no visqui acomplexada? Fins quan aquesta mena de racisme podrà actuar amb tanta impunitat?

No només a Ponent reben garrotades. Una dotzena de joves del barri gironí de Germans Sàbat van apallissar un dels membres de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) en el curs de les darreres eleccions municipals. L'agredit va haver de ser atès al CAP de contusions a l'esquena i a la cara. A més, li van haver de posar un punt de sutura per tancar-li una ferida al colze dret.

Lluís Garcia Sevilla subratlla que se'ns maltracta justament per manifestar-nos tal com som, gent de nació

catalana. El metge psiquiatre mallorquí assenyala que, com a efectes d'aquests maltractaments, íntimament ens acovardim en el moment de defensar la pròpia dignitat: «L'allunyament temporal històric de la primigènia superioritat física [militar en la qüestió nacional] fa que minvi la seva capacitat de subordinar-nos, i per això els cal emprar, als dominadors, de tant en tant els recordatoris de la força i les actituds d'amenaça» (dins *Conformitat social i identitat lingüística*).

Sobreposar-se a tanta destructivitat passa per cercar recursos originals i innovadors. I ser capaços de canalitzar, com un estímul en favor de la creativitat, els sentiments d'impotència i de ràbia. Pau Picasso i el seu *Gernika* en són el millor exemple. Precisament aquella ràbia que fa caure el pa de l'ull i que inocula combativitat intel·ligent, és positivada pel filòleg Josep Murgades atès que «immunitza contra la letargia i manté l'esperit crític viu i amantent» (dins *El català: mirades al futur*). En aquesta línia, Lluís Llach va compondre el 1982 *Ells són aquí* (dins el C.D. *I amb el somriure, la revolta*), una reflexió entorn les nostres reaccions davant la irracionalitat: «Ells són aquí entre nosaltres/ en la feblesa dels incerts/ i en la feblesa esmolen dagues/ i en la feblesa els fem valents/ Ells són aquí entre nosaltres, amb la ignorància feta llei, la seva raó el fanatisme/ la brutalitat el seu poder/ Ells són aquí entre nosaltres/ però nosaltres on som?/ A vosaltres ho pregunto/ que sou amics, i que sou molts/ Ells són aquí entre nosaltres, però nosaltres on som».

Mobilitzar-nos contra la guerra de l'Iraq, per exemple, és una bona causa. Llàstima que no responguem amb més convenciment quan hi ha brots de violència en el nostre entorn. Ens faria sentir vius i agermanats. En canvi, amagar el cap sota l'ala ens fa tan vulnerables que podem acabar, en un moment o altre, convertits en l'ase dels cops. En aquests casos, un famós lluitador va dir: «vacillar és perdre'ns». Ω

QUIM GIBERT,
PSICÒLEG

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. IX LLIBRE (La cultura i la qüestió nacional a les Illes)

Les lluites del segle XXI: la influència de Francesc de B. Moll en els escriptors mallorquins dels anys setanta (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Hi ha la necessitat de transmetre a les joves generacions qui fou i quin significat va tenir l'obra del filòleg mallorquí; en definitiva, que el nom de Francesc de Borja Moll els soni a alguna cosa més que a un nom d'institut, d'una plaça o d'un carrer

En la campanya institucional del centenari del naixement a Ciutadella (Menorca) de Francesc de B. Moll, els organitzadors han escrit: "De les múltiples raons que hi ha per celebrar una efemèride, com el centenari del naixement de Francesc de Borja Moll, en podríem destacar tres. Per una banda, hi ha la necessitat de transmetre a les joves generacions qui fou i quin significat va tenir l'obra del filòleg mallorquí; en definitiva, que el nom de Francesc de Borja Moll els soni a alguna cosa més que a un nom d'institut, d'una plaça o d'un carrer.

'Una segona raó, seria, en el nostre cas, per a la gent que tal vegada ha tingut la sort de conèixer-lo o per a les persones que varen ser els seus coetanis, una bona oportunitat per actualitzar el significat de la seva obra i per evitar que aquest nom es conservi més o menys 'immortalitzat', sovint 'fossilitzat', dins el rerafons de la memòria.

'Finalment hi ha una tercera raó que, segurament, és més important que les anteriors: es tracta d'aprofitar l'avinentesa perquè aquelles coses per les quals el recordat va ser distingit prenguin un nou impuls. De res no serviria retre un homenatge a Francesc de Borja Moll si això no comporta, com a mínim en els seus objectius, una embranzida per a la recuperació de l'ús social de la llengua catalana".

Vet aquí, tres raons de pes per a aportar el nostre granet d'arena en aquesta batalla per la recuperació de la nostra memòria històrica, en la promoció de l'ús social de la llengua catalana. L'autor de l'article, que tengué l'honor i la satisfacció de tractar personalment i en més d'una ocasió Francesc de Borja Moll, pensa que una forma adient pot ser a través dels records personals.

L'any 1962, en la col·lecció "Les Illes d'Or", Francesc de B. Moll editava els Rudiments de gramàtica normativa per a ús dels escriptors baleàrics. Un llibre que, juntament amb el Vocabulari mallorquí-castellà (Palma, 1965) del mateix Francesc de B. Moll, editat, com l'anterior, a la seva editorial, va ser bàsic en el descobriment dels fonaments del català normatiu i amb un inicial contacte amb la cultura catalana de les Illes.

Cal dir que aquest llibre era la represa de Rudiments de gramàtica preceptiva per a ús dels escriptors baleàrics, una gramàtica fabriana que Moll havia reixit a publicar el 1937, en plena guerra i en plena persecució lingüístico-cultural; un autèntic

En la inauguració de la Fira del Llibre de l'any 2003 l'escriptor Miquel López Crespi va fer la primera crida a la resistència cultural contra el PP després de la victòria de la dreta el 25 de maig.

miracle, doncs, tot i que, evidentment, fou, si no l'últim, un dels últims a aparèixer legalment en català a la Mallorca ocupada.

Si ara hagués de fer recompte dels meus deutes (i de molts d'escriptors de la meua generació) amb la feina de Francesc de B. Moll, no bastaria un llibre sencer. Recordem que a començaments dels anys seixanta som en plena dictadura franquista, de repressió contra la cultura catalana i les idees d'esquerra (tots els partits i sindicats són prohibits). Les vagues d'Astúries de 1962-63 són reprimides brutalment per la policia política i la Guàrdia Civil. L'any 1963 era assassinat, després d'una paròdia de judici, el dirigent comunista Julián Grimau (que havia estat torturat i llançat per una finestra al carrer pels torturadors de la Brigada Social). És a mitjans dels anys seixanta que, a través de "Llibres Mallorca", entram en contacte amb la gran labor que, en defensa de la nostra i de la nostra cultura, ha realitzat Francesc de B. Moll d'ençà els anys vint.

Quins són els nostres primers contactes juvenils amb la vida i obra del gran filòleg ciutadellenc? En els anys seixanta, amb la lectura de les Rondaies mallorquines per Ràdio Popular, ens apropava al més important de la imageria popular del nostre poble, a la riquesa de la nostra llengua. Aquelles rondaies, llegides a començaments dels anys seixanta per l'equip de col·laboradors que va poder reu-

nir el prestigiós filòleg, tengueren una importància cabdal en la preservació del nostre llegat cultural. Aleshores no hi havia tants serials de dibuixos estatunidencs per la televisió. Era l'època daurada de la ràdio. Al·lots i més grans érem penjats d'aquelles aparells "Telefunken" o "Marconi" comprats dificultosament a terminis per les nostres famílies. Les rondaies llegides per il·lustre lingüista eren el programa més escoltat de la ràdio mallorquina i una eina utilíssima per a servar el millor de les nostres tradicions culturals.

Com explica el mateix Francesc de B. Moll en Els altres quaranta anys (pàgs. 185-187): "Tots els que hi interveníem, treballàvem gratuïtament. Malgrat el poc temps de què jo disposava, feia molt gustós aquella feina de coordinar l'equip de la 'Rondaia', i les sessions d'enregistrament resultaven molt agradables. Els col·laboradors que actuaven més assíduament durant aquells tres o quatre anys, fins al punt de constituir una vertadera companyia de teatre invisible, purament parlat, eren: Dolors Corbella i Magdalena Pons, en els papers de reines o senyores 'de qui fa fer'; Isabel Moll i Assumpció Elegido, fent de princeses, de fades joves o d'al·lotes etxerides; Isabel Haro, que tenia tanta habilitat per a fer d'al·lota jove com de vella tremolosa d'aquelles que en les rondalles 'van amb sos morros per sa terra'; Manuel Santolària Duaso, que solia fer papers de

gran serenitat i serietat (de capellà, de rei, fins i tot de Bon Jesús); Joaquim Mª Domènech, especialment hàbil per a fer d'home enèrgic i agressiu; Joan Segura, insubstituïble en els papers de gegant; Miquel Bennàsser, bon tipus de pagesarro; Lluís Pons, d'al·lot xerec, de dimoni, de jove-not esburbat...".

Aquell "teatre invisible" era, sense cap dubte, el programa de més audiència d'aquells començaments dels anys seixanta i, com hem dit, tot això es feia sense cobrar, per amor a la nostra llengua i enmig de fortes dificultats econòmiques. Ben cert que, a hores d'ara, es fa mal d'entendre com un home i el seu reduït equip podien fer tant. I aquí hauríem de parlar de la important aportació a la nostra cultura feta per Sanchís Guarnier a la tasca del nostre retrobament cultural (així com de cara a l'enllaç entre els Països Catalans). Pensem que, des del final de la guerra civil, Francesc de B. Moll havia lluitat (amb prou èxit, malgrat la ferrenya censura franquista) per anar bastint novament els fonaments arrabassats de la cultura catalana: el 1949 recomença la tasca del Diccionari català-valencià-balear, interrompuda per la guerra. L'obra immensa del diccionari no es pogué acabar fins el 1962, després d'anys i més anys de necessitats i problemes de tota mena (econòmics, però també amb determinats sectors fabrilistes de Barcelona que en un primer moment havien pensat equivocadament que l'obra d'en Moll, en lloc d'enfortir la llengua podria esdevenir una eina de disgregació).

La continuació de la gran obra interrompuda de mossèn Alcover, el Diccionari català-valencià-balear, és una de les fites més importants en la nostra història pel que fa a la preservació de la llengua catalana. Com diu Llompart de la Peña en el seu llibre La literatura moderna a les Balears (pàg. 126): "El pobre mossèn Alcover, víctima d'ell mateix, va prosseguir a Mallorca la realització de la seva dèria genial. Apoc a poc, les seves intemperàncies acabaren per deixar-lo sol, i, aruïnada i esgotada, però amb una fe mai no afeblida en la seva empresa, va morir a Palma l'any 1932. No vegè acabada la magna obra del Diccionari Català - Valencià - Balear, però amb el seu tremp gegantí va donar-li l'embranchida inicial. En els nostres dies, gràcies a la tenacitat de Francesc de B. Moll, successor de mossèn Alcover i hereu de la seva fe insubornable, el Diccionari s'ha fet realitat, i, derrocats tots els obstacles que les ires del canonge acumularen, torna a ser una gran empresa catalana, gairebé un símbol per a tots els catalans".

I no hem d'oblidar, tampoc, que, entorn de la represa de postguerra, l'Obra del Diccionari (a Mallorca des del 1949, a València des del 1951, etc.) constituí una autèntica plataforma unitària de reconstrucció

nacional dels Països Catalans, molt modesta per les circumstàncies, és clar, però important com a nucli de reagrupació de supervivents, de divulgació i conscienciació envers el poble en general i les noves generacions en particular, etc., etc.

Quasi la totalitat d'escriptors mallorquins del que s'ha anomenat la "fornada dels anys setanta" ens hem alletat amb el material sortit de l'Editorial Moll. I no es tracta solament de la Gramàtica normativa o del Vocabulari mallorquí-castellà, de les Rondaies, de les xerrades radiofòniques, o del paper de "Llibres Mallorca" en els anys seixanta i setanta. L'Editorial Moll ens fornava d'altres llibres, bàsics per a la nostra formació com a ciutadans i ciutadanes d'una terra trepitjada pel feixisme. Pens ara mateix en l'imprescindible llibre de Josep M. Llompart La literatura moderna a les Balears, que Moll va editar l'any 1964, i en tots aquells llibres de la col·lecció "Les Illes d'Or" que ens permeten conèixer les arrels més profundes de la nostra cultura. Record la importància cabdal que per a la nostra formació d'escriptors tengué poder fruit, en plena dictadura franquista, enmig de tants silencis i prohibicions culturals, de llibres com Comèdies, I de Pere d'A. Penya, La

minyonia d'un infant orat de Llorenç Riber; L'Hostal de la Bolla i altres narracions, de Miquel S. Oliver; Cap al tard, de Joan Alcover; Aiguaforts, de Gabriel Maura; Flor de card, de Salvador Galmés; Els poemes insulars de postguerra, de M. Sanchis Guarnier; L'amo de Son Magraner, de Pere Capellà; L'hora verda, de Jaume Vidal Alcover o Un home de combat, de Francesc de B. Moll. Precisament Un home de combat, una apassionada biografia de Mn. Alcover, ens permetia copsar l'existència d'un Moll escriptor de primera magnitud. Com deia Josep M. Llompart en La literatura moderna a les Balears: "Tractant-se de l'obra d'un lingüista, no ens ha de sorprendre la perfecció de la seva prosa. Però a més de la bellesa que li donen la claredat i l'ordre, l'estil literari de Francesc de B. Moll és càlid i cordial, humaníssim; flueix sense esforç, amb persuasiva senzillesa, lliure de tot enfarfec. Això fa que la seva biografia alcoveriana sigui d'una amenitat insuperable i s'apodori completament, des de les primeres pàgines, de l'atenció del lector".

La tasca d'editor del senyor Francesc de B. Moll és fonamental per a anar creant els

fonaments de la represa culturals dels anys seixanta. Alhora que la titànica capacitat de feina de Francesc de B. Moll prosseguia la tasca del Diccionari i s'anaven publicant les Rondaies de mossèn Alcover, la col·lecció "Les Illes d'Or" arribava al número 50. Els eixos de la feina cultural d'aquest quadrienni, en paraules del mateix Francesc de B. Moll, eren els següents (vegeu Els altres quaranta anys, pàg. 128): "1^a, demostrar que, a més de les rondaies, es podien llegir en mallorquí altres coses, que eren poesia, teatre, novel·la i assaig, o sigui, les quatre branques bàsiques d'una literatura; 2^a, mantenir i escampar les obres dels grans autors, alguns dels quals eren coneguts de molt abans però poc divulgats (com Costa i Llobera, Joan Alcover i Miquel Sants Oliver) i altres que eren pràcticament inèdits (com Salvador Galmés i Ruiz Pablo). 'i 3^a, donar a conèixer els autors vivents i els valors nous, que eren el ferment i l'estímul de la continuïtat: aquest era el cas de Guillem Colom amb Cançons de la terra, de Marià Villangómez amb Terra i somni, de Joaquim Verdaguer amb Tres històries ferestes, de Joan Bonet amb Els nins, de Llorenç Moyà amb La bona terra, de Llorenç Villalonga amb La

novel·la de Palmira, de Gafim amb Tres viatges amb calma, de Blai Bonet amb Entre el coral i l'espiga, i de l'Antologia col·lectiva de poetes de postguerra amb comentari de Manuel Sanchis Guarnier".

En Literatura catalana contemporània (Curial, 1971) i en l'apartat "Filòlegs i erudits" (pàg. 419), Joan Fuster escrivia, en reconeixement de la tasca del nostre lingüista: "Francesc de B. Moll (Ciutadella, 1903), deixeble i col·laborador d'Antoni M. Alcover, ha publicat molts treballs de dialectologia, onomàstica, història de la llengua, fonètica, etc.: Gramàtica històrica catalana (1952), Els llinatges catalans (1959), Gramàtica catalana referida especialment a les Illes Balears (1968). Fóra impossible de citar-los tots. Ha continuat i ha acabat el monumental Diccionari català-valencià-balear d'Alcover, que, en les seves mans, ha guanyat una severitat científica impensable en el famós canonge de Manacor. Moll ha incorporat el Diccionari a l'ortodòxia ortogràfica de l'Institut. Des de Mallorca, a més, ha dut a terme una heroica tasca editorial -les Biblioteques 'Les Illes d'Or' (1934), 'Raixa' (1954), 'Els treballs i els dies' (1963)...- d'una importància encara no prou valorada". Ω

La cultura en els Països Catalans: lliurats els Premis Ciutat de Xàtiva 2003 de poesia i narrativa

L'editorial Bromera del País Valencià editarà les obres de Miquel López Crespí i Tomeu Matamalas Grimalt

Juntament amb el premi de poesia "Carles Riba" i amb els "Octubre" de València, els Premis "Ibn Hazm" de poesia i el "Blai Bellver" de narrativa, editats per la prestigiosa editorial Bromera del País Valencià, esdevenen uns dels màxims indicatius del nivell assolit per la literatura dels Països Catalans.

Aquesta gran fita cultural de la poesia, l'assaig i la narrativa té el suport de l'Ajuntament de Xàtiva, l'Editorial Bromera i la Diputació de València.

La premsa de les Illes, sota els titulars "Dos mallorquins guanyen els premis 'Ciutat de Xàtiva'" (vegeu Diari de Balears, 1-XI-03), informa així de l'esdeveniment: "L'escriptor Tomeu Matamalas Grimalt i el poeta Miquel López Crespí, de Palma, han obtingut els XXIII Premis Literaris Ciutat de Xàtiva en les seves modalitats de Narrativa i Poesia, respectivament.

'El premi Blai Bellver de Narrativa, dotat amb 10.000 euros, ha estat per a l'obra Les rares pedres fines, de Tomeu Matamalas Grimalt. El premi Ibn Hazm de poesia dotat amb 3.000 euros ha correspost a l'obra Lletra de batalla, de Miquel López Crespí. (...) El pròxim 21 de novembre serà el lliurament dels premis a la Casa de la Cultura de Xàtiva i la presentació de les obres guanyadores el 2002".

El jurat que ha lliurat el XXIII premi de poesia Ibn Hazm al poemari Lletra de batalla de Miquel López Crespí era format per Vicent Soriano Ginés, escriptor

El jurat que ha lliurat el XXIII premi de poesia Ibn Hazm era format per Vicent Soriano Ginés, Joan Bautista Campos i Crualles, guanyador del premi Ibn Hazm 2002 i Josep Lluís Cebrian Molina, guanyador del premi Carlos Sarthou 2002.

i guanyador del premi d'investigació Carlos Sarthou 2001, Joan Bautista Campos i Crualles, guanyador del premi Ibn Hazm 2002 i Josep Lluís Cebrian Molina, guanyador del premi Carlos Sarthou 2002. El jurat del premi de narrativa era format per Vicent-F. Garcia Perales, doctor en Filologia Catalana, Vicent Ribes Iborra, historiador i novel·lista i Enric Salom Ramon, professional de l'ensenyament i escriptor. Presidia el Jurat Qualificador dels XXIII Premis Literaris "Ciutat de Xàtiva 2003", Elena Llopis Arnero, regi-

dora de cultura de l'Excm. Ajuntament de Xàtiva. Actua de secretària, Sònia Blázquez Alventosa, tècnic lingüístic de l'Ajuntament de Xàtiva. El jurat, reunit a la Casa de Cultura de Xàtiva donà a conèixer el seu veredict a les 20 hores del dia 30 d'octubre de 2003.

S'havien presentat 26 obres al premi de narrativa i 46 al de poesia.

Miquel López Crespí ha guanyat diversos premis literaris de poesia, novel·la, contes, teatre i narrativa juvenil.

Col·laborador dels suplementes de cultura dels diaris de les Illes, Miquel López Crespí ha publicat centenars d'articles dedicats a la literatura i a la història de Mallorca. Actualment té diverses seccions fixes a diaris i revistes. Entre 1996 i 1998 va publicar més de dos-cents articles referents a la història de Mallorca en el Diari de Balears. D'ençà 1999 ha escrit centenars d'articles en català en el diari El Mundo-El Día de Baleares. Durant molts d'anys portà la secció d'entrevistes del suplement de cultura del diari Última Hora i de la revista de l'Obra Cultural Balear El Mirall.

En Diario de Mallorca (1-XI-03), el periodista Agustí Garzó, escriu: "Miquel López Crespí nació en sa Pobla (Mallorca) y vive en Palma. Tiene 57 años y además de escritor atesora un amplio bagaje como periodista y, sobre todo, como activista y militante en diversos movimientos de izquierda. Es autor de cerca de 40 libros y lleva ganados numerosos premios literarios, entre ellos el Ciutat de València o los de poesía de Alicante y Castelló. 'Parte de culpa de que mi obra sea en mi lengua la tiene precisamente las canciones de Raimon', confiesa.

'Tomeu Matamalas tiene 51 años y trabaja como delineante en un despacho de arquitectos en Manacor. Su faceta literaria se inicia con esta novela, pero lleva ya 30 años como compositor, letrista, dibujante, músico e integrante de la compañía Gomteatre". Ω

(Redacció)

D I J O U S B O D ' I N C A

Fa 2 anys que en Manuel Luque i na Hellen Sharp regenten el Bar Restaurant Reverte a l'Avinguda del General Luque d'Inca. Despatxen els menús a 6€. Tel. 971 500 369

Fa 3 anys que la família Llobera-Lladó han obert l'empresa d'immobilitat i distribució hamaques CEYMA al carrer Bartomeu coc,20-3 d'Inca. Tel. 971 881 961

Són els activistes anti Autovia d'Inca, Sineu, Costitx i Caimari que recolliren firmes i al·legacions a la Fira del Dijous bo. Tel. 971 880 781

En Joan Ramis és un dels directors comercials de la societat de constructors amb seu a la carretera d'Inca a Lloseta quilòmetre 0'500. Tel. 971 503 850

Fa 3 anys que en Miquel Siquier va fundar l'empresa "Arròs sa Marjal" del carrer de sant Antoni,41 de sa Pobla. Tel. 971 540 470

Na Cristina Marco i n'Anna Maria camps són administratives de la Caixa Rural d'Inca. Sortiren al Dijous bo a fer marketing. Tel. 971 432 283

Fa 3 mesos que n'Antoni Pou ha obert la botiga de Tapisseria i Cortinatges Inca a la Gran Via Colom,150 Tel. 971 501 108

Na Rita Taltavull és la madona de la Pastisseria Cas Sucre a la Plaça de la Constitució, 11 des Mercadal. Els canyolis són la seva especialitat. Tel. 971 375 175

PRESENTACIÓ A ARENYS DE MAR DEL LLIBRE AUTOESTIMA I PAÏSOS CATALANS (La busca edicions)

Dia: Diumenge 7 de desembre de 2004

Hora: Dos quarts d'una del migdia

Lloc: Biblioteca Popular Pare F. Fita
(Rial de Sa Clavella xamfrà carrer de Bonaire)

Amb la presència de la poetessa Teresa Bertran

Un instant de la presentació d'Autoestima i Països Catalans el juliol passat a la llibreria barcelonina Cat Guinardó. Lluís Capellades de col·lectiu Gent de la Terra (esquerra), Quim Gibert (centre) i la consultora en psicoestètica Nati Muñoz-Espinalt (dreta).

Que Deus me perdôe

MÀLIA RODRIGUEZ

Se a minha alma fechada
Se pudesse mostrar,
E o que eu soffro calada
Se pudesse contar,
Toda a gente veria
Quanto sou desgraçada
Quanto finjo alegria
Quanto choro a cantar...

Que Deus me perdôe
Se è crime ou pecado
Mas eu sou assim
E fugindo ao fado,
Fugia de mim.
Cantando dou brado
E nada me dôe
Se è pois um pecado
Ter amor ao fado
Que Deus me perdôe.

Quanto canto não penso
No que a vida è de mi
Nem sequer me pertenco
Nem o mal se me da
Chego a querer a verdade
E a sonhar - sonho imenso -
Que tudo è felicidade
E tristeza não ha.

Que Déu em perdoni

Si la meva ànima reclosa
Es pogués mostrar,
I allò que pateisc callada
Pogués ser contat,
Tothom veuria
Com en sóc de dissortada
Com fingesc alegria
Com plor en cantar...

Que Déu em perdoni
Si és crim o pecat
Però jo sóc així
I fugint del fado,
Fugia jo de mi.
En cantar crid
I res no em doni
Si és doncs un pecat
Tenir amor al fado
Que Déu em perdoni.

Quan cant no pens
En el que la vida és per a mi
Ni tan sols em pertany
Ni en el mal si me'n dóna
Arrib a voler la veritat
I a somiar -somni immens-
Que tot és felicitat
I de tristesa no n'hi ha. Ω

D I J O U S B O R D ' I N C A

Fa 4 mesos que en Pere Mateu, en Guillem Gual, en Pep Toni i na Leyre Ordozgoiti s'han associat per fundar l'empresa Climastar al carrer de Pere Descatlar i Net, 14 de Ciutat. Climatització i aigua calenta. Tel. 971 718 177

Fa 7 anys que en Vicenç Porter de València és el delegat de l'empresa CEAN-CAR, de maquinària d'obra pública, al carrer Illes balears, 47 de son Bugadelles. A la foto amb els seus col·laboradors. Tel. 971 694 287

Fa un mes que n'Alicia Garcia amb na Judit Bonnin ha obert la botiga Q Modes al carrer ses Garroves d'Inca. Tel. 971 880 265

Fa 2 anys que la família Vichez va obrir el taller d'automatismes Vilchez al carrer des Pontarró, 43 d'Artà. Tel. 971 836 154

Fa 25 anys que en Tomeu Bennaser i en Felip Seguí obren el taller de portes automàtiques Bennasser. Seguí al carrer del Pintor Picaso de sa Pobla. Tel. 971 540 169

En Pep Rosselló és artesà. Fa betlems, falles, murals, quadres... Te galeria d'Art a Eivissa. N'Abel Matutes i na Sara Montiel són els seus padrins. Ara, en Bartomeu Martínez, regidor de cultura de l'Ajuntament d'Inca ha d'escriure la seva biografia. Tel. 971 505 517

Fa 14 anys que na Paula Parets amb en Bernat Ramis va obrir el taller de maquinària agrícola, industrial i d'obra pública REPMA MALLORCA al carrer dels Ollers, 192 del Polígon de Marratxí. Tel. 971 226 268

Fa un any que en Juanjo Marroig, n'Angelica Herssens amb en Ricard Castells obren l'empresa de carretetes elevadores al carrer dels Cellerers, 12 del Polígon de Marratxí. Tel. 971 605 294

MC DONALD'S & KFC

Si vostès creuen que el que mengen en McDonald's és "carn de soja" o carn de cavall, després de llegir el que segueix, desitjarien haver menjat la nutritiva "carn de soja" i el no-res tòxic carn de cavall.

Segons fonts autoritzades de la Universitat Estatal de Michigan, va transcendir recentment, que la carn que utilitza McDonald's per a les seves hamburgueses, prové d'uns autèntics embalums sense potes i sense banyes, que són alimentats per mitjà de tubs connectats als seus estómacs i que de fet no tenen ossos, sinó una mica de cartíl·lags que mai arriben a desenvolupar-se.

Qui els han vist, asseguren que són coses molt desagradables, doncs a més de romandre immòbils tota la seva vida, no tenen ulls, ni cua i pràcticament no tenen pèl; de fet, el seu cap és de la grandària d'una pilota de tennis i l'única cosa que sobresurt és el que els queda de "boca". La manipulació genètica de la qual són resultat, els converteix en veritables coses inanimades amb una horripilant aparença gelatinosa.

Quan el govern va intentar obligar-los a retirar dels seus anuncis que les seves hamburgueses tenien carn de cap de bestiar, ells van argumentar que en llatí "CAP DE BESTIAR" significa COSA, i que ells produïen carn de COSA, pel que van argumentar que si podien dir que era carn de CAP DE BESTIAR. Encara que dit argument és bastant rebutjable i fraudulent, es diu que amb tot el poder econòmic que els protegeix, hauran subornat a moltes persones, en diversos llocs, a molt alts nivells governa-

mentals. Per això, Mc Donald's es permet el luxe d'anunciar que li posen a les seves hamburgueses és 100% carn de CAP DE BESTIAR, o sigui carn de "COSA", és a dir, d'aquestes coses que se sap fan créixer en pseudo estables i amb procediments de dubtosa ètica. Però MAI veuran que existeixi cap llegenda o anunci on McDonald's digui que la carn que utilitzen és de "Bestiar Boví", que és el nom apropiat per a designar genèricament a toros i vaques. Les substàncies i toxines que desenvolupen les "COSES" que cria McDonald's, produeixen amb el pas del temps malsirreversibles en la salut.

Si creien que això era tot, deuen saber que els McNuggets i les hamburgueses McPollo, es fabriquen amb els excedents de producció de KFC (si llegeixen mes baix la nota relativa a KFC, s'assabentaran de la classe de "menjar" que ens embenin). Els primers efectes se senten a l'endemà d'haver menjat hamburgueses de McDonald's. Gran quantitat de persones sofreix d'indigestió i colitis. Semblés que aquests símptomes són intranscendents, però amb el pas dels anys, els efectes secundaris REALS IRREVERSIBLES es manifesten.

És un fenomen similar a la SIDA, ja que s'incuba i roman amagat durant molts anys, fins que a poc a poc va mostrant els seus efectes perniciosos. Encara que encara no existeix un nombre gran de persones afectades, s'ha sabut que en llocs com Canadà, Austràlia i per descomptat Estats Units, grups de científics especialitzats en la matèria, relacionen al consum de hamburgueses de McDonald's amb la síndrome de Alzheimer (Recorden a Ronald Reagan?), entre altres molts patiments l'origen dels quals semblava no estar relacionat amb altres causes. Com veuran, tot això és summament desagradable, per això, és important que tots sapiguem el que ens ofereixen en aquests llocs. No permetem que ens segueixin venent el que no és.

KFC

L'altra cara de KFC, que ha estat per molts anys part de la tradició Americana. Molta gent, dia a dia, menja religiosament en KFC. Però saben ells el que realment estan menjant? Durant un estudi recent sobre KFC realitzat en la Universitat de New Hampshire, van descobrir alguns fets molests.

Primer, ha notat algú recentment, que la companyia va canviar el seu nom... Kentucky Fried Chicken s'ha convertit en KFC. Sap algú per què Pensàvem que la veritable raó era pel de el menjar "FRIED" (Fregida). No ho és. La raó per la qual ho criden KFC és perquè no poden usar mes la paraula "CHICKEN" (Pollastre). Per què? KFC no usa "pollastres reals". Actualment estan usant organismes genèticament manipulats. Aquests, que ells criden "pollastres" es mantenen vius a través de tubs inserits dintre dels seus cossos per a bombar sang i nutrients a través de la seva estructura. No tenen becs, plomes ni potes. La seva estructura ha estat reduïda per a obtenir més carn d'ells

Això és molt bon per a KFC ja que no han de pagar molt pels costos de producció dels mateixos. No cal arrancar mes plomes o remoure els becs i les potes. El govern els ha indicat canviar tots els seus menús perquè no diguin més "pollastre". Si es fixen notessin la diferència. Escoltin els seus comercials. Els garanteixo que no veuran o escoltessin la paraula "pollastre". Ω

FONT:
Grup d'Investigació en Geomàtica
Universitat Industrial de Santander

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ I GLOBALITZACIÓ LLIBERAL

Presentació que va fer el nostre col·laborador Cecili Buele a la conferència que va fer el parlamentari basc d'Esquer Batua, Òskar Matute a la Cada de la Cultura de Ciutat el passat dimarts dia 18 de novembre.

Se m'ha encomanat que faci la presentació d'aquest acte, que gira entorn de NOUS PLANS DE CONVIVÈNCIA A EUZKADI: EL PLA IBARRETXE I EL FEDERALISME DE LLIURE ADHESIÓ D'ESKER BATUA, a càrrec del parlamentari basc OSKAR MATUTE GARCÍA DE JALÓN.

Com a exdiputat del Parlament de les Illes Balears, i també com a membre del grup de Drets Humans de Mallorca des de fa dècades, em complau moltíssim presentar avui i aquí aquest conferenciant que es troba entre nosaltres.

Organitzada per Drets Humans de Mallorca, en col·laboració amb el Comitè de Solidaritat de les Illes Balears amb el País Basc, aquesta conferència fa part de tota una sèrie que, d'un temps ençà, s'estan organitzant a Ciutat.

En aquesta ocasió la feim en aquesta Casa de Cultura, que la Directora general de Cultura del Govern de les Illes Balears, Sra. Catalina Sureda Fons ha posat a la nostra disposició, fins a les 22 hores.

L'haurem d'aprofitar al màxim.

M'ha semblat que seria interessant, amb aquesta presentació, fer al·lusió explícita a LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ EN UN MÓN MARCAT PER LA GLOBALITZACIÓ LLIBERAL.

El parlamentari d'Esquer Batua-Izquierda Unida, OSKAR MATUTE GARCÍA DE JALÓN, que tenim la sort i l'honor de tenir entre nosaltres, coneix a fons la realitat que està vivint el País Basc.

En té una visió molt directa. I ens en pot explicar molts d'aspectes.

Li volem agrair que hagi volgut venir a parlar-nos d'això que tant anhelam defensar i practicar també aquí, a Mallorca, LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ per a totes les persones i per a tots els pobles.

Com ja ha manifestat Oskar Matute en altres ocasions, des de fa alguns anys - sobretot des de l'11 de setembre de 2001 -, vivim situacions en què les llibertats i els drets de les persones i dels pobles es veuen vulnerats i trepitjats pels mateixos agents i representants dels Estats de dret: allò que es veu de manera molt sagnant a Iraq o Palestina, a Guantánamo o Bolívia, al Sàhara o als Grans Llacs africans, es constata ben cruament també a Euskadi o Catalunya, i es fa palès a certs nivells de la vida política a Mallorca o a Ciutat.

És allò que se'n diu, en paraules vives del gran poeta mort fa pocs dies:

«La pau pregonen, i amb la boca petita criden la guerra».

Drets Humans de Mallorca té constància que, des d'Esquer Batua, es propugna que la resposta més adient a aquestes circumstàn-

cies, de caire tan fortament agressiu, només pot arribar des de la defensa i la pràctica del dret i la justícia. No des de la vulneració i/o violació dels drets humans.

Per qualche cosa es va optar per constituir-hi, fa vint-i-cinc anys, un Estat europeu, social i democràtic de dret.

No s'hi poden passar per alt, en aquesta anàlisi, els advertiments poètics:

«El vol sinistre dels grans ocells de presa confirma l'ombra»

Oskar Matute García de Jalón, en un article que podem llegir a www.iualdia.com, considera que l'arribada de la democràcia a l'Estat espanyol permeté a les persones començar a moure's i actuar com a subjectes autònoms; capaces de pensar i decidir per si mateixes; alliberades d'esquemes paternalistes anteriors, eminentment clericals, autoritaris, sembradors de pastorals de la por, de discursos d'amenaçes i d'estratègies militars.

«No hi ha fanfarres pels perdedors, diu el poeta, sols l'ombra que els acompanya».

Amb l'arribada de la democràcia, la llibertat d'expressió esdevé una de les llibertats més valorades i invocades. Tot i que el pas del temps l'ha de convertir també en una de les més atacades.

A hores d'ara, segons alguns, la llibertat d'expressió està passant les hores més baixes des que acabà la dictadura franquista.

«Més aspre encara que els crits més sorollosos, aquest silenci»

El vell monstre del pensament únic pretén acabar amb la dissidència i la disconformitat de qui pensa i veu les coses d'una altra manera, distinta a la oficialment implantada com a imposable.

Ja no fa falta que es pretengui d'actuar-hi en conseqüència.

Basta molt poc. És suficient que se'n faci algun plantejament.

El Pla Ibarretxe, per exemple.

O el federalisme de lliure adhesió que propugna Esquer Batua, un altre.

Amb les paraules extretes del poema *Hai-kús en temps de guerra*, del català recentment desaparegut Miquel Martí i Pol, i amb les paraules del parlamentari basc d'Esquer Batua present entre nosaltres, Oskar Matute, esper i desig que puguem passar una vetlada força agradable, sens dubte enriquidora.

Pots començar quan vulguis, Oskar. Ω

*Cecili Buele i Ramis
Drets Humans de Mallorca
Ciutat, novembre, 2003*

[editorial de GARA, traduïda al català per ANNA notícies]

Èpica i misèries del discurs governant

La presentació d'una impugnació contra l'aprovació pel Govern de Lakua de la Proposta d'Estatut Polític de la Comunitat d'Euskadi i contra la seua tramitació per part de la Mesa del Parlament de Gasteiz, va anar acompanyada amb declaracions apocalíptiques per ministres del Govern espanyol i dirigents del PP. El titular de Justícia, José María Michavila, va dir que era «la resposta de la democràcia enfront d'un pla totalitari». El d'Interior, Àngel Acebes, va assegurar que el recurs «era absolutament imprescindible» per a fer front a un projecte «inconstitucional i secessionista que trenca la unitat d'Espanya». I Jaime Mayor Oreja, obligat sempre a anar un poc més enllà, va assenyalar que és «molt important» aprofitar totes les esclertes legals «per a donar aquesta gran batalla per la llibertat i la democràcia al País Basc i Espanya». Paraules, paraules i paraules que pretenen construir una carcassa èpica a una realitat miserable: que l'estat espanyol és incapaç de resoldre d'una forma democràtica les seues tensions territorials, i que en compte de tractar de canalitzar els problemes per a la seua resolució s'esperonen els sentiments més retrògrads de la població per a utilitzar-los en benefici electoral del partit governant.

El que l'Advocacia General de l'Estat pretén disfressar omplint els 43 folis de la seua impugnació amb referències a articles legals i sentències precedents és una evidència que al final acaba per aferrar en el propi text: que hi ha una qüestió de sobirania. Mentre que la Constitució espanyola que no va obtenir ni en Araba, Bizkaia, Gipuzkoa i Nafarroa el referende que ella mateixa exigeix per a altres processos consagra que la sobirania resideix al poble espanyol, en Euskal Herria hi ha una majoria política i social que considera que és a la seua ciutadania a què li correspon decidir lliurement el seu futur. I l'estat espanyol, lluny d'obrir vies per a solucionar aquesta qüestió de forma democràtica, el que fa és convertir les seues fronteres i el seu ordenament jurídic en una presó.

Declara el Govern espanyol que Euskal Herria no pot ser subjecte del dret d'autodeterminació. Però, per si de cas, encarrega resoldre el cas a un àrbitre parcial com és el Tribunal Constitucional. Si tan segur està de tenir raó, per què no eleva el cas a l'àmbit internacional? Per què tem que la ciutadania basca pugui tan sols desenvolupar un debat sobre el seu futur? - Ω

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

ASSASSINADA CECÍLIA

En vida, ens han de canviar el cervell, a tots!

Però justament en un sentit contrari al que ens ho fan diàriament des de tants angles.

Mires pertot arreu, et gires onsevulla.

No sents ni veus cap altra nota.

Tot són notícies que incideixen en la mort, en la violència, la guerra o en les armes: maleïdes eines, prefabricades a ciència i a consciència, amb l'única finalitat de matar éssers humans.

Globalment, són molts els homes que estenen la flaire violenta, destructora de vides i de dones.

Localment s'escampen, també prop de ca nostra, maleïdes i abusives pràctiques de mascles: fins i tot sense cap eina esmolada ni cap arma mal parada, però amb el mateix cervell ben trabucat, liquiden l'existència d'una dona, com si res.

¿I ja van quantes, Cecília assassinada?

Si és ben cert que, qui es fa capaç de matar una mosca, també serà capaç de matar una dona, s'ho paga posar-se debò a trasplantar cervells de l'una cap a l'altre.

En vida, ens han de canviar el cervell, a tots!

Que, en ser ben mort, ja no hi ha res més a fer. Ω

*Cecili Buele i Ramis.
Ciutat de Mallorca, 12 de novembre de 2003.*

La unitat nacional que necessitam

Carod diu que si guanya les eleccions proposarà un govern de concentració per canviar d'Estatut i finançament

09/11/2003 09:32

CATALUNYA.- 16-N- Gorka Knörr (EA) canta "L'estaca" en basc i català en suport a ERC durant el seu míting central de campanya BARCELONA, 9 (EUROPA PRESS)

El candidat d'ERC a presidir la Generalitat, Josep Lluís Carod-Rovira, ha afirmat avui que si guanyés les eleccions proposaria a tots els partits "de tradició catalanista i democràtica" —tots "menys el PP"— "anar junts per Catalunya a favor d'un nou Estatut i un nou sistema de finançament".

En canvi, "si Artur Mas ens ve a buscar", ha advertit, serà "o Catalunya o el PP: haurà d'elegir". I al PSC li ha dit que "o Catalunya o el PSOE: haurà d'elegir". "Nosaltres ja hem elegit, hem elegit Catalunya, que vol dir la gent". "Abans que ERC, primer, Catalunya", ha assegurat.

— — —
Carles:
— Renovació ideològica, social i combativa. —

Ni dretes ni esquerres.
Patriotes Catalans, unió Nacional.

Cal un lloc per centralitzar, una data i un equip de treball.

Hi ha algú interessat...??

Cal desenvolupar la idea...!!

Hi han mitjans i moltes ganes.

Carles.

Tan de bo! Això però ja ho vam intentar! Va ser l'anomenada Solidaritat Catalana (1906). En aquell temps s'aconseguí una unificació dels grups catalanistes, des dels carlins passant pels republicans fins a la conservadora Lliga. Va ser tot un èxit. La clau: un programa del tot indefinit, una agressió directa al catalanisme polític que aglutinà tots els seus membres...L'eufòria, tanmateix només durà dos anys, fins a la Setmana Tràgica. Ho podríem repetir? Potser són massa diferents els interessos de cada partit però... somniar és gratis!!!

Carles: jo faig per veure-ho positiu...

RE: que aquest esforç mai et tanqui els ulls a la realitat.

Maragall recull els vots de molts emigrants i catalans que és consideren més espanyols..., millor que votin a Maragall que no pas a Piqué...!!

RE: els immigrants espanyols voten psoc, encara hi ha alguna iaia que diu que vota al "Felipe", però molts dels joves van directament al pp. No podem negar la realitat, tenim vivint a Catalunya uns quants milions d'emigrants..., el seu vot ens agradi o no val tant com el nostre.

RE: la sucursal del psoc a Catalunya, aprofitant les despulles i el nom del PSC, treu molts vots en zones amb pocs immigrants.

Però si Maragall és president ho

serà mercès al recolzament de Carod i Saura..., aleshores vulguis o no és una forma de neutralitzar relativament els vots espanyols que recull Maragall.

RE: l'experiència a l'Ajuntament de Barcelona ens hauria de demostrar que els sociats no volen socis sinó servents, cosa lògica d'altra banda, i que els forts tenen mitjans, grans complicitats mediàtiques, per neutralitzar els neutralitzadors, fer aparèixer els fracassos com a conseqüència de la imposició dels companys de govern i els èxits com a resultat de la seva brillant intuïció, això per no parlar de que a Madrid en cap cas els interessarà que la seva sucursal aquí accepti condicions que dilueixi la presentació d'una victòria a les nostres eleccions com preludi de la recuperació i de la victòria a les eleccions espanyoles.

Tot i així haurem de veure quines quotes de poder s'estableixen i quin nivell de catalanització estarà disposat a prendre en Maragall.

RE: fes una ullada a com funciona el seu partit, el que ens hauríem de preguntar és que està disposat a acceptar el psoc, i per a això el millor és parlar amb en Montilla i la resta de l'aparell del partit.

No hi a res decidit, podem encara veure un pacte CiU-ERC..., tot i que l'oposició pot ser molt forta PSC-IC, en aquest cas.

L'únic que de fet proposa totalment coherent és en Carod.: un govern de concentració..., però ni en Mas ni en Maragall sembla que vulguin acceptar-ho...!!

I fora veritablement la solució...!! i un pas molt ferm per la construcció nacional..., un bloc compacte de les forces catalanes..., l'aïllament de Piqué...!!

RE: jo estic convençut que ningú traurà cap resultat escandalosament

gran, és clar que fins al dia d'avui sempre m'he equivocat en les meves prediccions, crec que haurem d'esperar al dilluns 17, i dies successius per veure que passa. Salut amics...!!

Ens llegim,

Tots contra ERC: Visca Catalunya!

JOSEP-LLUIS CAROD-ROVIRA

Quan falten tan sols quatre dies per a les eleccions al Parlament de Catalunya, ERC ha esdevingut l'ase dels cops, el blanc de totes les crítiques, el centre de totes les dianes on coincideixen totes les altres forces en els seus atacs d'una intensitat desfermada. Aquest quatre contra un, aquest acord insòlit entre CiU-PSC-PP-IC-V a l'hora d'atacar ERC, aquesta coincidència sospitosa de tots contra ERC, l'elecció del partit degà del catalanisme polític i de l'esquerra del país com a adversari comú, finalment, serveix per identificar amb claredat quina és la força política, quin és el partit, quines són les sigles que no pertanyen al sistema de partits del regim. ERC apareix singularitzada, així, com l'única opció totalment diferent de les altres, que no està sotmesa a interessos econòmics particulars, ni a dependències polítiques exteriors, i que, per això, no pertany a la categoria dels partits de sempre, d'aquells que han manat tota la vida.

ERC va per lliure, diu el que es creu, es creu el que diu i, sobretot, ho fa amb les mans ben netes. Al mateix temps, és l'única força política catalana que no té, ni ha tingut, cap acord estable amb cap partit espanyol. Així, al Parlament Europeu, el diputat republicà, l'advocat de Perpinyà Miquel Mayol, forma part del grup parlamentari de l'Aliança Lliure Europea, juntament amb el PNB, EA, el BNG i els partits sobiranistes de Flandes, Escòcia i el País de Gal·les. El PPC és el PP i punt final. El PSC, a Madrid, no existeix, ja que al Congrés de Dipu-

tats només hi ha el PSOE, on figuren els diputats socialistes catalans. IC-V, després de la desvinculació d'IU que va promoure R. Ribó en el seu moment, ha tornat a lligar-s'hi i concorren junts, en la mateixa candidatura, en aquests comicis. CiU, al seu torn, té la responsabilitat d'haver convertit José M. Aznar en el president del govern espanyol, dos cops, malgrat haver assegurat, tant el 1996, com el 2000, justament tot el contrari. Fins i tot, a la cambra de Brussel·les i Estrasburg, la diputada d'UDC, escollida a la llista de CiU, té a A. Vidal-Quadras com a company del mateix grup parlamentari popular...

En fi, ERC és, doncs, l'únic partit nacional independent, no sotmès per pactes a cap altre, com també és l'única força política que no va participar en la gran operació de baixes polítiques de la Transició. La seva trajectòria de fidelitat insubornable a Catalunya, la seva credibilitat institucional com a partit dels quatre presidents i la seva condició de partit republicà van fer que, el juny de 1977, fos l'únic partit català que no va ser legalitzat per la democràcia espanyola i, doncs, que no va poder concórrer a les primeres eleccions celebrades després del franquisme. Va caler que arribés l'1 d'agost d'aquell any per ser un partit tan legal com els altres. Fins i tot el Partit Comunista va ser legalitzat quatre mesos abans. Queda clar, per tant, ja des de bon començament, quina és l'única força política catalana que Madrid considera un autèntic perill per als seus interessos.

Mes a prop que mai del final d'una etapa, els partits que n'han estat hegemònics durant un quart de segle, es resisteixen al canvi, de manera afeïssada, i no volen ser substituïts a les urnes en el seu paper dirigent, ja que això significaria un canvi real en l'estructura de poder existent fins ara a Catalunya. De poder, d'interessos, de negocis, de privilegis, d'influències, de clientelismes i favoritismes de la més variada espècie...

Perquè no es modifiqui la correlació de forces actual, tots quatre partits s'han posat d'acord ben aviat per fer front comú contra l'adversari incòmode, el contrincant que fa nosa, l'opositor que, a la fi, vol, pot i està prou preparat per governar i, a mes, fer-ho bé. Amb competència, honestat i il·lusió. I això és, precisament, el canvi de regim que no volen que es produeixi.

J. Rosell, J.M. Aznar, M. Rajoy, R. Rato, Mayor Oreja, Vidal-Quadras, J. Piqué, tots, tots, desapareixen contra ERC la seva artilleria dialèctica. ERC és, per a ells, l'enemic a batre, les sigles que no poden pair que puguin pujar, en definitiva, la representació més genuïna d'una Cata-

lunya digna i valenta, que no renuncia a la seva identitat nacional i que, sense embuts, defensa l'única sobirania digna d'aquest nom: la que ens ha de convertir en un Estat d'Europa, tan lliure i independent com els altres, o tan poc com els altres, però no menys que els altres. Cap altre partit català vol una Catalunya lliure, ja que tots la volen lligada a Espanya.

La por a perdre el poder acumulat durant un quart de segle ha fet que, inevitablement, el nerviosisme s'instal·les a les cúpules de CiU i el PSC.

Els insults, les desqualificacions, les mentides, han esclatat a la segona part de la campanya, com a practiques que delaten uns projectes que ja son incapaces d'exportar idees, propostes i iniciatives per tornar a il·lusionar aquest país. Hi ha hagut qui ha passat de fer país a fer negoci amb el país, com hi ha hagut qui, en nom del progrés i de l'esquerra, ha perdut tot marge de maniobra per construir un projecte de Catalunya, sense demanar permís a Madrid.

Si jo fos el cap de la llista més votada proposaria a tots els partits de la tradició del catalanisme democràtic -tots llevat del PP, doncs- un gran acord per Catalunya, anar junts per fer des de la concentració nacional el llarg camí cap a un nou Estatut i un nou sistema de finançament. I CiU haurà de triar entre tornar a dependre del PP i Catalunya, com el PSC haurà d'escollir entre el PSOE i Catalunya. Nosaltres, a ERC, ja hem triat: Catalunya. Si volem evitar que, per tercer cop consecutiu, CiU torni a pactar amb el PP i si, també, volem impedir un pacte de baixes polítiques i salvació laboral d'alt estandíng, entre CiU i PSC, no hi ha instrument millor que el vot a ERC, per impedir-ho. Com mes forta sigui ERC, mes forta serà Catalunya, perquè ERC és l'únic partit que no depèn de ningú.

Com que Piqué no serà president de la Generalitat, el vot útil del PP a Catalunya és, doncs, el vot a CiU. El 16 de novembre, si poguessin votar, Aznar ho faria per Mas, i Bono, per Maragall. L'un és el candidat d'Aznar, tant com l'altre és el candidat de Bono. Ni l'un ni l'altre, però, mai, mai, mai, no votarien ERC, l'únic partit capaç de donar un disgust de debò, pels seus resultats, a J.M. Aznar, perquè és l'únic amb un projecte polític diametralment oposat al seu. Cadascú, doncs, té el seu candidat. Jo només vull ser un candidat pel meu país, malgrat que els altres quatre partits vagin en contra meu. Visca Catalunya lliure! Ω

Josep-Lluís Carod-Rovira.

Secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)
www.carod-rovira.net

GANDHI, EL MAJOR INDEPENDENTISTA DE LA HISTÒRIA: FE I FORÇA CONTRA L'OPRESSIÓ

Mohandas Karamchand Mahatma - ànima gran- Gandhi (1869-1948), advocat i independentista no violent indi, fou la figura central de la independència de l'Índia del colonialisme europeu. El combat del seu moviment aconseguí, amb mètodes no violents, la independència (i l'alliçament) de 300 milions d'indis front a l'Imperi més poderós de l'època, el britànic.

Gandhi és un exemple de la força de la fe i de la no violència, de la voluntat de cercar, ara i ací, la justícia de les benaurances. Més enllà dels esquemes sectaris i d'egoismes.

Escoltem les paraules de l'independentista Mahatma Gandhi:

GANDHI I L'OPRESSIÓ NACIONAL.

"Sempre ha estat un misteri per a mi que l'home pugui sentir-se honorat per la humiliació del seu proïsme" (quan veié una colla d'indígenes obligats a caminar per sota, a fi de cedir la voravia als forasters).

"Hi ha tanta falsia perquè tothom exigeix recititud sense sotmetre's a la menor disciplina".

"...La nostra ira, dominada, pot esdevenir una força capaç de moure el món".

"L'alegria rau en el combat, l'esforç, el patiment que suposa la lluita, i no pas en la mateixa victòria".

"Una nació capaç de sacrificis sense límit és capaç d'enlairar-se fins a altures il·limitades. Com més pur sia el sacrifici, més veloç el progrés".

"El meu patriotisme no és res si no és compatible amb el major benestar de la humanitat, sempre i sense excepció".

"El dia que l'Índia renunciï a la por, podrem dir que té la força necessària per a lluitar. No cal usar armes...el guerrer de debò no és pas qui mor matant, sinó qui ha après a viure morint".

"Serà l'evidència del poder espiritual de l'Índia sols si ens neguem a una posició de força, malgrat que la tinguem...Això ben poc té a veure amb el "perdó" que el ratolí ofereix al gat!".

"La interdependència és i hauria de ser l'ideal, tant com la independència..."

"De moment sols la nostra feblesa ens aparta de la violència. Si compreguéssim que, malgrat la violència, és la força moral la que governa l'univers, ens ensinistraríem en la no violència amb una fe completa en les il·limitades possibilitats que ofereix".

"Si jo tingués cap influència sobre els boyscouts i d'altres colles, declararia obligatori de cantar melodies nacionals en totes les assemblees. La música té un efecte elèctric. Dissortadament, no ha pas arribat a ser nacionalitzada".

"La no violència ("Ahimsa") és la força més

formidable que té la humanitat al seu abast. És encara més poderosa que la més potent arma de destrucció ideada per l'enginy humà".

"Perdre la individualitat pròpia i esdevenir un simple engranatge d'una màquina és impropri de la dignitat humana".

"No sóc pas un visionari. Pretenc ser un idealista pràctic. La no violència, en el seu estat pràctic, vol dir patiment conscient. No pas dòcil submissió a la voluntat del pervers".

GANDHI I LA SEVA FE.

"Crist és la font més rica de força espiritual que hom pot conèixer. Ell és el més noble de qui vulgui donar-ho tot sense demanar res. El Crist no pertany pas sols al cristianisme (institucional), sinó al món sencer".

"Crec en Déu no pas com a una teoria, sinó com un fet més real encara que la vida mateixa".

"La veritat és Déu i Déu és veritat".

"Si mantenim atenta l'oïda, Déu ens parlarà en la nostra pròpia llengua, qualsevol que sia".

"Qui confia en Déu deixa de témer els homes...si nosaltres tenim cura de l'avui, Déu en tindrà del demà".

"La covardia no és senyal de fe en Déu".

"Un poeta digué que el camí a Déu és per a valents...L'atmosfera actual està tan curulla de verí que ens neguem a recollir la saviesa dels antics...L'amor sosté el món. Davallar és fàcil, no pas enlairar-se. Com que la majoria som indisiplinats, la nostra experiència diària rau a insultar-nos i barallar-nos sota qualsevol pretext".

"La fe és una funció del cor i ha de ser mantinguda per la raó. La una i l'altra no es desdiiuen pas, com molts creuen. Com més intensa és la fe, més aguda és la raó. Quan la fe es torna cega, mor".

"Quan admir la bellesa d'una posta de sol o de lluna, la meva ànima curulla d'adoració al Creador".

"Déu respon les pregàries a la seva manera, no pas a la nostra" "La meva major arma és la pregària muda" "La pregària és la primera i l'última lliçó per a aprendre el noble i brau art de sacrificar l'ésser en els variats senders de la vida" "Orar no és pas demanar. És un neguit de l'ànima. És el reconeixement diari de la pròpia feblesa. Per a pregar és millor tenir un cor sense paraules que no pas paraules sense cor".

GANDHI I LA SEVA ESPIRITUALITAT.

"La força no prové de la capacitat física, sinó d'una voluntat indomable".

"L'Home ha de triar entre aquestes dues vies: cap amunt o cap avall. Però per la bèstia que duu a dins, optarà més sovint per la d'avall, sobretot quan li és bellament presentada. L'home capitula sovint quan el pecat li és presentat amb un reves-

timent de virtut".

"La vida és superior a qualsevol art. I, més encara, l'home qui atansa sa vida a la perfecció és el major artista. Perquè, ¿què és l'art sens el fonament d'una vida noble?".

"L'Il·luminat ens digué que si compremem la buidor del món material...Llavors hi haurà tresors de Dalt, i pau que supera qualsevol enteniment i una felicitat que ens ha estat sempre del tot estranya".

"Qui no actua, cau; qui sols desisteix del guardó, s'enlaira".

"L'amor és la força més subtil i penetrant".

"Cada volta que l'egoisme ens empaiti...recorrem la cara de l'home més pobre i desemparat que mai hàgim vist i demanem-nos si el beneficia allò que volem encetar".

"L'Ahimsa (=la no violència) és ferida per tot pensament indigno, per la pressa desmesurada, la mentida, la malfícia...També quan retenim allò que l'altri més n'ha de menester".

"El poder de les multituds és el gaudi del tímid. El valent d'esperit frueix del combat en solitud".

"L'home qui tem la força bruta no ha arribat a conèixer-se a ell mateix".

"L'impossible s'esdevé contínuament possible".

"Mantinc que la ment humana i la societat no es troben dividits en compartiments estancs anomenats "social", "polític" i "religiós": cadascun d'aquests se n'endinsa en els altres".

"Per veure cara a cara l'esperit de la veritat universal que tot ho penetra, hem de ser capaços d'estimar la més vil criatura com a nosaltres mateixos...Puc afirmar sens el menor dubte, i malgrat això amb total humilitat, que els qui diuen que la religió no té cap relació amb la política, no saben què vol dir religió".

"De què val la fe si no ve traduïda en acció?".

"Si volem transmetre un missatge a Occident, que sia el de l'amor i de la veritat. No m'adreç a la vostra ment. Vull captar el vostre cor. Assolireu la sencera conquesta de l'Occident no pas amb la venjança per haver estat explotats, sinó per l'autèntica comprensió".

"La no violència triomfa sols quan hom té autèntica fe en Déu".

"Una fe vertadera en la no violència és impossible sense una real fe en Déu. Un no violent no pot fer res sens el poder i la gràcia de Déu: no tindrà el lleu de morir sense ira, sense por, ni ànsia de venjança. Un tal coratge prové del convenciment que Déu sojorna al cor de tots nosaltres, i que no deu haver-hi por davant de Déu...El coneixement de l'omnipresència divina implica també respecte per la vida de l'oponent...calmar al fúria de l'home quan la bèstia que té a dins s'empara de la seva persona".

"La veritat cal que sia repetida mentre hi hagi homes que no hi creuen". Ω

Ofensiva espanyolista contra el català: També a internet

PER **GUILLEM**

Com ja sabreu, des del setembre del 2003 Google reenvia les peticions fetes al portal "Google català", el quart portal Google més antic del món, cap al portal de nova creació "Google España", que té l'avantatge que no està escrit en la nostra llengua i que està especialitzat en recerques ràpides d'informació relativa a un altre país.

La lluita contra el "terrorisme judeo-massònic-separatista-internacional" no té fronteres: tal i com va declarar a la premsa la secretària d'organització del PP, Ana Mato, "no podem permetre que el català sigui llengua oficial a Europa perquè no podem permetre que el català passi per sobre l'espanyol". Queda clar. Pel fet d'existir som una amenaça i ells només usen la legítima defensa.

Ara l'ofensiva és cibernètica: no és admissible que el català sigui la setena llengua europea més usada a Internet. De fet, és ridícul: això passa perquè a Internet encara no hi ha prohibicions. Si Internet passa a estar regulat i legislat, es poden prohibir aquests abusos de les llengües regionals i tornar a situar cada llengua al lloc que li correspon, tal i com es fa amb el que sí que està legislat: els canals de televisió, les sales de cinema, les revistes dels quioscs i tots aquests mitjans on per llei la nostra llengua té l'espai que es mereix.

^ v ^

El Somriure de l'Esparver...

Si no voleu passar per l'embut, podeu usar un mirall del Google català:

<http://www.nitium.com/googlecat>

Fidelitzeu-vos al nou GoogleCat. Farem que a can Google s'adonin que els que s'hostatgen al portal de l'Ansar no són ni el Nen, ni Josep, ni Maria.

Passeu la Bonanova.

"Ofensiva espanyolista contra el català: També a internet" | 12 Comentaris

Us heu begut l'enteniment!

Aquest missatge es infumable! Qui demana control d'internet si que treballa per Aznar, Bush i tota la colla de polítics que no creuen en la llibertat i la democràcia! Si volem un Google Catalunya doncs molt be, demanem-lo, fem campanyes, però si us plau no diguem bestieses. Tot i que crec que no

ha estat del tot correcte la manera com Google ha introduït Google Espanya, no ha tingut en compte les cookies amb les preferències idiomàtiques ni les preferències de localització, s'ha de reconèixer que te més sensibilitat per la llengua que la majoria d'empreses grans. Així que defensem la llengua de veritat, però no li fem mal amb proclames mal escrites, antidemocràtiques i demagògiques.

[[Respondre](#)]

Les paraules d'aquesta senyora son prou significatives. No poden permetre que el català passi per damunt de l'espanyol (Com?? amb els seus 400 milions i tenen aquestes pors infantils).

Si els hi poguessim aplicar el Pentotal (el suero de la veritat de les pel·lícules) acabarien confessant que tampoc poden permetre que els catalans passem per damunt dels espanyols.

Sí l'únic que volem és viure lliures i en PAU.

Parafraesajant l'Obelix: Estan bojós aquests espanyols!

[[Respondre](#)]

Estan bojós

Vull dir que estan BOJOS, o són uns COVARDS, tots akells ciutadans de Catalunya, València i les Illes que encara no són independentistes. Perquè amb coses com akesta, la nova constitució europea, etc... la nostra llengua i cultura MORIRAN. I a molts i moltes els és igual (altres se n'algren). SALUT!

[[Respondre](#)]

Quins porros que s'havia fumats qui ha escrit aquest article!!

Siguem seriosos!

[[Respondre](#)]

Ara l'ofensiva és cibernètica: no és admissible que el català sigui la setena llengua de tot el món més usada a Internet. Això és fals! El català és la setena llengua més parlada en la Unió Europea. Pel que fa a internet, el català està, en nombre de pàgines web, en el número 23. Siguem seriosos sisplau! I el Racó hauria de supervisar les notícies que publica, que no continguin errors d'aquest tipus. Apa adéu!

[[Respondre](#)]

És que al final no sé com no volen que siguem independentistes, amb tot el que ens fan i com ens ataquen només per ser d'on som i parlar la nostra pròpia llengua. Com no hem de voler defensar els nostres interessos, que són la nostra llengua, la nostra cultura, els nostres valors, si no deixen d'atacar perquè acabin desapareixent? Si no ens defensem natros mateixos, qui ho farà? A sobre es queixen... I quina por té ara la tia esta de que la llengua catalana passe per damunt de l'espanyola? Això no són més que simples excuses puerils que no colen.

[[Respondre](#)]

No passem per l'adreçador! Tots amb el GoogleCat!

[[Respondre](#)]

M'agradaria contestar a l'anònim que ha titulat "Us heu begut l'enteniment!": perdoni però em sembla que no ha estès el que volia dir en Guillem. Aquest no demana cap control d'Internet. El que diu és que els espanyols voldrien que Internet estigués "regulat i legislat per evitar aquests abusos de les llengües regionals" i per tant tenir, també a Internet, la situació de llengua dominant que el castellà té arreu dels Països Catalans.

Torni'm a perdonar però la proclama ni està mal escrita (el seu escrit en canvi té moltes faltes...), ni és antidemocràtica, ni diu bestieses ni molt menys és demagògica.

Simplement el que diu és el que veiem, patim i suportem cada dia, escrit amb una certa ironia.

Jo també m'apunto al nou GoogleCat

Felicitats Guillem!!!

[[Respondre](#)]

Jo uso, des d'ara, GoogleCat.

(Dades d'Usuari)

<http://www.cromelnordic.org>

JO estic decidit a usar el Google Cat, perquè és com amb una mica d'esforç un vot per l'Internet català.

Animo a tothom a aquest us.

Per cert, a mi no em preocupa que el català sigui llengua oficial i desplaçi l'espanyol... Hem de reaccionar contra el franquisme i la dictadura lingüística. Que el català desplaçi a l'espanyol? Ara mateix sis plau! :-) Ω

Creació a Perpinyà del Col·lectiu CulturalNord

A Catalunya Nord s'ha constituït recentment el col·lectiu CulturalNord, format per les associacions Arrels, Comte Guifré, Casal Jaume I de Perpinyà i Òmnium Cultural Catalunya Nord. Quatre entitats que tenen una

llarga trajectòria d'actuació en el món cultural nord-català, sent cadascuna d'elles pionera i representativa en el seu àmbit: ensenyament acadèmic primari i secundari, cursos de català per adults, premis literaris, ràdio catalana, organització d'actes públics amb conferències, debats i exposicions.

L'objectiu essencial d'aquest col·lectiu és donar a conèixer a la resta dels Països Catalans la pluralitat i la dimensió real del moviment associatiu nord-català i de la seva vitalitat. Considerant prioritari arribar a crear un estat d'opinió de cara a Catalunya Nord tant pel que fa a les institucions, el món cultural i cívic com els ciutadans dels Països Catalans, CulturalNord vol concertar amb les institucions i altres estaments del Principat una política coherent i no aleatòria, per ajudar al desenvolupament de la catalanitat i de les entitats que amb la seva tasca el fan possible a Catalunya Nord.

Seguint aquesta línia d'actuació les quatre entitats que formen el col·lectiu s'han entrevistat amb representants de les candidatures a les eleccions del 16 de novembre al Parlament de Catalunya per demanar-los, en primer lloc, la reconducció dels ajuts institucionals existents i, tot seguit, l'obertura d'un diàleg, amb suport parlamentari, tendent a instal·lar una real política cultural, no únicament de finançament per subvencions, envers Catalunya Nord, i consensuada amb el conjunt de les associacions nord-catalanes.

La resposta dels candidats ha estat globalment positiva i ja s'ha traduït amb el compromís, fet públic per Iniciativa per Catalunya-Verds, d'incloure en el seu programa electoral la celebració d'un debat anual al Parlament de Catalunya sobre la situació de Catalunya Nord. Ω

Per a més informació:

00 33 6 60 80 93 96

00 33 4 68 67 11 97

00 33 6 09 30 70 82

Correus electronics:

comte.guifre@wanadoo.fr

pere@arrels.net

serra.jc@wanadoo.fr

GIRONA

una ciutat presumida

àlbum fotogràfic

La ciutat de Girona, fundada pels romans, té en el seu nucli antic un dels millors conjunts històrics del país: muralles medievals, monuments romànics i gòtics, espais barrocs i un dels barris jueus més ben conservats d'Europa. La ciutat nova, equilibrada i dinàmica, alberga obres notables del noucentisme i mostres destacades de l'arquitectura contemporània. A banda i banda del riu que reflecteix les seves pintoresques façanes, el passat i el present s'uneixen per oferir al visitant una lliçó plàstica d'història, d'art i de vida. Cruïlla de camins entre la muntanya i el mar, Girona és també punt de partida cap a zones tan singulars i atractives com el Pirineu i la Costa Brava

Cuidada fins a l'últim detall, neta com el seu cel, i conservada com una llauna de sardines sorgeix de la terra una gran ciutat. Simpàtica és la seva gent com romàntics els seus carrers. Una ciutat ben equipada, una gran urbs tranquil·la com un poble de mil habitants i tant presumida que de matí quan surt el sol enlluerna la seva gent per desitjar-li bon dia, per estimar-la fins que se'n va a dormir. Per escriure un poema ple d'amor a tota aquella gent que la contempla i en te cura com si d'una peça d'or es tractés.

Girona és una de les ciutats més boniques de Catalunya, encara se'n conserven perfectament les seves muralles i el seu casc antic, net i polit. Guardat com una joia pels seus habitants i una meravella pels amants d'aquest tipus d'arquitectura. De Girona se'n podria fer perfectament una pel·lícula medieval, una ciutat de retrat esperant a ser observada cada dia, una ciutat que quan es mira al mirall no troba cap imperfecció, una ciutat que gràcies als seus habitants posseeix el casc antic més presumit de Catalunya, i més ben conservat d'Europa.

Tots els seus carrers puguen cap amunt, des de les muralles podràs observar tota la ciutat i més, des de les seves torres et podràs sentir l'amo del cel, de la ciutat. I és que les seves vistes contemplen tot Girona. Els seus carrers estrets, empedrats, i les seves cases com tretes d'un llibre de poesia fan del seu casc

antic un barri molt acollidor. Un barri ple de detalls, des de les seves faroles fins a l'última pedra minúscula.

El jardins ben cuidats, els arbres que t'observen com uns senyors, i un riu que passa a peu de muralles fan que passis una estona tranquil·la, pacífica, de reflexió...

La seva catedral, al cap d'unes escales, única al món per ser d'una sola nau...Un casc antic, un barri medieval que res té a veure amb Barcelona amb carrers degradats, pisos pobres sense aigua ni façanes decents... Girona és el seu contrari... tota una joia que cal fotografiar i visitar.

Però Girona no és només una petita ciutat, és un centre cultural. Girona és la ciutat d'oportunitats per als joves artistes, i és que aquesta gran vila romana amaga dins seu milers i milers de joves pintors, escriptors, cantautors. Tota classe de gent bohèmia, un fet que es reflexa en la gran quantitat de centres culturals, d'associacions de joves, de galeries d'art, d'exposicions...

Una ciutat bohèmia, artística...diferent. La gran majoria dels seus bars i restaurants, sobretot els que es localitzen entre les muralles de la ciutat, omplen les seves parets amb poesies, manuscrits, refranys, obres artístiques... però sobretot fotografies. Fotografies de Girona, ja siguin actuals, siguin il·lustracions del segle passat o imatges de fa cinquanta anys.

Situat a 50 minuts de Barcelona amb cotxe, o 1h 30 min amb tren és una ciutat que es fa accessible visitar pel que fa qüestió temps. Una ciutat romàntica i alhora amaga en si mateixa un gran sentiment de bogeria, bogeria de presumció. Girona és un crit silenciós, una veu que només sen-

ten els gironins, i els visitants més aguts. Girona és una ciutat de vibracions, de naturalitat en la seva forma de ser.

Si la seva arquitectura ja ens deixa fascinats, més o igual de meravellats ens deixa el seu medi natural, la Devesa de Girona, el parc urbà més gran i frondós de Catalunya, té una extensió de 40 ha, de les quals nou són de passeigs ombrejats. El parc compta amb més de 2.500 plàtans, híbrids de les espècies oriental i occidental, que en la seva majoria van ser plantats pels voltants de 1850 i tenen, per tant, uns 150 anys. Col·locats a molt poca distància els uns dels altres, s'han vist obligats a créixer més en llargada que en amplada i això els ha fet assolir abans d'hora alçàries pròpies del seu zenit vital. Molts d'ells tenen l'altura excepcional de 55 m.

El Parc de la Devesa és situat entre el Güell, l'Onyar i el Ter, a la zona NW del nucli urbà. Té una extensió propera a les 40 ha i és l'arbrada més important de tot Catalunya. El 1943 fou declarat parc artístic nacional. Ha estat objecte de descripcions i cants dels poetes més importants del país i dels prosistes més destacats. Lloc d'esbarjo i d'activitats d'esplai, la Devesa ha complert, al llarg de la seva història, funcions ben diverses: des de zona forestal destinada a salvaguardar l'indret de les inundacions dels rius, a l'emplaçament actual de les fires, passant per diverses activitats: militars, esportives i populars.

No ho dubtis, Girona no és una ciutat que es visiti en un dia, ni amb dos... Girona és una petita ciutat que primer has de visitar de dia, i després de nit. Són dos conceptes diferents...dos sensacions oposades. Aprofita els caps de setmana avorrits, el viatge en tren des de Barcelona són 10 € d'anada i tornada en total. Ω

Gerald Llach

No sé si Letizia Ortiz arribarà a ser la reina de tots els espanyols, però sí que tinc clar que no ha sigut la presentadora de tots i que aqueix és un pecat prou més greu que el de ser divorciada. La futura esposa del príncep Felipe ha sigut una de les cares més visibles dels informatius més sectaris i manipulats en la història de la televisió a Espanya, franquisme a banda. No ho dic només jo, sinó que ho acaba de sentenciar l'Audiència Nacional en un cas tan emblemàtic com el del tractament de la vaga general de l'any passat. I no es pot argumentar que ella és una manada, perquè a ningú li obliguen a presentar un telenotícies: es fa per convicció o es fa per ambició.

Ni seria admissible l'excusa que

es limitava a llegir notícies que preparaven altres, perquè Letizia no és el clàssic lloret. És llicenciada en periodisme, màster en comunicació audiovisual i lectora diària de més d'una dotzena de periòdics, segons exalcen els seus hagiògrafs, que ja són legió. Per tant, sabia molt bé el que deia i, sobretot, el que ocultava en els telenotícies que ha estat compartint amb aqueix tipus sòrdid que en compte de Comissions Obreres llig «ce, ce, o, o» per a humiliar a qui per fi ha pogut demostrar als jutjats la seua ignomínia. Ho sabia però li donava igual,

com demostra en una entrevista publicada fa dos mesos en "La Nueva España" i en la que contesta textualment quan li pregunten per la manipulació en TVE: jo sóc periodista, no em fique en altres consideracions. Una professional, per allò que es veu, per a qui l'important només és comunicar bé, sense importar el que es comunica. Lamentablement aquestes coses perquè la xica m'agrada: em sembla una bona comunicadora i la seua bellesa m'ha captivat des del primer dia que la vaig veure en la pantalla. Però no estem parlant d'un concurs

La xica d'Urdaci

JOSÉ M. ALCANYÍS

de "mises" sinó de la futura esposa del futur Rei, que supose haurà vist en ella una miqueta més que la planta. A partir d'ara, que no haurà d'esforçar-se per a ser famosa, com quan va canviar una televisió per cable per una altra en obert, potser adquirisca la llibertat i la serenitat necessària per a tractar de la mateixa manera a tots els espanyols. Una cosa que, per descomptat, no ha fet en la seua etapa com a parella televisiva d'Alfredo Urdaci. O és Urdazi? . Ω

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)
Notícies per a compartir i tendir ponts entre el nacionalisme d'alliberament i l'esquerra (tan la institucional com l'alternativa)

El campus de batalla

La Universitat de les Illes Balears està a favor de la construcció del segon cinturó. És a dir de la destrucció del poc que queda del paisatge rural de Palma. Per omissió, com a mínim, la UIB, amb el seu rector al capdavant, està d'acord en l'agressió al medi natural, cultural, patrimonial, paisatgístic i a les persones que és "la modificació puntual del Pla de Carreteres del Consell de Mallorca". Tancada dins la seva torre d'ivori plena d'ordinadors, la comunitat universitària en conjunt, com entitat, és insensible al mal pas que la terra i la gent de les Illes i en especial la de Mallorca i les Pitiüses estan travessant. Cal pensar, però, que el Senyor Avel·li Blasco en deu parlar amb

algú de la problemàtica mediam-biental que s'ha creat des de, sobretot, l'arribada del PP i d'UM al govern de les Illes, del Consell d'Eivissa i Formentera i del de Mallorca i que té preocupada a molta gent; i potser també, en la intimitat dels grans despatxos, aquesta ommissió no és tal. Potser ha estat la comunitat universitària, representada per aquest rector i acòlits la que ha reclamat la construcció d'autovies i rotondes que li facin més accessible i còmode l'accés a les seves grans dependències de noves generacions de professionals liberals. I, saps que s'hi viu de bé a Mallorca!

Lluny és el temps on la consciència universitària era capdavantera en les lluites pel progrés de la terra i la gent.

Ara tot val, tot engreixa en aquest món liberal i el cos i la ment de vegades semblen de plom.

On s'amaga la comunitat científica de les Illes?. És que no té relació el consum energètic del transport privat amb la capa d'ozó i el Tractat de Kyoto?. No passa res si s'asfalten els pocs alzinars protegits de Sineu i la seva flora i fauna?. No tindrà efectes en la cultura popular i la qualitat de vida de la Palma rural, de Campanet o del Pla aquesta endemesa de autopistes i autovies?. No val res el patrimoni mil·lenari o l'arquitectura popular que es perd? És compatible la sostenibilitat de la que tant es parla en ambients universitaris amb l'afany de negoci que promouen aquests

projectes i més?. No passa res si cream un futur negre per els nostres infants?

No tenen res a dir com a comunitat científica, com a comunitat universitària? Ja no existeix al vocabulari del campus la paraula assemblea democràtica? Compromís?

És clar, cadascú va a la seva i només mira per la seva butxaca, com pertoca a una comunitat majoritàriament pija com de fet, i a ser francs, ha estat sempre la universitària amb perdó de les excepcions que confirmen la regla. Ω

JOAN LILLO I
COLOMAR

De filòlegs i diccionaris

Als Països Catalans, la proliferació de diccionaris i obres lexicogràfiques de tota mena (generals i oficials, enciclopèdics, etimològics i complementaris, ortogràfics i de pronúncia, d'expressions i frases fetes, de sinònims i antònims, d'onomàstica...) tant d'extensió mitjana com d'extensió força considerable, ens han col·locat, segurament, al nivell de les nacions més avançades pel que fa a la publicació d'aquest tipus de compilacions relacionades amb la llengua. El grau d'exhaustivitat de tot el material lingüístic elaborat i publicat fins ara fa es pugui comparar, doncs, quant al grau de compendi i recopilació ortogràfica i gramatical realitzat, amb qualsevol llengua del món que disposi d'un Estat culte i civilitzat, -o això, almenys, en teoria-, i que ens servi, naturalment, la seva vitalitat social.

Al llarg del segle XXè, l'aparició, en el nostre país, de filòlegs i lingüistes de tremp entusiasta i amb una preparació científica excel·lent, ha fet que la nostra parla sigui objec-

te d'un estudi exhaustiu que recopila la gran part del tresor de la llengua -recollir-lo íntegrament, com en totes les llengües, fóra pràcticament impossible. Personalitats amb empenya com **Pompeu Fabra**, **Antoni Mª Alcover**, **Francesc de Borja Moll** i **Joan Coromines** (sense oblidar, però, **Marià Aguiló**, figura capdaval de la renaixença) són, sens dubte, els més qualificats, tant per llur treball ardu i sistemàtic com per la poderosa influència que han exercit en investigadors actuals de la lexicografia i la gramàtica catalanes. Obres tan valuoses i cabdals com el **Diccionari Aguiló** (vuit toms de reculls lexicogràfics publicats per Fabra i M. Montoliu); el **Diccionari General de la Llengua Catalana**, del mestre Fabra, autor també d'unes decisives **Normes Ortogràfiques** i d'una **Gramàtica Catalana**, per les quals el seu autor és considerat unànimement el seny ordenador de la llengua catalana moderna; el monumental **Diccionari Català-Valencià-Balear** (10 toms) que duu el llarg

subtítol de *Inventari lexicogràfic i etimològic de la llengua catalana en totes les seves formes literàries i dialectals, recollides dels documents i textos antics i moderns, i del parlar vivent al Principat de Catalunya, al Regne de València, a les Illes balears, al departament francès dels Pirineus Orientals, a les Valls d'Andorra, al marge oriental d'Aragó i a la ciutat d'Alguer de Sardenya*, popularment conegut per l'Alcover-Moll; el **Diccionari Etimològic i Complementari de la Llengua Catalana**, (vuit toms), obra gegantina de caràcter històric, crític, comparatiu i, sobretot, etimològic de J. Coromines, autor també d'una altra empresa científica, l'**Onomasticon Catalonie** (vuit toms), que constitueix un recull onomàstic molt considerable de totes les terres catalanes explicat des d'un punt de vista etimològic i lingüístic, són ben demostratives de l'enorme cabal lexical recollit i estudiat minuciosament pels erudits adés esmentats.

Tots aquests treballs admirables,

el conjunt de tots ells, forneixen un vast corpus del vocabulari català amb dades de totes les classes relacionades amb la vida i ambient de les paraules. Molts pocs països disposen d'uns instruments de coneixement de la llengua tan rics i complets com Catalunya. Tota aquesta immensa producció constitueix un referent lexical quasi inexhaurible, d'informacions sobre els mots d'un valor incomparable per als historiadors de la llengua i per els investigadors del lèxic català del futur. Esperem tan sols que, en aquest possible esdevenidor, el perill de llatinització del català s'hagi esvaït totalment, i, a banda se ser una llengua estudiada tant dins com fora del nostre territori, gaudesqui d'una bona salut social. Serà el millor homenatge que podrem retre a tots els il·lustres filòlegs i lingüistes que tanta devoció i esforç esmerçaren en l'estudi, conservació i projecció del bell catalanesc. Ω

Andreu Salom i Mir

PLOGUI O NO PLOGUI

Morir de fred

No fa gaire dies que la batlesa de Ciutat, Catalina Cirer, declarà que intentaria per tots els mitjans que ningú morís de fred al carrer el proper hivern. Potser sigui així com vol la primera autoritat del municipi, i els marginats sempre trobin una acollidora llar d'algun suburbi per passar la nit, o bé es vegin

acceptats en un centre de l'ampla xarxa assistencial que el partit de la batlesa, el PP, pretén reestructurar, i possiblement ampliar, des del Govern recentment assolit. Les competències en matèria de serveis socials passen el gener al Consell

de Mallorca, però el Govern balear es continuarà encarregant de la planificació de la caritat pública, per dir-ho d'una manera simple. No es probable que ningú es deixi morir de fred només per fer-li la punyeta a na Catalina Cirer, la qual cosa em

fa pensar que potser el món de la marginació vegi amb bons ulls que el PP tenguí la intenció de destinar alts pressuposts a l'assistència social. Ω

JOAN SORELL I
ADROVER

L'ODI I LA MALÍCIA COM A FORCES D'AUTODESTRUCCIÓ

RECULL A CÀRREC D'EN RICARD-JOAN COLOM

(Pot ser lliurement reproduït)

Consum molta energia, és destructiu psicològicament.

“L'odi consum més energia que qualsevol altra cosa, més que durs treballs, malaltia o preocupacions justificades. De tal manera que, quan la malícia penetra dins els cors, més val que la llencem fora, destinem-ho millor tot per a pensaments agradívols, salvem la nostra preciosa energia donada per Déu per a quelcom que valgui la pena” (Dale Carnegie, 1888-1955, assagista estatunidenc).

DALE CARNEGIE.

OPRAH WINFREY.

“No podeu pas tenir malícia d'una altra gent sense tenir-ne de vosaltres mateixos” (Oprah Winfrey, *1954, actriu afronordamericana).

“No odiïs, és una càrrega massa feixuga de suportar” (Martin Luther King, Sr., pare de Martin Luther King, el cap del moviment pels drets civils als EE.UU.).

“L'enemic pot ferir l'enemic, i l'home maliciós pot fer mal a un altre, però la pròpia ment d'un home, mal adreçada, li'n pot fer a muntó més” (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit “*Dhammapada*”, cap. *La ment*, 3:42).

“Qui cerca la felicitat per si mateixa i fa infeliç l'altre, es relliga amb les cadenes de l'odi, de les quals no se'n podrà pas desempallegar” (*Dhammapada*, *La Vigília*, 21:291).

“No és cap imatge; hom pot patir d'un altre”, i a aquest altre el pateixes com a un càncer o una malaltia infecciosa. És el mal més agudament físic. Però sols el coneixen els que l'han patit” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista occità afrancesat, catòlic i progressista).

És contraprudent i dolorós.

“La gent que odia fa igual que si cremàs la pròpia casa per deslliurar-se d'una rata” (Harry Emerson Fosdick, 1878-

1969, clergue estatunidenc).

“La malícia és un boomerang que és segur que et colpejarà més dur que no pas contra qui la vas llançar” (Autor desconegut).

“L'odi és autocastigar-se” (Hosea Ballou, 1796-1861, educador nordamericà).

És irracional, una mena de bogeria.

“La malícia és la bogeria del cor” (Lord Byron, 1788-1824, poeta romàntic anglès, combatent solidari per la independència de Grècia i d'altres pobles tiranitzats).

LORD BYRON.

KATHLEEN NORRIS.

“L'odi és tot una mentida, no hi ha veritat en l'odi” (Kathleen Norris, 1880-1960, escriptora nordamericana).

“L'odi no és un bon conseller” (Victoria Wolff, 1908-ca. 1990s, guionista cinematogràfica nordamericana per a la Fox i la Metro).

“No hi ha errades. Els esdeveniments que atraiem cap a nosaltres mateixos, tant se val com sien de desagradívols, són necessaris per aprendre el que hem de menester, qualssevol passes que prenguem, són necessàries per atènyer els llocs on hem triat d'anar” (Richard Bach, “*The Bridge Across Forever*”, escriptor contemporani).

És moralment degradant.

“Quan el nostre odi és violent, ens enfonsa fins i tot més avall d'on són aquells que odiam” (François, Duc de La Rochefoucauld, 1613-1680, cortesà i moralista escèptic francès).

“Jo no em permetré de rebaixar-me tant com per tenir malícia de ningú” (Booker Taliaferro Washington, 1856-1915, líder negre estatunidenc).

“Hom espera que fins al darrer dels membres del Partit sia competent, treballador i encara intel·ligent –sempre dins uns límits reduïts, és clar-, però sempre és menester que sia un fanàtic ignorant i crèdul en qui dominen la por, la malícia, l'adulació i una contínua sensació orgiàstica de triomf. En altres mots, cal que posseezca la mentalitat típica de la guerra” (“1984”, novel·la escrita el 1948, per *Georges Orwell*, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950,

escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

“Soldats! No us lliureu a aquestes brutalitats...que us esclavitzin...que us tractin com a un ramat humà i que us utilitzin de carn de canó! No sou pas màquines! Sou homes! I amb l'amor de la humanitat en les vostres ànimes! No tingueu malícia!...” (Charles Chaplin, “*Xarlot*”, 1889-1978, cineasta anglès, nacionalitzat estatunidenc, a “*El Gran Dictador*”).

“...també moriríem tots un dia o altre encara que no hi hagués guerres; el mal no és, doncs, que ens matem els uns els altres, sinó l'odi. Matem-nos, ja que és el nostre deure, però sense odi. És allò que deia una vegada en Soleràs: matem-nos com a bons germans” (“*Incerta glòria*”, 1956, brillant i innovadora novel·la escrita per l'exiliat en Joan Sales, 1912-1983).

Duu a la desfeta i a la pròpia opressió

J. A. BALDWIN.

S. ESPRIU.

“L'odi, que podria fer malbé tantes coses, no féu mai figa a l'hora de destruir l'home que va odiar i això ha estat una llei immutable” (James Arthur Baldwin, *Harlem, N.Y., 1924 - + 1987, literat cristià afroamericà).

“Si corres sempre endins de la nit del teu odi, cavall foll Sepharad, el fuet i l'espasa t'han de governar. No pot escollir príncep qui vessa sang, qui ha traït o roba o qui no alça a poc a poc el temple del seu treball. Amb el foc primer cremes la llibertat. Atansa't a mirar-te en aquest glaç, aprèn el veritable nom del teu mal: en el rostre de l'ídol t'has contemplat” (“*La Pell de Brau*”, V. de Salvador Espriu, 1913-1986, poeta de la resistència catalana antifranquista).

“Recordeu, doneu sempre allò millor de vosaltres. No us descoratgeu mai. No sigueu mai insignificants. Recordeu sempre que els altres poden odiar-vos però els qui us tenen malícia no guanyen a no ser que els tingueu també malícia. I aleshores us destruïu, talment, a vosaltres mateixos” (Richard M. Nixon, un dels pitjors presidents dels Estats Units, 1913-1994, en el seu comiat a la Casa Blanca). Ω

L A D E P R E S S I Ó

Una malaltia més, a diagnosticar com més prompte millor

La depressió és, segons els psiquiatres, la malaltia mental del segle XX i serà la més important en el XXI

S'estima que entre el 5% i el 10% dels pacients que recoren a un metge d'atenció primària pateixen esta malaltia. La depressió té una gran transcendència social per la seua elevada incidència, pel deteriorament que causa en la qualitat de vida dels afectats, i pels desorbitats costos sanitaris que genera. I a tot això s'ha d'afegir els costos indirectes produïts per l'increment de la mortalitat que genera, per la disminució de la capacitat productiva dels malalts i per l'augment de l'absentisme laboral.

Es confonen la tristesa o la malenconia amb la depressió, i el mateix ocorre amb l'estrès i l'ansietat, ja que estos processos presenten símptomes comuns. Però no són el mateix ni requereixen un tractament equiparable. La depressió no entén de sexes, però afecta a les dones més que als homes. Es creu que un 20% de la població femenina la pateix en major o menor grau, mentre que en la masculina el percentatge no arriba al 9%. El que és preocupant, de tota manera, és que ens trobem davant d'un problema que no para de créixer en la nostra societat: el consum d'antidepressius s'ha multiplicat per tres en l'última dècada i el d'ansiolítics, per quatre. Amb freqüència, la depressió no es diagnostica correctament en atenció primària en les seues primeres manifestacions, ja que en la majoria dels casos els pacients refereixen símptomes inespecífics. I això ocorre a pesar que resulta essencial un diagnòstic correcte només que s'inicien els símptomes, ja que la depressió tendeix a agreujar-se i, el que és pitjor, a fer-se crònica, amb la qual cosa el tractament es fa més com-

plicat i les conseqüències, més serioses.

Per començar, tristesa

Normalment, el símptoma inicial és la tristesa, un sentiment de malenconia i desgana que es va fent cada vegada més profund i intens a mesura que passen els dies. I va sorgint el desinterès per les activitats quotidianes, la vida social, la lectura, les aficcions, el treball. Apareixen, així mateix, problemes de concentració en les tasques que la persona exerceix i fins i tot en la lectura; es van abandonant els projectes, i comença a apropiarse de nosaltres la percepció de "no valc per a res" i de "res no val la pena". El ritme de son s'altera, sobrevé la somnolència intensa al final de la vesprada i l'insomni de matinada, moltes vegades amb sensació d'angoixa i ansietat. Poden aparèixer crisis de plor sense motiu aparent i tot un seguit de símptomes: opressió al pit, molèsties gàstriques, suors, tremolors, sensació de mareig, sequedat de boca, maldecaps. Si el quadre no cedeix de forma espontània, i no es tracta farmacològicament o psicològicament, acaba produint-se una pèrdua de l'autoestima que en els casos més greus pot conduir a l'intent de suïcidi.

La depressió pot aparèixer sense causa aparent que la justifiqui, fins i tot en persones sense problemes, presumptament felices, i ben situades. En altres ocasions, es desencadena per un determinat episodi o circumstància: mort d'un ésser estimat, problemes laborals, divorci, etc. ... i es parla aleshores de depressió reactiva, una reacció davant d'un episodi desgraciat. El més habitual és que este últim tipus de depressió cedesca espontàniament quan se superen les circumstàncies que l'han generat, però també pot fer-se crònica.

Atenció als símptomes

És estratègic saber reconèixer la depressió amb els primers símptomes, per anar al metge i diagnosticar-la correctament i iniciar la teràpia tan prompte com es puga. En ocasions, la depressió pura, la comuna, es pot confondre amb l'anomenada malaltia bipolar, caracteritzada per provocar canvis bruscos i injustificats de l'estat d'ànim. Esta malaltia, provocada segons sembla pel desequilibri d'algunes substàncies químiques cerebrals, origina oscil·lacions sobtades que condueixen al malalt de l'eufòria a la depressió. Este trastorn bipolar, sovint infradiagnosticat, afecta a quasi un 2% de la població espanyola. Una forma especial de depressió és l'anomenada postpart, episodi depressiu major que s'inicia el mes posterior al part. La prevalença, molt important, se situa entre el 8% i el 15% de les parteres. La simptomatologia pot ser de moderada a greu i afecta a totes les àrees de la persona, incloent les relacions amb el nou nat. La seua causa no està aclarida. El problema està en el fet que no es diagnostica, i que passa moltes vegades desapercibuda ja que els familiars i el mateix afectat n'atribueixen els símptomes a altres causes: l'aclaparament per la nova situació, els problemes generats pel nou nat... Segons les estadístiques, només un 10% de les depressions postpart es tracten, i el més preocupant, entre un 20% i un 30% de les depressions postpart es fan cròniques. Atenció, doncs, a estes "depres" postpart a les quals no es presta l'atenció que mereixen.

Totes les depressions han de tractar-se

Actualment, l'arsenal de medicaments antidepressius és abundant i eficaç, i inclou una àmplia llista de substàncies. Els antidepressius són

fàrmacs que actuen sobre els neurotransmissors, substàncies com la serotonina, la normadrenalina i la dopamina, que les neurones utilitzen per comunicar-se entre elles. Un dels fàrmacs més utilitzats és la fluoxetina, que afavorix l'augment de serotonina, regula l'estat d'ànim i l'energia vital. El seu efecte no és immediat i tarda, des que s'inicia la seua presa, entre 3 i 4 mesos a tindre efecte. El tractament ha de realitzar-se sempre amb control mèdic. En alguns casos, quan es tracta des de l'assistència primària i no hi ha resposta eficaç al tractament inicial, o quan el pacient presenta idees suïcides, o la depressió és incapacitant o hi ha dificultats interpersonals que fan necessària la psicoteràpia, s'ha d'anar al psiquiatre. També hi ha l'opció de les psicoteràpies, des de la de grup amb la supervisió d'un terapeuta, psiquiatre, psicoanalista o psicòleg, fins a teràpies individuals com la psicoanalítica, la conductista o la gestàltica.

El tractament de la depressió necessita diversos mesos de treball amb el pacient. Un cas lleu pot durar de 3 a 6 mesos en el millor dels casos, un moderat de 6 a 9 mesos, i en els casos greus, els símptomes i el tractament poden durar molt més temps, de manera que pot arribar a necessitar fins i tot hospitalització i teràpies més enèrgiques a base de diversos medicaments subministrats simultàniament. En els casos més greus o molt prolongats, pot ser necessària la teràpia electroconvulsiva (TEC), procediment poc utilitzat i

que consisteix a administrar descàrregues breus de 3-4 segons amb anestèsia general en diverses sessions. Tot i que la seua taxa d'èxit ronda el 85%, és una tècnica poc utilitzada. En la majoria dels casos el suport del metge i la medicació són, afortunadament, suficients, però per a això és fonamental identificar tan prompte com es puga la malaltia i iniciar-ne ràpidament el tractament.

Com saber si sofrim una depressió greu

Segons el Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, per a acomplir els criteris de "depressió major" el pacient ha de tindre, com a mínim, cinc dels següents símptomes durant un període igual o superior a dues setmanes. Almenys un dels esmentats símptomes ha de consistir en un estat d'ànim deprimat la major part del dia quasi tots els dies. Els símptomes a vigilar són:

- Estat d'ànim deprimat
- Disminució notable de l'interès o del plaer per les activitats
- Pèrdua important de pes i/o disminució de la fam
- Insomni o hipersòmia
- Retard psicomotor o agitació
- Sentiment de falta de valor o culpa
- Disminució de la capacitat per a concentrar-se
- Pensaments recorrents sobre la mort o el suïcidi. Ω

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua
Volem viure plenament
EN CATALÀ
PLATA
FORMA
PER LA
LLINGUA

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA NEGRA: ANYS 1587- MEITAT DEL 1588

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

E les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrí en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric home valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enraïnat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denunciaven a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

«Si Felipe posseïa una sola virtut, aquesta s'ha escapolat a la sistemàtica recerca de l'autor d'aquestes pàgines. Si existeixen vicis [...] dels quals fos lliure, és perquè no és permès a la natura humana d'atènyer la perfecció, ni tan sols en el mal». (J. L. Motley en parlar de Felipe II en la seva «Història dels Països Baixos», 1868).

6-2-1587: Després de la reprimenda de Leicester, els Estats neerlandesos s'apleguen a L'Haia i, després d'autoafirmar-se com a independents, trien per unanimitat el Príncep Maurici, de 21 anys, fill de Guillem d'Orange, com a cap però amb la porta oberta a la Reina Elizabeth. No el trien pas per qüestions hereditàries sinó per capacitat real, especialment militar: disciplina militar i innovació en la fortificació de les defenses contra els espanyols, a més de diplomàcia maquiavèlica.

4 a 6-1587: Drake navega per la costa ibèrica, contra el desig d'Elizabeth, atacant vaixells amb molts danys per als interessos de Felipe II.

1587: Francesc d'Oliver de Boteller, president de la Generalitat del nord.

Fundació del Col·legi Universitari de Girona, per Ferran de Lloaces.

El valencià Cristóbal de Virués (1550-1609) compon el poema èpic *El Montserrat* (1587), sobre la fundació d'aquest monestir. Cervantes el lloa en un passatge del *Quixot* (vegeu el final del capítol VI). Des del nostre punt de vista és extraordinàriament interessant de remarcar que, si bé Virués parlava dels "helados y altos Pirineos fragosos (...) con mil peligros rigurosos", Montserrat tenia per a ell forma de piràmides que "Bastan a divertir y dar consuelo a las más tristes almas y afligidas". I és que Virués parlava de Montserrat com d'una "dulcísima montaña".

Començ de l'ensenyament superior a la Universitat dels dominicans d'Oriola, Baix Segura (llavors ciutat catalanoparlant fins al punt que a Múrcia els anomenen "los catalanes").

Decapitació de Maria Estuard (1542-1587), reina d'Escòcia (1542-67) i reina consort de França (1559-60), a Fotheringay, amb 44 anys, després de 18 anys d'empresonament, d'un judici per acusació de connivència amb un complot catòlicoespanyol per assassinar la reina anglesa, i de pressions catòliques i dubtes d'Elizabeth. Aquesta mort, així com els atacs pirates anglesos contra Vigo, Santo Domingo, Cartagena de Indias, etc., fan que Felipe II reprengui la idea d'enviar

MARY STUART.

una gran Armada contra Anglaterra per destronar la seva cunyada Elizabeth.

Felipe II, borbato de supèrbia—pecat que els integristes i fanàtics religiosos no s'autoreconeixen quasi mai, malgrat ser el pecat demoniac per excel·lència segons la Bíblia— per les victòries a Flandes, crida el mariner de més renom, Alvaro de Bazan, vencedor a les Açores, per demanar-li parer sobre una invasió d'Anglaterra, Bazán li respon, amb poc esme, que es tracta d'una empresa possible. El projecte de voler conquerir una illa densament poblada com Anglaterra és pura megalomania: ni hi ha bases humanes sòlides com a Flandes (on els Habsburg contenen amb el suport catòlic, de molts nobles, etc.) ni hi ha gent en el Neolític com a l'Amèrica. Mentalment envellit, el rei ordena preparatius per a formar la gran Armada, amb coordinació diplomàtica amb el Vaticà. Cervantes treballa com a abastidor de la gran Armada.

Decapitació de Maria Estuard.

THOMAS TALLIS.

El Papa Sixtus V proclama una Croada Catòlica contra l'heretge Anglaterra, amb el fi de destronar Elizabeth i reinstaurar l'oficialitat única del catolicisme papal.

Els derrotats expedicionaris anglesos a Flandes són repatriats, prudentment, a Anglaterra.

John Knox: "History of the Reformation in Scotland".

El Papa tolera el teatre, però prohibeix que hi actuïn

dones, el qual fet promou l'actuació dels "castrati" a les obres de teatre musical, castrats voluntaris amb veus femenines.

Construcció del Pont del Rialto, a Venècia, per Antonio da Ponte.

Claudio Monteverdi: Llibre I dels *Madrigals*
Batalla de Coutras: victòria protestant sota les ordres de Henri de Béarn, rei de Navarra i cap dels huganots.

Un fill del rei suec Joan succeeix Esteve Báthory com a Sigismund III de Polònia.

"Rederijckkunst", manual holandès sobre retòrica.
Naix Samuel Scheidt (1587-1654), famós compositor alemany.

Expulsió dels missioners portuguesos del Japó. Els japonesos s'ensumaven l'ús manipulat que l'Imperi espanyol fa de la religió catòlica al servei de la colonització política i de l'expansió territorial.

26-10-1587: Victòria del duc de Guisa (amb el suport espanyol) contra els huganots a Vimory, prop de Montargis.

24-11-1587: Nova victòria papista a Auneau, prop de Chartres, malgrat els reforços de protestants alemanys (el príncep elector Casimir del Palatinat ha signat un tractat d'ajut amb els huganots).

8-12-1587: El rei Henri III ofereix una capitulació honorable a les tropes protestants. Això provoca la ira i l'oberta

revolta del duc contra el rei.

1587-1588: Josep de Calassanç, mestre de cerimònies i secretari del capítol catedralici d'Urgell.

1587-1604: L'execució de Maria Estuard desencadena la guerra oberta entre Anglaterra i l'Imperi castellà. L'oberta intervenció anglesa donant suport als rebels neerlandesos (1585-1588) i l'atac de Drake contra Florida (1586) ja feia preveure aquesta guerra. Altrament, d'ençà les matances contra calvinistes al continent, els avanços espanyols contra els flamencs i les conxorxes antiangleses des del Flandes espanyol, Londres havia donat suport a la pirateria de Hawkins, Drake, Frobisher, Cavendish... contra els vaixells i poblacions costaneres dels papistes hispans i fins i tot francesos.

1587-1629: Regnat d'Abbas I: Cim de l'art, arquitectura i comerç perses.

1-1588: Durant els preparatius de la Gran Armada, el rei parla malament a Bazán, encarregat de l'expedició. Probablement arran aquest injust maltracte reial Bazán mor poc després.

8-2-1588: Lope de Vega surt desterrat per libel de Madrid, amb ell a Isabel de Urbina (*Belisa*).

D.2-1588: Comencen més seriosament els preparatius per envair Anglaterra, encara que desendreçats. Segons la història oficial espanyola, Felipe II, en morir Alvaro de Bazán, posa al cap de l'Armada Alonso de Guzmán, Duc de Medina Sidonia (1550-1619), un noble sense gens d'idea de la Marina ni de guerra naval i amb mala salut. Això fa pensar que fins i tot tal dada pugui ésser falsa (a causa posteriors relacions problemàtiques dels Medinasidonia amb la Corona). Alonso, molt fidel al rei, no s'oposava a Farnese com a general de les tropes en terra, que era la màxima voluntat de Felipe II. Aquesta guerra acabarà amb la immensa flota pesquera basca a Terranova i Llaurador, car Felipe II comet l'error de requisar aquests bucs i altres vaixells comercials per a les seves absurdes il·lusions navals. El Papa renova l'excomunicació contra la reina anglesa i dóna diners per a l'expedició.

9-5-1588: Henri de Guise, senyor de mitja França -Picardia, Bretanya, Lorena...- per aliances amb la noblesa, entra triomfalment a París, malgrat la prohibició reial, i els fanàtics papistes hi amaneixen una insurrecció amb suport espanyol des de Flandes. Emplaça gent del seu partit al cap de les institucions municipals.

10-5-1588: Lope de Vega contreu matrimoni per poders amb *Belisa*. Lope està desterrat de Castella per dos anys i viu a València. Sembla que a València té la seva esposa sa primera filla, la qual crida Antonia. Escriu comèdies que es disputen

els empresaris de Madrid i València, i romanços, que de seguida es difonen per tota la Península.

12-5-1588: "Diada de les Barricades", el duc de Guise trenca relacions amb el rei, molt desprestigiat a l'ultrapapista París, però comet l'errada de deixar-lo escapar.

13-5-1588: Henri III se'n fuig de París. La capital queda governada per un comitat anomenat "les Seize" (els Setze), homes de llei i mercaders.

19 a 20-5-1588: L'Armada de Felipe II, anomenada pels propagandistes contemporanis "*Felicissima Armada*", surt de Lisboa amb 130 vaixells de diferent tonatge, 8.253 mariners i 2.088 remers, més 19.295 homes de guerra, però almenys meitat dels vaixells era els transports, i dos terços dels homes eren soldats.

Finals-5-1588 a Principis-6-1588: Els vaixells, fets per a la ruta de les Índies, no poden resistir els temporals dels mars europeus. Voregen dificultosament la costa de Portugalícia, amb gran tempesta, fins a la Corunya.

21-6-1588: L'Armada fa escala a La Corunya, on la major part dels bucs romanen per a reparacions i arreplegar aigua i queviures.

LOPE DE VEGA.

MEDINASIDONIA

Finals-6-1588: Mentrestant, uns altres vaixells continuen fins a les aigües de Gal·les, on són atacades per tempestes i vaixells britànics. L'almirall suggereix al rei que haurien de renunciar a l'expedició, però Felipe hi insisteix car creu que és una Armada invencible, impacient per destruir la flota anglesa, fa salpar els seus vaixells abans d'hora tot carregant tonells de fusta verda, ja de camí, les provisions dels mariners espanyols es podreixen a causa de la fusta jove, i els soldats passen més temps boçant que planificant com lluitar. L'Armada consta de poderosos galeons equipats amb artilleria pesada de curt abast, mentre que Anglaterra aposta per l'artilleria de llarg abast i gran mobilitat per fugir dels espanyols. Lope de Vega hi va embarcat, al vaixell almirall, el galeó "S. Juan".

De "*The Letters of Queen Elizabeth-1586-1590*"

TO JAMES THE SIXTH, KING OF SCOTLAND

◦ ◦ Although she signed the warrant for Mary's execution, Queen Elizabeth was unwilling to give orders for its dispatch. Hereupon Burghley invited those of the Council who were available to meet him, and together they resolved to send the warrant on their own responsibility. It was sent from London on 4th February, and reached Fotheringhay on the following evening. On the 7th the Earls of Shrewsbury and Kent, who were charged with the duty of supervising the business, warned Mary to prepare for death on the following day. On the 9th the news of her execution reached London, and was received by the Queen with surprise and horror. Next day she expressed her detestation of the act to Hatton; and on the 10th she summoned the Council, rated them, and ordered them out of her sight. Davison, her Secretary, she sent to the Tower. Four days later she wrote to James to declare her innocence of Mary's death.

"February 14, 1587.

◦ ◦ ◦ My dear Brother, I would you knew (though not felt) the extreme dolor that overwhelms my mind, for that miserable accident which (far contrary to my meaning) hath befallen. I have now sent this kinsman of mine, whom ere now it hath pleased you to favour, to instruct you truly of that which is too irksome for my pen to tell you. I beseech you that as God and many more know, how innocent I am in this case: so you will believe me, that if I had bid aught I would have bid by it. I am not so base minded that fear of any living creature or Prince should make me so afraid to do that were just or done, to deny the same. I am not of so base a lineage, nor carry so vile a mind. But, as not to disguise, fits not a King, so will I never dissemble my actions, but cause them show even as I meant them. Thus assuring yourself of me, that as I know this was deserved, yet if I had meant it I would never lay it on others' shoulders; no more will I not damnify myself that thought it not.

◦ ◦ ◦ The circumstance it may please you to have of this bearer. And for your part, think you have not in the world a more loving kinswoman, nor a more dear friend than myself; nor any that will watch more carefully to preserve you and your estate. And who shall otherwise persuade you, judge them more partial to others than you. And thus in haste I leave to trouble you: beseeching God to send you a long reign. The 14th of February, 1587.

Your most assured loving sister and cousin, ◦ ◦ ◦ ELIZABETH R."

(Fonts: Harrison, G. B., ed. *The Letters of Queen Elizabeth I*. New York: Funk & Wagnalls, 1968, p 181). Ω

S

La fi de 'Penthouse', primera víctima de l'erotisme on-line

[sod] A la revista Penthouse sembla que se li van acabar els dies lúdics. L'empresa que l'edita des de 1965 l'ha posat a la venda davant les alarmants pèrdues que sofreix des que Internet va irrompre en el mercat de l'erotisme on-line.

Guccione va reconèixer que ja "no hi ha futur" per a revistes basades en el contingut eròtic, dirigides al públic general, ja que avui en dia la tecnologia "pot satisfer tots els nostres desitjos". Penthouse s'ha convertit així en la primera gran víctima d'Internet i és que el declivi de vendes de la revista coincideix amb l'explosió de contingut pornogràfic en la Xarxa.

En 1997 es calculava que havia unes 20.000 pàgines de contingut pornogràfic registrades, mentre que avui aquest nombre ascendeix a més de 300.000, amb noves incorporacions cada setmana. A pesar de la tallant desaprobació oficial de la pornografia, EUA és líder mundial pel que fa a l'exportació de vídeos per a adults, amb més de 200 títols produïts cada setmana. Pel que fa a la pornografia, Schlosser apunta que en 1985 es van llogar 79 milions de vídeos per a adults, mentre que en 2001 aquesta quantitat va sobrepassar els 750 milions. Els vídeos no són més que una petita part d'un pastís que, en total (afegint les vendes a través

d'Internet, la televisió per cable i el sexe en directe), mou uns 10.000 milions de dòlars, una quantitat similar a la qual factura Hollywood en taquilla.

E

Pamela Anderson, elegida la més 'sexy' pels lectors de Playboy Espanya

[sod] ¿Quin és la celebritat més sexy dels últims 25 anys? Pamela Anderson. Almenys així el creuen la majoria de lectors de Playboy Espanya, que l'han preferit a Jennifer Lopez. L'edició espanyola de la revista Playboy ha complert 25 anys. I per a celebrar-ho ha realitzat una enquesta entre els seus lectors amb la finalitat d'eleger el millor i el pitjor d'aquesta cambra de segle quant a gustos, personatges i belleses amb 'sex appeal'.

Així, la dona més sexy d'aquests 25 anys en opinió dels lectors és Pamela Anderson, amb un 22% dels vots. La segueixen la italiana Monica Bellucci (20%), Jennifer Lopez (15%), Cindy Crawford i Maribel Verdú, com l'espanyola preferida pels lectors, amb un 7% dels vots.

No tots coincidiran amb aquest rànking de belleses, ja que celebritats que semblen imprescindibles en qualsevol classificació on es valori l'atractiu físic brillen per la seva absència. Cas de Britney, Beyoncé, Christina Aguilera, Ange-

lina Jolie, Gisèle Bündchen, Heidi Klum, Trobi Berry, Eva Mendes i un sens fi de belleses que semblen no interessar gens ni mica als lectors de la publicació. Quant a les espanyoles, Maribel Verdú ha desbancat a Paz Vega, Elena Anaya o Elsa Pataki.

X

Les ballarines de "Crónicas Marcianas", nues en Playboy

[sod] Vanesa, Marbelys i Marta, les tres 'ballarines' que nit després de nit animen l'ambient de "Crónicas Marcianas", han posat per al nou Playboy en el seu nombre de març.

Després de canviar d'empresa editora, renovar la seva línia editorial i continguts i treure's de damunt la caspa acumulada per anys de conformisme, el nou Playboy Espanya ha iniciat la seva nova marxa amb molt bon peu i sadollant amb escriure les expectatives dipositades en ell.

No obstant això, no ha estat fins el nombre de març, ja en els quioscs, per a inaugurar amb bomba i platerets aquesta nova etapa. I el regal no podia ser millor: el trio més calent de la programació per a passejar el seu encants naturals i al natural per l'estudi de Playboy. El resultat és una sessió fotogràfica elèctrica en la qual Vanesa, Marbelys i Marta demostren perquè les càmeres les estimen tant. Ω

Lo mestre que va anar a la Canyà

TOMÀS BOSQUE

Lo cas va passar a l'escoleta del poble de que parlem, quan va anar a prendre possessió el mestre nou que la Diputació General havia destinat als llogarets de la vertent del Bergantes. Però haguere pogut ocórrer a qualque altre lloc de la part aquella d'Aragó. I tot perquè les Corts de Saragossa al remat van acordar, per molt ampla majoria, que ja ere hora de reviscolar i conèixer millor les velles llengües del país. La cosa no hi podie estar més clara: si se gastaen tantíssims diners en restaurar edificis i monuments antics, si se dedicaen tants esforços en recuperar costums i tradicions, si se plantaen arbres on antigament havia havut arbres... que s'hi replegaren tamé les paraules i los noms que estan en perill de desaparèixer, i que els xiquets aprengueren a escriure, d'una volta, la llengua que des de sempre s'havia parlat per aquelles viles.

Com el mestre anae advertit perquè allaquanta, quan això de les llengües només ere un ensòmic que pareixie impossible, alguns digueven piastes del seu ofici, va escomençar la primera classe del curs fent la pregunta que calie fer:

Qué llengua se parle ací a la vostra vila? hi va dir.

La mateixa que a La Ginebrosa, Sr. mestre va saltar un dels granets que estae a la primera fila mon pare eixo diu.

I com parlen a La Ginebrosa si es pot saber? va tornar a preguntar lo mestre, sinalant a un de cap a la dreta que estae sentadet justet al costat del mapa d'Aragó.

Pos com a La Sorollera, Torredarques, Sorita, Aiguaviva, Pena-roja, Morella, Calaceit, Valljunquera... va soltar d'un seguit aquell sagal sense donar-se quènta que estae anant massa lluny en lo seu argument.

Però el mestre va reaccionar a temps i els va seguir el joc:

I a Valljunquera com se parle? Qui ho sap?

Està molt clar Sr. mestre, li va arrear una xiqueta que portae les trenes llargues i el vestidet de flors pos a Valljunquera se parle com a Vall-de-roures, Beseit, Tortosa, Horta, Mequinensa, Gandesa, Vinaròs, Benavarri, Fraga, Mollerussa, Massalió...

Està vist que ja sabeu molta geografia va dir el mestre tallant en sec aquella llista de poblacions interminables. Però vullguera que me contestareu lo que vos hai preguntat:

Com se parle a Massalió? Digueu-lo d'una volta.

S'hi va fer un silenci com si tots se n'hagueren anat d'allí.

Ningú atallai com s'obririe camí el problema plantejat. Per un instant pareixie que la cosa ni tindrie cap solució possible i que se'ls ferie de nit diguent noms de viles i ciutats. Però sense que ningú dels presents ho esperare, el més caganiu de la classe, que tenie careta de picardies i els ullets com una vipra, va llevantà la mà i tot serio els diu:

Sinyor mestre, la resposta és que a Massalió i a tots los altres pobles que han dit se parle com ací a La Canyà. A que si?

El Sr. mestre, en escoltar aquella contestació tant lluïda, hi va fer una risseta de satisfacció, i després de reconèixer que el xiquet tenie tota la raó del món, i d'explcar alguns enraonaments que hi venien al cas, els va demanar que li parlaren de la cacera de les grives i d'altres costums i tradicions d'aquella vileta antiga i bonica com poques. I els crios s'hi pegaven per contar-li coses del seu poble al mestre de català. Ω

AQUESTS

Als quals vostè a votat, ens han lliurat de la humiliació? Reclamem els papers de Salamanca, NO!.- Reclamem Seleccions Catalanes, NO!.- Reclamem que no ens roben, NO!.- Reclamem Seguretat Ciutadana, NO!.- Reclamem Seguretat al Treball, NO!.- Reclamem, Reclamem, Reclamem,... NO! NO! NO! no creieu que ja es hora de dir també nosaltres NOOO!!!? Votarà vostè als mateixos de sempre? i després tindrà la barra de queixar-se.- Perquè vol vostè que ens humilien?, robaris de totes les maneres, inseguretat per tot arreu, drogues a manta, i no té ganes de dir PROU!!!!? vol que continuen donant-li promeses?. Aquesta gent sols tenen al cervell la de fer desaparèixer els bascos, catalans i Iraquians, una tasca noble NOBLISSIMA!!!. Ω

Polítics habituals

Els polítics, generalment, no tenen gaire bona premsa entre la ciutadania. D'habitud, entre ells, es neguen constantment la raó i la cordura i prometen sovint la lluna quan tenen l'ocasió. En un exemple significatiu, la protagonista del film *Tomàquets verds fregits*, en un moment determinat, diu a un home que l'està acarant: "Vostè és polític o això de dir mentides li ve de família?". Fins i tot, en qualque avinentesa, són considerats "bandits i criminals", com en l'excel·lent novel·la d'Isabel Allende *La casa dels esperits*. I encara, en l'assaig satíric *El nom del porc*, d'Albert Om, hom defineix el que entenem com *animal polític* amb aquests mots: "Persona incivil, glollera, rude, ignorant, que forma part d'aquest immens bestiar en que s'ha convertit l'Estat espanyol (...). Fet i fet, és força estesa l'opinió segons la qual la situació natural de la política, en aquestes latituds, respon a un estat de perpètua convulsió.

A tomb de la premissa suara referida, resulta ineluctable considerar referencialment, quant a les nostres illes, la grolleria d'alguns dirigents del partit dit Pepé. N'han donat proves feaents, i la complicitat de l'altre partit que fa part del *Pacte de Regrés*, els papallons pseudoregionalistes d'Ue-Me, és ben simptomàtica. La croada filofeixista arreu de la pell de brau (menys Portugal i Gibraltar) els ofereix una cobertura mediàtica àmplia i suficient, cosa que els permet desplegar prou folgadamente un ampli ventall d'actuacions arrogants, prepotents i hipòcrites. Llur manca d'escrúpols és providencial car, com ha quedat suficientment demostrat, no serven cap respecte ni un per la protecció i promoció de la llengua catalana i de tota la cultura que aquesta ha generat, com tampoc no n'observen cap per l'escàs territori que tots compartim —sóc conscient que això de *compartir* és un dir-, ni per res que no sigui la conservació a ultrança i al preu que calgui del poder polític i econòmic, així com el manteniment de llurs privilegis socials i, *last but not least*, omplir-se les butxaques tant com sia possible i tan aviat com esdevengui factible. En aquest sentit, algú va dir, en el seu moment, que "el cañellisme és un estil d'entendre la política que confon els interessos particulars amb els públics i que té una visió patrimonial dels càrrecs de representació. Desgraciadament, ni el va inventar Cañellas ni acabarà amb ell" —com Matas i d'altres s'encarreguen bé de demostrar.

És en aquest context que cal entendre l'estratègia combinada del PePé amb els grans hotelers, els quals durant la passada legislatura portaren a terme una llarga i fal·laç campanya d'erosió i desprestigi del govern del Pacte de Progrés. Aquesta realitat atorga un significat al que deia un polític corrupte en el film de Ken Loach *Agenda oculta*, "la política és sempre una conspiració". Heus ací, doncs, que convé tenir una mica la pell dura i fer l'ull viu per tal de no esdevenir titelles de la maquinària de poder que és aquest Estat aliè que té per capital Madri(z), perquè com va dir Mahatma Gandhi, "perdre la pròpia individualitat i esdevenir un simple engranatge d'una màquina és impropri de la dignitat humana". El mateix Joan Fuster ho explicà en els següents termes: "(...) Cal no oblidar que tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres". *That is the question*. Si no es produeix, per tant, en aquest país nostre, una regeneració política i ideològica decisiva, podríem veure, en el segle que hem encetat, els darrers estentoris d'un poble que en altre temps fou lliure i sobirà de tots els seus enemics. El futur, almenys, encara no està escrit, i dependrà una mica de la nostra voluntat. Però no ens queda gaire. Ω

Andreu Salom i Mir

Dones que feren retxa

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

971 665 336

Si anam repassant s'història,
de dones molt magistrals
cap d'elles de sang reals,
en direm un repertori.
Se varen cobrir de glòries,
De moltes grans qualitats,
Amb uns fets assenyalats,
Tenen segells de victòries.

Seixanta nou abans de Jesús,
Ptolomeo hi hagué,
Una filla ell tingué,
De molt elevat impuls.
Cleopatra de nom duu
Sa tant distingida jove,
Una persona formosa,
Trepitjant camí segur.

El Cèsar de aquell temps,
A ell el conquistaria,
S'elegància que tenia,
Dominava sentiments.
Per reina l'anomenà,
El Cèsar quan va morir,
Ses claus de tot va tenir,
Egipte va governar.

Hem pau i tranquil·litat,
Na Cleopatra vivia,
Cap moment no pensaria,
Un fet tan assenyalat.
Tenia capacitat,
Per tota cosa resoldre,
Va ser una cosa nova,
De goig i felicitat.

Un molt destacat romà,
Que Marc Antoni nomia,
Li va pegar sa mania,

D'anar a Egipte a conquistar,
Els vaixells va preparar,
Per poder entrar en batalla,
En cap moment no esperava,
Es cas que li va passar,
S'havia be informat,
Sa força que allà hi havia,

Potentia artilleria,
Per tota eventualitat.
Desconfiant des veïnat,
Per això s'assegurava,
Cap moment no s'esperava,
Un cop baix tan ben pegat.
Mitjançant espionatge,
Cleopatra s'informà,
Que la flota d'un romà,
Hi anava per lluitar.

Aquell cas estudià,
Amb el seu enteniment,
Serà esdeveniment,
El món tot en parlarà.
Un vaixell va preparar,
Tot ell ben endiumenjat,
D'un modernisme extremat,
Que ningú va somniar.

Dotat d'exquisit menjar,
El vi bo no mancava,
Es suc acompanyaria,
Pels contraris alegrar.
Na Cleopatra anava,
Vestida de seda fina,
Joia d'or ella duria,
Tot lo fi no li mancava.

El seu vaixell avançava,
Directe cap el contrari,

En veure sa lluminàri'
Grossa sorpresa esperava.

Els dos vaixells se trobaren
En aquell precís moment,
Aquell gloriós intent,
Els romans no l'esperaven.
Els dos majors celebraven,
Aquell esdeveniment,
Aquell dia, aquell moment,
Els dos amors s'encarnaren.

Guerra de l'Independència,
A dins Espanya hi va haver,
Grossa matança va ser,
Sense gens de consciència.
França tengué preferència
I molts d'espanyols matà,
Ho donà per acabar,
No hi havia resistència.

Tenien en gran honor,
Sa guerra havien guanyat
Cap espanyol viu quedava,
Per seva reproducció.
N'Agustina d'Aragó,
Una peça disparà,
Al francès va demostrar,
Que romania llavor.

Una artista destacada,
Dins l'Argentina hi hagué,
Cantava i ballava bé,
Des públic era admirada.
D'ella s'hi enamorava,
Un destacat general,
S'unió va ser cabal,
S'Argentina en disfrutava,

Eva de Perón li deien,
Perón era el general,
Un govern digne i cabal,
Per tot riqueses se veien.
En na Evita se creien,
Un esperit de valor,
Va unir sa nació,
Igual que un eixam d'abelles.

Confiança han de tenir,
Els qui es senten espanyols,
Sa nació a tots redols,
Brillarà com un jardí,
Ara que volen unir
Príncep amb treballadora,
És obra a tenir en compte,
De sang real prescindir.

Letizia Ortíz llegeix,
S'Història universal,
Que dones d'elevat grau,
Més de tres no se'n coneix.
Que aguantaren un gran pes,
Defensant los seus honors,
Sa quarta ho sereu vos,
Vostra persona ho mereix. Ω

Felipe & Letizia

Maragall diu en castellà que 'vamos a luchar como jabatos' perquè el català segueixi existint

INFORMA: JOAN

Ja tenim aquí una nova maragallada... Va passar el passat dilluns en un míting al Teatre-Auditori de Granollers quan el candidat a la presidència de la Generalitat pel PSC-PSOE-CpC, Pasqual Maragall, va assegurar en castellà que 'vamos a luchar como jabatos' perquè el català segueixi existint. La maragallada es va produir en un clar ambient de victòria electoral i en el qual els oradors ja el presentaven com a president de Catalunya, Maragall malgrat tot, ha dit que 'en els darrers vint anys hem assegurat entre tots la supervivència del català', i parafrasejant Salvador Espriu es va mostrar convençut que 'hem salvat els mots i hem salvat l'ús social del català'. Està clar que ha estat gràcies a la seva gran feina, com ara quan va proposar de convertir TV Catalunya en bilingüe... En fi, estiguem a punt pel que pugui passar!

La gent contesta:

Esperem que ERC tregui prou vots per poder collar tant als pijo-progres espanyolistes del PSC com als botiflers de CiU.

Per cert, que es un "jabato"? Que parlin en "republicà" que així tots ens entendrem!

El jabato era un tebeo d'aventures d'un "ibero que luchaba contra los colonizadores romanos" que venien als quioscos fa uns 30 anys.

Em sembla que jo n'havia tingut.

Mireu aquest link:

<http://usuarios.lycos.es/juancato/comics/aventura/jabato.htm>

Hòstia. I tant que n'havia tingut. Ara me'n recordo d'aquest de l'àliga.

Això de reivindicar l'espanyolitat dels ibers deu ser molt poc nacionalista des de la seva perspectiva????? Aquest paio repapieja!

Maragallito, deixa el beure què fa estralls, ves a un centre de rehabilitació i allà podràs fer discursos, tants com vulguis, i un cop rehabilitat, vas cap a APANYA amb els teus amics (zapatero, bono, rodrigo des-barra) i us emboliqueu amb la banderita estanquera, que tots sous el mateix, PPSOE.....

Jo tampoc sé què vol dir això de jabato. No parlo cristià, ho sento, sóc ateu.

Pobre Salvador Espriu...l'altre dia en Raimon va recitar poemes seus davant una munió de gent en un recital poètic que van fer al cementiri d'Arenys (Sinera), davant la tomba del poeta. Això és un acte bonic de la societat envers un poeta. Si Espriu aixequés el cap li fotria un bon mastegot a en Maragall i li faria menjar-se l'ampolla de whisky d'un sol glop!

Només una pregunta: després d'aquestes declaracions respecte al català (en castellà, que ja és ser cínic!, malparit), després del que va dir aquest txitarel·lo fa dos dies respecte al fet que Catalunya mai no se separarà d'Espanya (negant el dret a l'autodeterminació): cal apostar per un pacte d'ERC amb el puto PSC-P\$OE + ICV??? D'esquerres sí, però és que aquest paio portarà la castellanització fins a on pugui...

Hòstia.

A aquest paio l'alcohol li ha afectat definitivament la capacitat de raonar.

Collons quina por que fa !!!!

Però que es va xutar quan va anar a Itàlia ????? Ω

'No me hables catalán, que aun me enciendo más'

Dijous a la nit uns membres de la Policia Nacional van detenir dues persones de pell negra que parlaven a prop de la plaça de Catalunya. Els van dur a la comissaria de Nou de la Rambla i un d'ells, amb permís de residència, feina i cinc anys vivint a Barcelona, va estar detingut sense poder parlar amb el seu advocat ni saber de què se l'acusava. Amb l'altre, el meu promès, suposo que al veure que jo era blanca, no s'hi van atrevir. Un dels policies, al preguntar-li de què acusaven l'altre noi, el va fer callar dient: "No me hables catalán, que aun me enciendo más".

Dies després vaig llegir que en aquella comissaria havien apallissat dos nois, descendents de marroquins.

Senyors del Govern de la Generalitat, ¿surt a compte anar de bracet de gent al poder de la nació que trepitgen els drets humans i denigren la nostra llengua i la nostra realitat?

Font: Racó Català

(<<http://www.racocatala.com>>)

Extret del servidor de notícies: bit.listserv.catala

Un informe d'Amnistia Internacional afirma que les forces de seguretat espanyoles han torturat immigrants

Amnistia Internacional denuncia en un recent informe casos de tortures comeses per agents de les forces de seguretat espanyoles contra immigrants. L'organització de defensa dels drets humans destaca que, entre 1995 i gener de 2002, s'han produït 321 casos que afecten estrangers de 17 nacionalitats, dels quals 40 són explicats detalladament en l'escrit. En una compareixença parlamentària el dimarts 25 de juny, el vicepresident primer del Govern espanyol i ministre de l'Interior, Mariano Rajoy, va qualificar l'informe d'injust, tot i que va admetre alguns casos aïllats que han de ser valorats "amb prudència fins que no hi hagi sentència judicial". LA VANGUARDIA i la gran majoria de diaris espanyols recullen aquesta informació el dimecres 26.

El treball porta el títol Espanya: crisi d'identitat. Tortura i maltractaments amb motius racistes a mans d'agents de l'Estat. Rajoy, després de dir que el títol "ja és exagerat", va afegir que no posa en dubta la "credibilitat" d'Amnistia Internacional com ho demostra, segons va explicar, una carta enviada pel mateix ministre al responsable de l'organització quan va conèixer el contingut del document. El vicepresident espanyol va subratllar la "professionalitat" de les forces de seguretat -Policia Nacional, Guàrdia Civil, Euzaintza, Mossos d'Esquadra i policies locals- i va recordar que Espanya gaudeix d'un estat de drets i llibertats des de l'any 1977. Les intervencions de l'oposició van ser crítiques amb l'executiu pel que consideren una greu responsabilitat en els casos de tortures.

La notícia ha coincidit amb els ressons sobre dos tancaments de protesta protagonitzats per immigrants, notícies que recull l'agència EFE i també

tota la premsa espanyola. Un total de 57 immigrants es van tancar el 19 de juny al Centre Loyola d'Alacant en solidaritat amb els estrangers que ocupen la Universitat Pablo de Olavide de Sevilla des de la setmana anterior. Un portaveu del col·lectiu tancat a Alacant, Djilali Dich, va criticar la vigent Llei d'Estrangeria i la nova proposta de reforma anunciada pel govern, ja que considera que "empeny els immigrants a no existir".

Immigrants a l'exercit

UGT denuncia que el govern espanyol fa servir immigrants sense drets a unitats de xoc de l'exèrcit

La campanya es diu 'un món d'oportunitats, ara també per a tu'

La UGT de Catalunya acaba de denunciar que el govern espanyol té la intenció de fer servir immigrants sense drets civils per a unitats de xoc de l'exèrcit. El ministeri de Defensa espanyol, fa uns dies, ha començat una important campanya de captació sota el lema 'Un mundo de oportunidades ahora también para ti'. El lema de la campanya és 'insolít', atès el seu caràcter discriminatori, segons el sindicat.

UGT ha denunciat tot un seguit de discriminacions, tant pel que fa a les condicions d'accés com de permanència. Per començar, 'es vulnera un dels principals drets civils, el dret al vot'. Els acceptats en aquesta convocatòria de 300 places no tindran la nacionalitat espanyola fins d'ací a tres anys. A més, algunes nacionalitats no seran admeses per ingressar a l'exèrcit, entre les quals les persones d'origen asiàtic i magribí. I les que entrin no podran accedir a càrrecs superiors. L'àrea d'immigració d'UGT considera que el fet de 'defensar una bandera sense tenir els drets civils i socials més elementals és una contradicció flagrant i un xantatge inacceptable'. Per últim, ha demanat al govern del PP que expliqui el motiu d'aquestes discriminacions.

Campanya mundial contra la Coca-Cola

La multinacional és acusada de no respectar els drets humans

La campanya, promoguda per un sindicat colombià, durarà un any i comença avui

Avui es presenta la campanya de boicot internacional contra la Coca-Cola, promoguda pel sindicat colombià Sinaltrainal (Sindicat de Treballadors de la Indústria dels Aliments de Colòmbia). La campanya, que es presentarà simultàniament a Roma, Chicago i Bogotà, ha de durar un any. Avui, per exemple, hi haurà mobilitzacions a les ciutats on la multinacional té instal·lacions. El boicot vol pressionar l'empresa Coca-Cola i denunciar-ne la política que practica a tot el món, amb la finalitat que la companyia 'repari els danys causats, canviï de política i es comprometi a respectar els drets humans dels treballadors i de la població', segons Indymedia Andorra. A més de no respectar els drets humans, Coca-Cola és acusada de contaminació, de discriminació racial i de malalts de sida, d'atacar les comunitats tradicionals de Bolívia, Colòmbia i el Perú que viuen de la fulla de coca, de robar fonts d'aigua a l'Índia i d'una intromissió ja histò-

rica en els afers interns dels països subdesenvolupats. El boicot consisteix a no consumir productes de la multinacional i en activitats de denúncia que es duran a terme per tot el món. Entre els països on la campanya serà activa hi ha Alemanya, Austràlia, el Brasil, Colòmbia, Espanya, els EUA, França, l'Índia, Itàlia, els Països Catalans, el Regne Unit i Suïssa. Entre més accions hi haurà campanyes de sensibilització perquè els productes de Coca-Cola es retirin d'escoles, universitats, centres esportius i socials i de molts altres espais públics; també es faran actes a les plantes embotelladores i accions de boicot contra els esdeveniments patrocinats per la companyia, i es repartiran samarretes, adhesius, rètols, etc.. Finalment, la web de la campanya informarà puntualment de les accions de boicot.

Una família d'Auckland (Nova Zelanda), que ha denunciat la companyia perquè els va esclatar una ampolla de coca-cola al cotxe i els va ferir els fills, de deu anys i onze, demana 76.000 dòlars d'indemnització.

+ Secció de Nosaltres.Com: Antiglobalització econòmica.

<http://campanyes.org>

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>

<http://www.unitat.org/>

<http://www.aznar.net/>

<http://storm.prohosting.com/extraofi/>

<http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html>

Banyoles elegida Capital de la Cultura Catalana 2004

El municipi de Banyoles (Pla de l'Estany) ha estat elegit com a Capital de la Cultura Catalana 2004 aquest divendres, dia 17 d'octubre, per un jurat constituït per:

- Honorable Senyor Josep Laporte, President de l'Institut d'Estudis Catalans.
- Sr. Jordi Porta, President d'Òmnium Cultural.
- Excm. i Mgfc. Sr. Gabriel Ferraté, President entrant de la Xarxa d'universitats Institut Joan Lluís Vives i Rector de la Universitat Oberta de Catalunya.
- Excm. i Mgfc. Sr. David Serrat, President sortint de la Xarxa d'universitats Institut Joan Lluís Vives i Rector Universitat de Vic.
- Excm. i Mgfc. Sr. Francisco Toledo, Vicepresident de la Xarxa d'universitats Institut Joan Lluís Vives i Rector de la Universitat Jaume I.
- Sr. Xavier Tudela, President de l'entitat promotora.

La iniciativa de la Capital de la Cultura Catalana, que s'adreça a tot el territori cultural i lingüístic català, té els tres següents objectius:

- 1) Contribuir a ampliar la difusió i el prestigi social de la llengua i cultura catalanes.
- 2) Contribuir a incrementar la cohesió cultural del domini lingüístic català.
- 3) Contribuir a un millor coneixement de les ciutats, o territoris, designats com a Capital de la Cultura Catalana, tant a l'interior com a l'ex-

terior el país.

Les capitals culturals varen néixer a Europa, el 1985. Atenes (Grècia) fou la primera ciutat designada com a Capital Europea de la Cultura, el 1986.

Al continent americà, la iniciativa de les capitals culturals va néixer el 1997 i la primera Capital Americana de la Cultura de la història fou Mérida (Mèxic), l'any 2000.

Les capitals culturals també existeix als països àrabs, en aquest cas adreçada exclusivament a les pròpies capitals polítiques.

D'altra banda, alguns països han creat, també, les seves pròpies capitals culturals nacionals. A Europa és el cas de Portugal (des d'enguany). Al continent americà, Canadà, Brasil o Mèxic posaran en marxa la seva capital cultural a partir del 2005. Altres països també estan preparant les seves capitals culturals nacionals.

La Capital de la Cultura Catalana s'emmarca, doncs, en la tendència internacional de la creació de les capitals culturals.

La convocatòria per a l'elecció de la Capital de la Cultura Catalana 2004 s'adreça als municipis de més de tres mil habitants del domini lingüístic català, a primers de juliol d'enguany. Un total de 23 municipis han sol·licitat el Formulari de Candidatura per a optar a la designació de Capital de la Cultura Catalana 2004.

D'aquests 23 municipis (que fonamentalment són de Catalunya però també del País Valencià, Illes Balears i Catalunya Nord), set han considerat que no reuneixen les condicions per a participar en la convocatòria, tres no s'han manifestat, onze han mostrat la seva voluntat de presentar candidatura per a l'elecció de Capital de la Cultura Catalana 2005 i dos han presentat oficialment la seva candidatura per a optar a la designació de Capital de la Cultura Catalana 2004. Banyoles, la guanyadora, i també Esparreguera (Baix Llobregat).

Banyoles, amb una població de 16.359 habitants i 10,89 km quadrats, està situada a l'extrem nord oriental dels Països Catalans i és la capital de la comarca del Pla de l'Estany. Es troba a mig camí

de la Costa Brava i dels Pirineus, formant un triangle de poblacions i indrets de gran interès històric i paisatgístic. Ubicada a la riba oriental de l'Estany que porta el mateix nom, la ciutat de Banyoles ha preparat un complet i transversal projecte de capitalitat, que des d'avui començarà a posar en marxa.

La capitalitat cultural de Banyoles coincidirà amb el 700 aniversari de la Carta Municipal i el Campionat Mundial de Rem.

Si teniu interès en disposar de la candidatura de Banyoles us demanem que ens feu arribar un correu electrònic i, tot seguit, us trametem la candidatura a través d'aquest mateix sistema. Gràcies. Ω

Barcelona, 17 d'octubre de 2003

Organització Capital de la Cultura Catalana
Ronda Universitat, 7
Telèfon: 934123294
Fax: 934126871
E.Mail: info@cac-acc.org

Eastwood, l'alè dels clàssics

En el Hollywood actual, allunyat en bona mesura del mestratge allisonador que proporcionaren els grans mestres de l'època daurada del setè art, la presència d'autors cinematogràfics que han sabut continuar amb la millor tradició d'aquell cinema del passat, i han reeixit a revisar-lo des d'una visió personal i renovadora, és, malauradament molt minsa. A banda de l'aparició, en els anys vuitanta, d'una sèrie de cineastes independents força estimulants, allunyats dels canons de la gran meca del cine, com Jim Jarmush, John Sayles o Hal Hartley, pocs han estat els realitzadors que, a partir dels anys setanta, un cop finalitzat el període clàssic, han arribat a transmetre llur visió renovadora –i també desmitificadora– que abans hem apuntat. Francis Ford Coppola, Martin Scorsese i Woody Allen són un clar exponent d'aquesta percepció pròpia i actualitzada del cinema nord-americà més o menys lligat als grans estudis. (A la terna esmentada podríem afegir-hi altres autors prou interessants, entre els quals cal destacar, potser, els germans Coen).

Però el qui voldria ressenyar ací, en aquestes línies, és un cineasta d'allò més particular, un home de cine total que ha desenvolupat la seva carrera en les diverses facetes d'actor, director, productor i, encara, guionista. Ens referim a **Clin Eastwood**, aquell actor ben plantat que es féu conèixer en el món del cel·luloide en protagonitzar tres *spagutti westerns* que l'italià **Sergio Leone** realitzà a Almeria en la segona meitat dels anys seixanta: El bondadós, el lleig i el dolent, La mort tenia un preu i Per un grapat

Western Fotograma de *Pale Rider*, de Clint Eastwood.

de dòlars. Aquests tres films el portaren a la fama i li obriren les portes de Hollywood, on protagonitzà pel·lícules com La llegenda de la ciutat sense nom o El seductor. En aquesta darrera iniciaria una fructífera col·laboració artística amb el realitzador i expert muntador **Donald Siegel**, que continuaria en cintes tan exitoses com la policíaca –i un pèl reaccionària– Harry el brut i la carcerària Fugida d'Alcatraz.

Simultàniament a la seva labor com a actor, l'inquiet Eastwood es

posaria també darrera les càmeres i crearia una productora (la *Malpaso Productions*) per a finançar els seus projectes cinematogràfics. A redós del mestratge de Sergio Leone i de Don Siegel, el cineasta californià firmaria alguns dels millors westerns, protagonitzats per ell mateix, de les tres darreres dècades: Infern de covards, El fora de la llei, El genet pàl·lid i sobretot, Sense perdó, òscar a la millor pel·lícula del 1992, i que constitueix la desmitificació definitiva de l'Oest i de l'heroisme romàntic inherent a tots els grans

westerns clàssics.

Però el talent i la inspiració d'Eastwood abasta igualment altres gèneres, com ho demostren films de la qualitat de Esgarrifança a la nit, la seva òpera prima, un inquietant *psico-triller* sense efectismes sanguinolents; la immensa Bird, segurament el millor llarmetratge que s'ha realitzat mai sobre el món del jazz –amb permís de Al voltant de mitja nit, de Bertrant Tavernier, Caçador blanc cor negre, transvasament filmic del rodatge de La reina d'Àfrica a l'entorn del seu director, John Huston: Els ponts de Madison, una adaptació impecable i molt sensible de la novel·la del mateix títol o, encara, Un món perfecte, un al·legat contra la intolerància. En totes aquestes pel·lícules, els personatges que retrata el realitzador i actor estadunidenc són antiherois cansats, sacsejats pel devenir de la vida, que intenten fer bé llur feina sense esperar l'agraïment de ningú. De fet, Eastwood ha reivindicat constantment, en la seva filmografia, la figura del perdedor, cosa que l'apropa, certament, al món de John Huston. En definitiva, el nostre home té moltes de les qualitats dels grans mestres, domina a la perfecció la càmera i sap filmar amb elegant economia i la concisió precisa amb què ho feien els abans citats, alhora que n'ha sortit òptimament en la labor artística de continuació i desenvolupament lògic de la tradició del millor cinema nord-americà. Ω

ANDREU
SALOM I MIR

Les formigues catalanes en guerra contra les formigues 'forasteres'

SERRALLONGA

Els experts expliquen que les formigues catalanes han format una 'supercolònia' alternativa.

Aquests dies s'ha comentat força la notícia que la colònia de formigues argentines, arribada a Europa ara fa vuitanta anys, és l'estructura social més travada i complexa del món animal descoberta fins ara.

Aquestes formigues, després d'anihilar les autòctones, tenen una organització que abasta 4.000 quilòmetres i formen una urbanització de milions de formiguers intercomunicats. Però la colònia ha entrat en crisi amb la insurrecció de les formigues catalanes, que han declarat la guerra a les d'origen argentí.

Així ho explica, si més no, l'equip de científics suïssos, francesos i danesos, presidits pel professor Laurent Keller, que monitoritza la colònia de formigues argentines d'Europa. En un extens article, publicat a The Proceedings of the National Academy of Sciences, els autors destaquen la gran agressivitat que demostren les formigues de la 'supercolònia catalana' i la resta. Així, si es posen juntes formigues catalanes amb formigues 'de fora', lluiten totes a-mort, cosa que no passa quan es posen juntes formigues de dos formiguers catalans o de dos formiguers de la resta d'Europa (per exemple de Portugal i Itàlia).

La BBC fins i tot ha publicat aquest mapa de la crisi, amb les principals bases de les formigues catalanes situades a Barcelona, l'Ebre i Alacant.

Ja ho veieu, no només som naltros els que lluitem per la nostra supervivència!

Espero que aquest article serveixi per obrir els ulls a més d'un/a!

M'he deixat el mapa...

Ei!!

Hagués jurat que quan he enviat la notícia havia enviat el mapa...de totes maneres, l'adjunto ara aquí per tots aquells que estigueu encuriosits!

<http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid>

Salut!!

Re: Les formigues catalanes en guerra contra les formigues 'forasteres'

Si llegiu els articles citats en el missatge d'en Serrallonga ja us fareu una idea clara de la qüestió.

Amb tot caldria aclarir una sèrie de qüestions. La formiga de la qual parlen en l'estudi és la *Linepithema humile*, i és coneguda arreu com la formiga argentina. A principis del segle XX, gràcies als transports transoceànics, aquesta formiga s'escampà de d'Argentina cap a altres regions del món amb clima temperat: Mediterrània, la regió del Cap de Bona Esperança, Nova Gales del Sur, Califòrnia, etc.

Si bé la majoria de formigues són multicolònies, és a dir que formen colònies independents, nascudes (generalment) d'una sola reina, la formiga argentina als nous indrets adoptà l'unicolonialitat. És a dir que els diferents formiguers no es reconeixen entre ells com enemics, i es bescanvien formigues obreres. Això els facilita molt la feina, car abandonen la competència intraespecífica (com farem nosaltres a la societat socialista!).

El que passa és que a la Mediterrània no sols hi ha una supercolònia de formiga argentina (com sembla el cas de Califòrnia) sinó dues. Aquestes dues supercolònies reben el nom de "grup principal" (estès des de Portugal fins a Itàlia per tota la costa sud-europea) i de "grup català" (estès des del Segura fins al Ter). Originalment, els investigador donaren el nom "català" al segon grup pel fet de trobar-se colònies a la regió de Barcelona i a la d'Alacant.

En resum, que les formigues catalanes són tan "argentines" com les altres, ja que descendeixen d'individus introduïts fa unes quantes dècades (potser cap al 1920).

Així als únics que cal felicitar són als investigadors del grup de Laurent Keller. Ells saben aplicar la paraula "català" amb el sentit geogràfic que mai hauríem hagut deixar que es perdés.

[Respondre]

Re: Les formigues catalanes en guerra contra les formigues 'forasteres'

Seria interessant fer arribar aquesta notícia als sectors blavers,

Podrien eixir mutacions d'aquestes formigues aquí al País Valencià.

Salut!

[Respondre]

Re: Les formigues catalanes en guerra contra les formigues 'forasteres'

Si les persones fessim el mateix amb els espanyols... Ω

Rigui, és gratis

AUTOR: OLSEN

COSTUMS CULTURALS DAVANT EL SEXE:

En el vaixell viatjaven.....

- 2 italians i 1 italiana.
- 2 francesos i 1 francesa.
- 2 alemanys i 1 alemanya.
- 2 grecs i 1 grega.
- 2 anglesos i 1 anglesa.
- 2 búlgars i 1 búlgara.
- 2 suecs i 1 sueca.
- 2 irlandesos i 1 irlandesa.
- 2 argentins i una argentina.
- 2 catalans i una catalana.
- 2 madrilenys i una madrilenya.
- 2 andalusos i una andalusa.
- 2 bascos i una basca.

Va haver un naufragi, i van arribar tots a l'una illa deserta. Un mes després, en aquesta bonica i deserta illa enmig de cap part, la situació era....

- Un dels italians va matar a l'altre per la dona...
- Els dos francesos i la francesa viuen junts i feliços en un "menage a trois"
- Els dos alemanys duen un estricte horari en el qual s'alternen per a estar amb l'alemanya.
- Els dos grecs dormen junts i la grega neteja i cuina per a ells.
- Els dos anglesos esperen que algú els presenti a l'anglesa.
- Els dos búlgars van mirar primer a l'oceà infinit, després a la búlgara i aleshores es van tirar a nedar.
- Els dos suecs contempen la possibilitat del suïcidi mentre la sueca els dona la tabarra amb el que el seu cos és seu i la veritable naturalesa del feminisme. Almenys no neva i els impostos són reduïts.
- Els irlandesos van començar dividint la illa en Regió Nord i Regió Sud i van instal·lar una destil·leria. Ells no recorden si hi ha sexe a la vista, perquè des que es van produir els primers litres de whisky de coco hi ha una espècie de neblina surant que ho tapa tot, però almenys saben que els anglesos no estan tenint cap tipus d'activitat sexual.
- Després d'un temps, es va trobar a l'argentina molt avorrida en un racó de la illa, netejant-se les ungles amb una ramita. Resulta que els argentins ja no li donen bola, i passen tot el dia parlant de futbol i de lo meravellosos que són fent l'amor.
- El fet diferencial dels catalans va consistir a llogar la catalana als suecs, i usar aquest diners per a finançar als irlandesos la construcció d'una planta de destil·lació en la seva parcel·la de la illa, on ells treballen en canvi de que les botelles de whisky de coco estiguin etiquetades també en català. No carden, però estalvien una barbaritat en condons.
- Els madrilenys s'alternen per a quedar-se una de cada dues nits amb la madrilenya i anar-se l'altra de copes amb els irlandesos i posar a parir als anglesos, italians, francesos, alemanys i per descomptat, (i sobretot), als catalans.
- Els andalusos han aconseguit que els irlandesos passin dels catalans i destil·len una varietat de "fi de coco". Immediatament s'han muntat un calendari de festes de l'hòstia en la seva illa: que si fira d'abril, que si Setmana Santa, que si dia d'Andalusia en l'Exili, ...a les quals s'apunten tots els altres. Per descomptat, no donen ni un pal a l'aigua.
- Els bascos es dediquen a tallar els troncs de coco, aixecar pedres, boicotejar als madrilenys i en el terreny sexual, a esquerdar-se palles: ja sabeu, abans de res independència.

I no li doneu voltes. Tan sol és això, un acudit.
Salut.

Re: Rigui, és gratis.

Autor: lliures

Molt bé Olsen, m'he fet un tip de riure una bona estona. Gràcies perquè cada dia que veig al "bigotis" per la tele em posa d'una mala bava.....
I surt tots els dies!!!!

Visca Catalunya Sobirana i Lliure !!! Ω

• MITES AL VOLTANT DEL SEXE

A la nostra societat encara existeix molta ignorància sexual, per això encara circulen molts mites i errors al voltant de la sexualitat. Ara en citarem alguns, encara que si busques segur que en trobes molts d'altres que **també són mentides** i que són conseqüència d'una escassa educació sexual i d'una llarga herència d'obscurantisme.

• Mites al voltant de la sexualitat de la dona:

Qualsevol dona que porti la iniciativa en les relacions sexuals és una immoral.

No es poden tenir relacions sexuals coitals si la dona té la menstruació, perquè pot haver perill d'infeccions.

No portar sostenidors és dolent.

L'absència d'himen prova que una dona ja no és verge.

Durant l'embaràs no es poden mantenir relacions sexuals.

Es sent més plaer quan el tamany del pit és més gran.

Una dona que té la menstruació no deu banjar-se, ni tocar les plantes, ni fer esport, ni fer maionesa...

La dona que porta preservatius en el bols és una buscona.

La dona deu esperar a que l'home li proporcioni l'orgasme.

Hi ha vagines massa amples per alguns penis.

La primera vegada que es realitza el coit es sent dolor i se sagna.

Darrera la menopausa la dona deixa d'ésser sexual.

• Mites al voltant de la sexualitat de l'home:

L'home sempre està disposat i deu portar la iniciativa en les relacions sexuals.

Quan més gran sigui el tamany del penis, més plaer s'obté i més plaer es proporciona als demés.

Quan un home perd la seva erecció és que no troba a la seva parella sexualment atractiva.

L'home sempre sap sobre sexualitat i sobre com portar les relacions sexuals.

Un veritable home no plora ni expressa els seus sentiments.

Les begudes alcohòliques potencien l'erecció i el desig sexual.

Un home sempre s'excita quan es troba en una situació sexual.

• Mites al voltant de la relació:

Sexualitat és igual a coit. Si no realitza penetració no has mantingut una relació sexual completa.

Existeixen normes que diuen el que és normal

i anormal en sexualitat.

La relació sexual és sempre natural i espontània. Planejar tenir relacions implica que no es gaudeix igual.

El coit deu evitar-se durant l'embaràs.

És una desviació tenir fantasies sexuals durant la relació sexual amb altra persona.

La sexualitat comença quan es tenen relacions amb penetració.

Tots els problemes de parella s'arreglen al llit. Si realment funciona el sexe, la parella funciona.

Mentre es té la relació sexual no es deuen planejar a l'altre els propis desitjos.

L'educació sexual potencia que es tinguin relacions sexuals.

• Mites al voltant de la resposta sexual humana

L'orgasme és més plaent si les dos persones arriben alhora.

L'home deu aguantar fins que la dona hagi tingut el seu orgasme.

Per natural els homes tenen molt més desig que les dones.

Hi ha dos tipus d'orgasme en la dona, vaginal i clitoridià.

Quan l'home ejacula, finalitza la relació sexual.

L'orgasme és obligatori en la relació sexual. Sense orgasme no hi ha sexualitat.

Sóc frígida perquè no sento res.

Una dona adulta deu tenir l'orgasme durant la penetració.

La dona triga més en arribar a l'orgasme que l'home.

• Mites sobre la masturbació

Les dones no es masturben.

Solament es masturben les persones immadures.

Si et masturbes pots agafar vici.

La masturbació produeix esterilitat, impotència i anorgasmia.

Quan una dona es masturba, sempre es fica el dit dintre de la vagina.

Si et masturbes et sorteixen grans i es debilita la medul·la espinal.

Les persones casades o amb parella estable no es masturben.

La masturbació és frustrant sexualment i menys satisfactòria que el coit.

• Mites sobre els rols i l'orientació sexual

Un nen no pot jugar amb nines.

Les feines de la casa, així com l'educació dels fills, és una feina de la dona.

Un transvestit i un transexual és el mateix, i

els dos són homosexuals.

Els homosexuals són més creatius que els heterossexuals.

Les lesbianes el que necessiten és un home com està manat.

L'homosexualitat és un vici.

Es nota que una dona és lesbiana perquè vesteix de forma masculina.

Els homosexuals el que tenen és un problema genètic.

Tenir fantasies homosexuals implica que un és homosexual.

• Mites al voltant dels mètodes anticonceptius

La primera vegada que es realitza el coit no hi ha risc d'embaràs.

La píndola pot causar esterilitat, i a més fa engreixar.

Si fas el coit de peu, és impossible que es pugui produir l'embaràs.

Les dutxes vaginals són un mètode anticonceptiu.

La marxa endarrera és un bon mètode anticonceptiu.

El preservatiu causa insensibilitat i no permet gaudir de la relació.

Els mètodes naturals (calendari, temperatura basal, moc cervical...) són molt eficaços.

Durant la menstruació no hi ha risc d'embaràs.

La píndola del dia després és un bon mètode anticonceptiu.

El DIU i el diafragma solament serveixen per dones casades o amb parella estable.

La píndola anticonceptiva disminueix la libido.

• Mites al voltant de les malalties de transmissió sexual i el VIH/SIDA

El VIH/SIDA és solament una qüestió d'homosexuals, lesbianes, prostitutes i drogaaddictes.

Els tampons causen infeccions.

Es nota que una persona és seropositiva per el seu aspecte extern.

Les malalties de transmissió sexual són un càstig.

Els mosquits transmeten el VIH/SIDA.

Si es tenen malalties de transmissió sexual, és per falta d'higiene.

El VIH/SIDA és una malaltia hereditària.

Tots aquests enunciats no són un llistat tancat, segur que si comences a observar al teu voltant, trobaràs molts altres mites, error i mentides sobre la sexualitat humana. Et convidem a que contactes amb la nostra adreça electrònica jove-seu@yahoo.com si trobes més afirmacions d'aquest tipus... i en la propera actualització de les nostres pàgines podrem ampliar el llistat. Ω

DE FOGONS I TAULES VÀRIES

L'allioli

PERE TÀPIAS

A la carta dels colors de la cuina de casa nostra hi advertim des de fa temps l'absència d'una tonalitat esgrogueïda, daurada i rutilant: la de l'allioli. Mals moments per a aquesta salsa contundent, apocalíptica i escaldada. La flamarada de l'all ha perdut cos, no està de moda. Sembla que el públic ja no vol sortir de casa o del restaurant amb aquella boca eixuta i amb l'hàlit ardent. En una societat de masses, de gernacions, de vida urbana en què vivim els uns enganxats amb els altres, la fortor d'aquesta emulsió feta només amb all i oli no hi té cabuda. Actualment l'allioli ofèn! Fer pudor d'allioli al cinema o a la perruqueria és motiu de repulsió per part dels altres espectadors o clients.

Una bafarada d'allioli a la persona que desitges, mentre recites el teu poema d'amor, és un fracàs segur.

Quan la gent, gràcies al cotxe, va descobrir que els diumenges es podia sortir al camp, als pobles de la rodalia, aleshores va començar el regnat de l'allioli. A les fondes dels pobles, a les masies, els urbans van convertir l'allioli en el signe extern de l'excursió. No es podia tornar d'una fonda del poble sense la pudor, el tuf, de l'allioli. No es podia arribar l'endemà del dia de festa a l'oficina sense una lleugera ferum d'all.

Amb el conill o amb costelles a la brasa, l'allioli era la salsa franca, lleial, incorruptible. I no diguem amb les botifarres o amb el bacallà a la vora del foc, entre parets poc netes, amb una colla de vells i desbaratats estris culinàries, i andròmines penjades de les parets d'una masia qualsevol, aquells llegums o aquelles patates o aquella carn amb allioli eren el sabor de la pàtria, eren l'essència del país.

Diuen els gastrònoms entesos que l'allioli fou inventat pels egipcis, perfeccionat pels grecs i divulgat pels romans, però jo crec que els que de veritat van dimensionar la salsa foren els barcelonins dels anys 60,

que, gràcies al 600 i a les hores extres, revelaren la identitat nacional: l'allioli.

De l'allioli se n'ha parlat i escrit molt, però sembla que les noves cuines, les noves generacions de cuiners, no li fan gaire cas. L'han deixat de banda. No el tenen en consideració, tot i que s'ha de reconèixer que la medicina troba en l'all propietats medicinals i terapèutiques, però ni així.

En les aquarel·les de la cuina actual els colors grocs cadmi i llimona de l'allioli s'han convertit en fugissers, efímers; per contra, els colors vermells, verds i terra dels plats agredolços, pastís, són els permanents. Malgrat que encara es fan concursos i trobades dels seguidors de la salsa, les reunions tenen el sabor de secta. Caldria que tota la legió d'amants i prosèlits de l'allioli, que són molts però callen per prudència, fessin sentir la seva veu, o, més ben dit, el seu alè.

De la mateixa manera que no fa pas gaire una colla de ciutadans es van quedar en pilotes, conills, per fer-se una foto, proposo que un bon matí, hora punta, assaltem un vagó de metro tota una colla de menjadors d'allioli i l'omplim del baf ardorós i ferotge de la salsa. Però, atenció!, un allioli fet a consciència, sense més afegit que una mica de sal. Un allioli reglamentari. El procediment: llesca de pa torrada untada amb la salsa i res mes. Un matí de fred intens, en una estació de metro, hora punta. Ω

DES DE L'ESCAMOT OSONENC PER L'ALLIOLI FEM UNA CRIDA A SECUNDAR AQUESTA ACCIÓ.

ENDAVENT!!!!

Companys, això també és pàtria! Ho heu de sentir, sinó malament. És com aquell que vibra quan mira el Pedraforca o St. Miquel de Cuixà, i pensa amb els fets de Prats de Molló o amb l'entrada del Rei Jaume a València.

PERE TÀPIAS FOREVER!

RECEPTES CATALANES

Pensareu, quina relació guarda la literatura amb la cuina catalana? Cada lletra, cada paraula, cada frase i cada escrit de la nostra literatura està replet de sentiment i d'amor, d'il·lusió i d'esperança. De denúncia, d'autosuperació... la nostra cuina guarda en si mateixa una faceta semblant.

Un bon plat es fa amb amor, amb esforç, i amb l'il·lusió. Amb les ganes de que qui el provi et felicit per un bon treball. És una feina dura, que requereix paciència, una feina que si la dediques a una persona especial i en aquesta li complau et sents replet de goig com una poesia dedicada en aquella persona.

La nostra revista no és només literatura, intenta ser tot allò que comporta, engloba i rodeja les nostres lletres: amor, cor, sentiments, coses abstractes, il·lusió, denúncia, reflexió, amistat, companyonia i solidaritat.

Sorprèn a la persona que t'estimes amb una bona poesia, amb una bona idea d'esbarjo, amb un bon llibre, amb una bona pel·lícula de cinema especial, independent i europeu, i sobre tot amb un bon **PLAT CATALÀ**.

Girella del pallars (embotit)

Ingredients per a 6 persones

estómac de xai 1	alls 5 grans
tripa, pulmó i cor de xai 1 kg	julivert uns ramets
cansalada 200 g	pebre
arròs cru 100 g	sal
pa ratllat 50 g	

ELABORACIÓ

Renteu bé l'estómac, tripes i freixura. Feu donar un bull a aquests menuts i passeu-los per la màquina de picar carn, procurant que no quedin picats massa finament. Feu el mateix amb la cansalada.

Barregeu els menuts i la cansalada amb l'arròs, els ous, el pa ratllat i els alls i julivert picats. Assaoneu-ho amb sal i pebre.

Embotiu el farciment dins l'estómac del xai. Cosiu l'obertura amb una agulla i un fil molt fi.

Poseu una cassola amb aigua i sal al foc, amb un parell d'ossos de vedella i pernil. Quan arrenqui el bull afegiu-hi la girella i ho deixeu coure durant 3 hores, aproximadament.

Un cop fred es pot tallar a rodanxes i fregir-les amb oli. És millor menjar calenta.

A Sant Joan, quan jo era petit, ma mare feia aquest embotit amb els menuts del xot que la família matava per pasco. Supòs que aquest embotit encara sa fa a moltes cases de les nostres illes. Ω

M E N Y A R S F O R A S T E R S

Perrito Caliente.

Per on començam?

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcon... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Centric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot

l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m2. + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite) armaris emportats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climallit i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

A Alaró venc solar hort de 500 metres. Amb solls per animals, aigua, llum, i arbres fruiters. 8.500.000. Tel. 661 872 342.

Venc casa nova a estrenar a la vila de sant Joan. Tel. 615 514 409.

Inca. Particular ven planta baixa nova, 3 dormitoris. Carrer tranquil. 33.000.000 ptes. Tel. 666 212 404.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 4 3 8 3 0 <http://paisoscatalans.org/tres>.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol.licitar termini al 639 518 471.

Senyora mallorquina de 53 anys, no fumadora, seriosa i responsable, s'ofereix per tenir cura de nins o ancians a ca seva. Tel. 666 212 404.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommiu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

Al.lota de 26 anys, s'ofereix per a fer feina a tintoreria amb experiència de 6 anys. Entre Palma i Inca. Tel. 971 870 532.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620 776 181.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenyans a distància de la Yenwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluita>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gas-teiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes rei-

vindicatives...que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m². 3.000 €. Escritura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

Se regalen dos moixets, nascuts fa 2 mesos. Zona Pont d'Inca. Tel. 971 601 249 - 686 176 047.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

E L T O R O

Fa 10 anys que en Carles Rei i na Sara Fuixà, a qui veiem amb el seu dependent, obren la Naviera Daedalus al carrer de l'illa, 2 del Toro. Fan obres submarines. Tel. 971 232 526

Fa 3 anys que en Caterina Marroig de Sóller va obrir la Perruqueria Katy a la Plaça del Migdia del Toro. Tel. 971 232 253

Fa un mes que n'Antoni Aguilera, a qui veiem amb el seu nebot Antoni Robert, regenta la Cafeteria Bohemia a la Gran Via del Toro. Tel. 971 232 997

Fa un any que na Vicenta Garcia regenta la Perruqueria Vicenta a la Gran Via, 9 del Toro. Abans va tenir 11 anys la perruqueria a la Plaça del Migdia. Tel. 656 325 482

Fa 18 anys que na Carme Pujol i els seus fills regenten el Restaurant Can Creus a la Plaça de La Lluna del Toro. Despatxen menús a 6'6'. Tel. 971 232 108

Fa un anys que la manescala Assumpció Jaume ha obert la Clínica Veterinària El Toro a la Gran Via, 24-C-1. Tel. 971 232 323

Homenatge a Manuel Carrasco i Formiguera

Cada any, als voltants de l'Onze de Setembre, el Districte de Sarrià-Sant Gervasi organitza un acte de celebració de la Diada de Catalunya. Enguany ha tingut lloc l'homenatge a la figura de Manuel Carrasco i Formiguera amb la inauguració d'un monument dedicat a la seva memòria a la plaça Adrià.

Polític i advocat, Manuel Carrasco i Formiguera va ser dirigent i un dels fundadors d'Unió Democràtica de Catalunya. Des de molt jove va militar en el moviment catalanista, primer

en la Joventut Nacionalista de la Lliga Regionalista i, després, en Acció Catalana. El 1920 va ser regidor de l'Ajuntament de Barcelona i l'any 1931, amb la proclamació de la República Catalana, va passar a formar part, com a conseller, del govern presidit per Francesc Macià. En esclatar la Guerra Civil es mantingué fidel a les institucions republicanes i autonòmiques i defensà, fermament, l'Església Catòlica. Obligat a exiliar-se, poc després va ser fet presoner i traslladat al Penal de Burgos, on fou condemnat a mort i executat el 1938.

Quatre mesos després del seu afusellament, l'Ajuntament de Barcelona, conjuntament amb la Generalitat de Catalunya van posar la primera pedra d'un futur monument que havia de retre homenatge a l'aportació d'aquest polític a Catalunya i a les seves institucions. El desenvolupament de la Guerra Civil va impedir dur a terme aquesta iniciativa que ara, finalment, s'ha fet realitat a la plaça Adrià.

El monument, obra de l'artista Pep Admella, consisteix en la reproducció d'un cub d'acer amb unes plaques del mateix material encastades a terra i on es pot llegir un text escrit pel mateix Carrasco i Formiguera durant el seu captiveri a la presó de Burgos. La presència d'aquests elements que conformen el conjunt escultòric respon a la voluntat de l'artista de crear, al·legòricament, un espai de reflexió i de pervivència de les idees. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**